

Giới thiệu Tổng Giám Đốc Tuyển Thê

Tổng Giám Đốc Tuyển Thê câu chuyện thuộc thể loại ngôn tình của tác giả Tống Vũ Đồng thành công trong việc xây dựng nhân vật với tính cách khác biệt tạo được nét riêng.

Lôi Lạc, cô đồng lớn Chủ tịch tập đoàn vận đã cố ý mở một bữa tiệc ở khách sạn sáu sao, cao giọng tuyên bố tổ chức đại hội tuyển vợ. Sau đó còn truyền hình trực tiếp để mọi người cùng chứng kiến.

Nàng Quý Vân Tranh chỉ là một nhân viên kiến tập ở khách sạn Á Thái chỗ ở của nàng cách hán khá xa, đến cái nhắm mắt làm ngơ, cũng không tin hán thần thông quảng đại tìm tới cửa, nhanh chóng bắt nàng trở về!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Tuyển Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Edit: Bilundethuong

Một người là sinh viên vừa tốt nghiệp ở trường đại học nổi tiếng về quản lý nhà hàng ở bên Mỹ có khả năng gì đâu? Đáp án chính là, ở một thời điểm tất yếu còn phải chấp nhận vào làm nhân viên phục vụ trong khách sạn. Nàng Quý Vân Tranh – chính là thực là một ví dụ không hay ho đó, rõ ràng là một quản lý nhà hàng cao cấp, cũng thực thuận lợi tiến vào Hongkong tổ chức một buổi tiệc khai trương khách sạn sáu sao cấp quốc tế Á Thái, lại không nghĩ rằng bởi vì khách sạn Á Thái ở Đài Loan tháng năm năm nay long trọng khai trương, nhất định cần phải có kinh nghiệm và năng lực quản lý nhân viên, thế là liền phải nàng đến Đài loan làm việc ba tháng.

Đài loan nha, lúc trước nàng vì muốn giấu diếm thân phận, mới lựa chọn chạy đến khách sạn Hongkong thực tập, kết quả a...?

Thế nhưng ở đây nàng lại xuất đầu lộ diện giữa một nơi có một đồng những người nổi tiếng, thậm chí khi bận tới tắm mắt mảy, lại còn phải phụ trách phục vụ bàn... này nếu như bị người quen thấy thì làm sao đây? Nàng chỉ còn có thể âm thầm cầu nguyện, hi vọng mình sẽ không gặp phải việc không hay ho như vậy.

Một bên bụng đồ ăn đến bàn tiệc, một bên tùy thời ứng phó với những câu hỏi của khách, liên tục ba ngày tăng ca thức đêm tiến hành thực hiện kế hoạch để kịp tiến độ, đã làm cho thể lực nàng muốn cạn kiệt, hơn nữa ba bữa ăn thì tùy tiện, làm cho dạ dày của nàng bắt đầu phát ra kháng nghị mà đau đớn.

Nàng cảm thấy tay chân mình như là bị nhào cả ra, cảm giác như hù chết người, nàng một bên nhú mày, một bên quay đầu lại đối mặt mỉm cười với thực khách, quả thực làm cho nàng muốn điên mất.

Nói đến đầu sỏ gây nên, chắc chắn là do kẻ đứng đầu khách sạn – cô đồng tập đoàn Nhật bản Á Thái, kiêm chủ tịch tập đoàn chuyên vận chuyển bằng hàng không và tàu thủy Lôi Lạc, Lôi đại thiếu gia.

Buổi lễ khai trương khách sạn sáu sao lớn nhất Đài loan đã đủ làm cho thể gian chú ý, thế mà hán – Lôi chủ tịch vĩ đại lại còn cùng một ngày vừa tổ chức khai trương khách sạn vừa mở đại hội tuyển vợ? Có cần phải công khai tuyển vợ một cách thái quá như vậy không? Quả thực là đem chính mình biến thành hoàng đế cổ đại.

Báo chí, tạp chí, nhật báo viết về vị chủ tịch hào hoa khắp cả Nhật Bản này sở hữu cả hãng hàng không, tàu thủy, đối với nàng là không có nhiều hứng thú cho lắm, bất quá, lời đồn về vị Lôi đại chủ tịch, trong ba năm phát triển khắp nơi, không phân biệt từ Hongkong, Ấn độ, Singapore, Đài loan đến Malaysia đều có mặt khách sạn sáu sao của tập đoàn Á thái... chỉ có điều đó là nàng tuyệt đối chú ý thôi.

Chính vì vậy, nàng lúc trước mới có thể lựa chọn đến khách sạn Á thái ở Hongkong làm việc, hy vọng xâm nhập vào bên trong khách sạn học hỏi cách quản lý.

Tóm lại, vô luận như thế nào, quang cảnh trong buổi khai trương khách sạn Á thái ở Đài loan kiêm đại hội tuyển vợ của chủ tịch, đạt tới cảnh giới của chân thiện mỹ, công tác chuẩn bị cho buổi tiệc thật sự là làm cho người ta chú ý... sớm đoán được ngày này quả là khiến kinh tâm động phách, chỉ riêng khách khứa được mời đến dự cũng đã hơn trăm, càng không nói đến việc họ mang theo cha mẹ anh chị em nữa chứ, quả là làm cho nhân viên phục vụ cùng nhà bếp khách sạn ra sức mà phục vụ.

“Động tác nhanh nhanh một chút! Tiểu Thái! Bàn bên kia không có gì, mau đem đồ ăn tới!” quản lý Trương bộ phận ăn uống ở bên đầu kia kêu, hai tay chống lưng, rất giống với Mẫu Dạ Xoa.

Có điều hôm nay Mẫu dạ xoa thoát nhìn có vẻ đặc biệt xinh đẹp, son môi hồng hồng, môi như bôi mật. Trên người tuy là mặc đồng phục, bên ngoài còn đính kim cài áo, oa, tất chân thì càng huyền, toàn màu bạc, thật sự là “lòe loẹt” đến động lòng người a.

Không chỉ có Trương quản lý, phải nói hôm nay toàn bộ nhân viên khách sạn, từ già đến trẻ, chỉ cần là nữ, mặc kệ là cao thấp mập ốm tất cả đều tí mĩ chăm chút bề ngoài, rõ ràng biết rằng lượng công việc hôm nay cũng đủ chết người, còn người người đi giày cao gót ba phân điệu bộ như là đi diễn tuồng vậy.

Chắc, Quý Vân Tranh khó dấu được một chút cười trên khuôn mặt xinh đẹp thanh lệ.

Đây đều là bởi vì Lôi đại chủ tịch ở trên truyền thông nói một câu? “ chỉ cần là nữ nhân ở buổi lễ khai trương khác sạn hôm đó, đều có thể được đề cử là vợ tương lai của tôi”.

Cho nên, trong đám dân chúng bình thường đó, liền nhóm lên một hi vọng, hi vọng chính mình lúc đó được bay lên cao thành phượng hoàng.

Ai, thật sự là chút đáng yêu của đứa nhỏ ngốc nghếch. Tập đoàn Nhật Bản Á Thái bao gồm ba mươi xí nghiệp lớn, vị thái tử cao cao tại thượng lại coi trọng ngày hội của dân chúng, trừ khi thiên hạ màu hồng.

Trương quản lý quét mắt về phía mọi người, rồi cục lại quét mắt về phía Quý vân tranh..

“Cố kia từ Hongkong đến... tôi nói là Quý tổ trưởng, đừng đứng ở đó ngây ngô cười, mau giúp bê đồ uống phục vụ khách, phục vụ sinh đều nhanh việc bắt quả đến đây!”

“Vâng, quản lý, tôi đi ngay.” Quý vân tranh nhin cười, bước nhanh đi đến quầy bar lấy đồ uống.

A là như thế nào, lại kì thị người đến từ Hongkong? Nha? Kể từ ba tháng trước nàng bắt đầu làm ở khách sạn này, Trương quản lý này liền thấy như thế nào cũng không thuận mắt với nàng. Vốn là đồng hương, chủ tớ gì quá phân?

Nàng dù sao cũng sinh trưởng ở Đài loan, người này dù sao cũng là quản lý thế sao lại không nhìn qua cả lí lịch của nhân viên?

Thôi, dù sao chính là đến hỗ trợ mà thôi, chờ sau khi kết thúc đại hội tuyển vợ một cách vui vẻ nàng là có thể bay đến Hongkong rồi, không cần cùng bà già mắt to lờm đờm mắt nhỏ nữa.

Khách khứa rất nhiều, quầy bar bận rộn rót rượu phục vụ khách, trên bàn quầy rượu hồng sắp xếp dài dặc. Quý vân tranh có điểm cố hết sức dùng hai tay bưng đặt lên bàn, chẳng may động vào cái chén kinh hoàng một chút, ly rượu thiếu chút nữa tràn ra.

“Cẩn thận một chút! Làm vỡ cô phải đền đó!” luống cuống tay chân, con tức nổi lên, quản lý cô là ai, thấy vậy liền gầm nhẹ.

“Đã biết.” quý vân tranh mỉm cười, rất là cẩn thận bưng khay nước tiến lại đi trong đám người, gặp người liền hỏi: “Tiểu thư, tiên sinh, mời dùng rượu!”

Người ta vốn là nhân viên phục vụ việc đi đi lại lại bưng khay nước là điều bình thường, trong tình huống nào cũng có thể tiêu sai mà bước đi không đụng vào ai, nhưng nàng Quý vân tranh là không thể, vốn dĩ chỉ là một nhân viên bưng rượu bất đắc dĩ, cho nên rất khó quen được những động tác này, hơn nữa mấy ngày nay ở khách sạn làm cu li, lại đi bố trí khắp hội trường, sáng sớm hôm nay lại giúp việc bếp núc, bưng bê đồ ăn lên xuống khắp nơi, một cái không cẩn thận liền bị trật gân tay.

Bị thương là có thể xin phép ở nhà nghỉ ngơi sao? Không có cửa đâu.

Nhịn đi! Chỉ cần chống đỡ qua một ngày hôm nay nữa, tất cả rồi cũng sẽ qua.

Dù đau cũng phải cắn răng chống đỡ mà đi lại.

“Tiểu thư, cho tôi một ly rượu” Có người hướng nàng vẫy tay.

“Vâng” Quý Vân Tranh cười, một tay lấy ra ly rượu trên quầy bar đưa cho đối phương.

Một động tác rất đơn giản, nàng làm đứng lên cũng là rất mạo hiểm, dựa vào bàn rượu nhưng bởi vì sức khỏe không đủ làm cho bàn rượu trượt xuống một chút, những ly rượu ở trên lách cách va nhau vỡ thành một hàng, nàng vội vã bảo vệ bàn rượu, vội vàng nâng ly rượu nhét vào trong tay nữ khách, sau đó chạy nhanh lùi về sau đem người chống đỡ, lại bởi vậy làm cho ly rượu kia tràn ra, rượu văng lên người nữ khách. (Chỗ này viết hơi khó hiểu, ý là Nàng lấy một ly rượu trên quầy đặt lên khay mang cho khách – bilun)

“A! chết tiệt!” Vị khách nữ hét ra tiếng chói tai, cúi đầu nhìn bộ lễ phục dạ hội hãng Chanel mới tinh màu hồng trên người, thân thể bởi vì tức giận cùng kích động mà run run đáng sợ, mười ngón tay nắm chặt.

“Trời ơi, trời ơi! Cô là đồ vô dụng, quý quái chứ nhân viên phục vụ gì, có làm hay không...trời ạ!”

Quý vân tranh bảo vệ bàn rượu đồng thời cũng nhìn thấy chính mình gây đại họa, chỉ có thể cúi đầu xin lỗi “thực xin lỗi, vị tiểu thư này, thật sự là không phải, là lỗi của tôi, tôi sẽ bồi thường tổn thất cho cô, giúp cô đem lễ phục này đi tẩy giặt rồi trả lại cho cô sau – -”

“Đền? Đền như thế nào?” Nữ nhân ngẩng đầu lên tiếng trừng mắt oán hận nhìn nàng.

“Hôm nay là buổi tiệc kén vợ quan trọng cô có biết không? Con ranh chết tiệt này! Ngươi muốn ta mặc bộ lễ phục ướm sũng này cho Lôi thiếu gia xem sao? Bộ dạng ta trông như thế này, Lôi thiếu gia ngay cả khả năng liếc mắt xem ta một cái cũng không có, ngươi muốn đền như thế nào đây?”

“Thật sự thực có lỗi!” Quý vân tranh vẫn là cúi đầu.

“Vị tiểu thư này, cô có thể cùng tôi đi vào, tôi nhất định sẽ tìm kiếm lễ phục khác sạch sẽ cho cô thay...”

“Người cho là một bộ lễ phục có thể tùy tiện khoác lên một người có thân phận địa vị như ta sao? Người có biết ta là ai không?” Đối phương đột nhiên thân thủ một phen tát Quý Vân Tranh một cái, làm cho buộc tóc trên đầu nàng rơi ra, mái tóc đen dài mềm mại giống như thác nước buông xuống.

Nữ khách nháy mắt giật mình một cái, tựa hồ không nghĩ tới nữ nhân phục vụ này có một mái tóc dài đến như vậy.

Quý vân tranh lại bị móng tay do hành động thô lỗ của đối phương làm bị thương ở má, đầu đến nhắm mắt lại, khiến bàn rượu không được chống đỡ.

Phục hồi tinh thần, nữ khách lại kéo lấy mái tóc dài của nàng

“Nói! Có phải hay không người có ý làm như vậy?” Nhìn đến một nữ phục vụ đang chặt vật như nàng lại còn có vẻ đẹp xinh hơn cô, một cỗ khí tức lại không ngừng bùng lên.

“Nói mau đi! Người có nói không!”

“Đúng là lỗi của ta, là ta sai, thực có lỗi! nhưng mà vị tiểu thư này...” quý vân tranh giương mắt nhìn đối phương.

“Cô như vậy tiếp tục la hét chói tai mắng chửi người, cẩn thận làm cho Lôi thiếu gia nghe thấy được. theo tôi được biết, Lôi thiếu gia cũng không thích phụ nữ lớn giọng...”

Bập một tiếng, một cái tát mạnh giáng thẳng vào mặt quý vân tranh — quý vân tranh bị đánh cho liêu xiêu, bàn rượu đang đỡ trên tay rơi xuống, thoáng chốc, hội trường vang lên một tiếng vang thật lớn, là âm thanh do ly thủy tinh rơi trên mặt đất phát ra, tung tóe bắn ra, những mảnh nhỏ như lệ bắn vào bắp chân nàng, đưa đến một trận đau. đau a, không chỉ bắp chân, chính khuôn mặt cũng nóng rực, quý vân tranh cảm giác được khuôn mặt tựa hồ đang chậm rãi sưng lên, lỗ tai của nàng cũng ong ong kêu, giống như nghe được thanh âm bốn phía lung tung vang lên, lại nghe không đúng thực... sự huyền ảo lon, khách khứa xông tới, làm cho vị nữ khách đâm lao thì phải theo lao, lại vẫn như cũ miệng lưỡi vẫn không buông tha nàng.

“Đồ chết tiệt nhà người, dám dạy bảo bốn tiểu thư sao? Sai người, người là cái thái độ gì vậy? đây là khách sạn sáu sao mà nhân viên phục vụ đối đãi với khách như vậy đó à? Ta muốn khiếu nại, gọi quản lý của người ra đây cho ta!”

Vừa nói xong, thật sự có một người đứng ra. Một thân hoàn mỹ, quần áo véc đen, áo sơ mi trắng bên trong, giày da đen, lông mày được tỉa gọn tỉ mỉ sau mái tóc đen, hai mắt cười có thần, hình dáng rõ ràng, tuấn tú phi phàm, dáng người cao lớn, đôi chân dài, tỉ lệ hoàn mỹ với thân hình, vừa xuất hiện liền dễ dàng thu hút được mọi ánh mắt.

Những nữ nhân ở đây vì sự xuất hiện của nam nhân mà nín thở khấn trương, không dám hô hấp, cho dù nam nhân này khoe miệng vẫn mang một ý cười, lại vẫn như có một sự uy nghiêm trời sinh, làm cho người ta không dám trước mặt anh lỗ mãng hoặc nói một lời bất kính nào.

Người này không phải là quản lý khách sạn, mà là chủ tịch của khách sạn, là nam nhân vật chính của buổi tuyên vợ hôm nay- – Lôi Lạc, Lôi đại thiếu gia.

Chỉ thấy anh nhanh nhẹn hướng người nữ khách đi đến, cúi áo véc trên người khoác lên người cô, chặn đi đôi ngực của nàng trong bộ áo ướt...

“Thật là có lỗi, vị tiểu thư này... ngại quá, tôi còn không biết phải xưng hô thế nào? Có thể nói cho tôi biết tên của cô không?”

“Vương... quân như.” Nữ khách nâng đầu, nhìn vào mắt hắn, mới vừa rồi khí thế kiêu ngạo bùng bùng phút chốc tan thành mây khói, ngược lại toát ra vẻ thẹn thùng của nữ nhân, gương mặt điểm một chút hồng.

“Quân như?” Lôi Lạc nhìn chằm chằm xem đối phương, ôn nhu ở bên môi hé ra một chút cười “Tôi trước hết sai quản lý mời cô đến phòng dành cho khách quý nghỉ ngơi thay bộ lễ phục khác được không? Khách sạn chúng tôi trong phòng có sẵn lễ phục có thể tạm thời cho cô thay đổi, tiệc tối hôm nay, tôi sẽ tự mình cho người chọn lựa một bộ lễ phục đem lên, khách sạn đối với cô có chỗ chưa chu toàn, có được không?”

Vương quân như bị ánh mắt của anh làm cho choáng váng, thẹn thùng gật gật đầu.

Lôi lạc thấy vậy, quay đầu gọi đầu gọi người: “Quản lý Trương, trước tiên mang Vương tiểu thư đi thay quần áo đi”

“Vâng, chủ tịch” Trương quản lý ưỡn ngực mỉm cười, hướng Vương quân như hơi hơi hạ thấp người.

“Vương tiểu thư xin mời theo tôi”

Vương quân như lưu luyến không rời nhìn Lôi Lạc liếc mắt một cái, Lôi lạc nhìn nàng gật đầu mỉm cười.

“Vương tiểu thư còn gì muốn ta phục vụ ở đây sao?”

“Không phải, chính là áo khoác của anh...”

“Không sao đâu, cô cứ sai người đem trả lại cho tôi cũng được.”

“...vâng” Vương quân như đi theo quân lý Trương đi rồi, lại từng bước suy tư.

Lôi lạc không đếm xỉa tới cái nữ nhân với ánh mắt quán quýt si mê, hai mắt sáng ngời dừng ở nữ phục vụ trước mắt. Khuôn mặt trắng như tuyết có một vết đỏ, bên má cũng mang theo một vết máu, không chỉ như thế, nàng lại không hề chú ý đến vết thương, thật là đáng kinh ngạc.

Chắc, nữ nhân này thể nhưng cũng không rơi lệ?

Ánh mắt nhìn khắp mặt nàng chuyển đến trước ngực đang ướt đầm, quả nhiên là nhìn một cái không bỏ sót chỗ nào a! Đồng phục trắng ôm sát vào khuôn ngực đầy đặn, theo hơi thở của nàng không ngừng phập phồng lên xuống, tạo nên một cổ cuộn sóng xinh đẹp, quả thực thu hút ngay được ánh mắt của nam nhân tại hiện trường.

Thân thể của nàng rất tốt, chỗ nên đẩy đã liên đẩy đã, chỗ cần mảnh khảnh liền mảnh khảnh tinh tế, một thân hình với màu da trắng như tuyết dưới một mái tóc dài đen nhánh, quả thực rất đẹp, có điều cái thu hút anh chính là đôi mắt, mang theo một chút buồn bình, ương ngạnh, kiên cường, thật mâu thuẫn ở trên một nữ nhân yếu đuối kia.

Nữ nhân này sở dĩ ở trong mắt anh là một mỹ nhân, ngay tại trên khuôn mặt kia có thể thấy ánh mắt, một đôi mắt quật cường kiêu ngạo lại khiết lệ.

Không chân chừ, lôi lạc một bước tiến đến trước mặt nàng, dùng thân hình cao lớn thay nàng che đi một mảng xinh đẹp cảnh xuân.

Quý vân tranh thấy anh, theo bản năng cúi đầu.

“Thực xin lỗi, chủ tịch, tôi đã làm hỏng mọi thứ”

“cô rất bản lĩnh a, ngã làm hỏng nhiều ly thủy tinh cùng rượu thượng đẳng của tôi, lại còn đắc tội với khách của tôi.” Anh đáp nhẹ, một bên cúi đầu nhìn nàng đang cúi gằm khuôn mặt nhỏ nhắn, một bên giọng tay gọi người.

“Còn đứng đây nhìn cái gì? Mau dọn dẹp sạch sẽ chỗ này đi!”

Nghe vậy, quý vân tranh cũng đi theo tiếng gọi, ngồi xổm xuống muốn bắt đầu công việc dọn dẹp, một bàn tay thon dài to ăm cầm lấy cổ tay mảnh khảnh của nàng kéo lên.

“Đi theo tôi” Lôi lạc lôi kéo tay nàng đi về phía trước, một tay còn lại bỏ trong túi quần, dáng vẻ bước đi vẫn như cũ, người bên ngoài nhìn vào căn bản nhìn không ra, bị hấn lôi kéo nữ nhân kia kì thật không chịu phối hợp liền kháng cự.

“Mời bỏ tay ra” Nàng thấp giọng kháng nghị.

“Không “ Đơn giản lưu loát trả lời, thập phần hoàn toàn từ chối.

“Đợi chút...anh muốn đi đâu?”

Lôi lạc không nói, đem nàng kéo vào thang máy, ấn vào tầng thượng chuyên dụng cho chủ tịch, tầng 38, lại ngăn ngừa một phút đồng hồ đã tới.

Cửa mở, là một phòng khách cá nhân, trên tường treo những bức họa vô giá, chung quanh bày trí thư pháp danh gia, sần gỗ thô màu violet đặc biệt quý, ghế sofa, toát lên vẻ cổ kính nhân nhã.

Cùng nam nhân này làm cho người ta có cảm giác bá đạo, thật sự không thoải mái.

“Chủ tịch...” nàng thử rút về chính mình thủ thế

“Xin hỏi...”

Anh liếc nhìn nàng một cái, thuận thế buông nàng ra.

“Ngồi xuống.” dứt lời, bóng dáng cao lớn chợt tiến vào một gian phòng khác, chỉ chốc lát sau đi ra, một tay cầm một hộp cứu thương nhỏ, một tay cầm một khối như là khăn mặt gì đó.

Quý vân tranh vừa thấy đến cái hộp kia biết ngay anh dùng để làm gì với mình, liền lập tức từ sofa đứng lên.

“Không cần, chủ tịch, không cần phải quan tâm đến vết thương của tôi a.”

Lôi lạc không kiên nhẫn nhìn nàng một cái “tôi bảo là cô ngồi xuống.”

Không dám làm trái ý của ông chủ, quý vân tranh tâm trạng bất an ngồi xuống, bàn tay nhỏ bé liền có một cái gì đó lạnh lẽo nhét vào.

“Khăn mặt có bọc đá, để cô chườm lên mặt đỡ sưng.” Thấy nàng ngờ ngác không nhúc nhích làm, lôi lạc không khỏi nhượng mảy.

“Còn làm cái gì vậy? muốn tôi giúp cô sao?”

“Đa? Không, không cần” Quý vẫn tranh nhanh chóng cầm lấy áp vào bên má đang sưng vì bị đánh, cảm giác lạnh lạnh làm cho nàng không khỏi cảm thấy thoải mái thở dài một hơi.

Lôi lạc nhếch môi cười, ngồi xổm xuống dưới nâng một chân của nàng lên ý muốn cởi giày của nàng.

“A. anh muốn làm gì?” nàng giật mình nhảy dựng lên, theo bản năng muốn rút chân về, lại bị hắn dùng lực giữ chặt mắt cá chân, một tay nắm gọn bàn chân của nàng, nàng vừa thẹn lại quẫn, chân bị bàn tay của anh truyền một cảm giác cầm áp làm cho run rẩy.

“Cô không có đi tất chân” Anh nâng bàn chân cô lên, nghiền ngẫm dường như giặt nhẹ môi. Khách sạn quy định khi nào lại ăn mặc cầu thả như vậy?

“Đôi... thực xin lỗi” hừm~~ nghĩ như thế nào cũng không hình dung ra tình huống như thế này lại bị chủ tịch cầm chân, quý vẫn tranh lộ ra khuôn mặt nóng bừng, đầu cúi càng thấp.

Anh không nói gì, cầm lấy bông gòn thấm nước, đem bấp chân nàng lau đi vết thương, lại rút ra một miếng bông khác có tẩm thuốc sát trùng, động tác mềm nhẹ mà thông thả, như là sợ làm đau nàng.

“Có biết đau không hả? nếu có muốn nói, có mảnh nhỏ gắn vào, tuyệt đối không được đi mạnh, biết chưa?” anh chậm chậm nói.

Nàng vụng trộm ngẩng đầu lên xem hẩn liếc mắt một cái, đường đường là đại chủ tịch thế nhưng lại còn chuyên chú ở bấp chân trắng tuyết của nàng...ve mặt này quả thật làm cho người ta cảm thấy có cảm giác thân mật. Tim đập nhanh hơn một chút, bùm bùm tiếng vang lớn làm cho nàng đột nhiên hoảng hốt, anh mới buông lỏng tay, nàng liền vội vàng đem chân rút về.

Anh hình như nhìn qua nàng một cái, đôi tay lại nâng một chân khác của nàng lên.

“Không cần, thật sự! tôi có thể tự làm!” đến lúc này nàng sống chết đem chân rút về, làm cho bàn tay nam nhân rơi vào khoảng không.

Thật sự là...không ỏn a...

Nào có một ông chủ lại đối đãi với nhân viên của mình như này a? huống chi nàng chính là một tổ trưởng nhỏ bé? Hơn nữa cô nam quả nữ... lôi lạc nhú mày, nữ nhân này nhiều lần khiêu chiến với tính nhẫn nại của hẩn hành vi có điểm bất mãn.

“Cô chắc chắn có thể một bên vừa chườm mặt một bên vừa sát trùng vết thương ở bấp chân?”

“Ách...tôi có thể đến bác sĩ...”

“Hôm nay khách sạn bề bộn nhiều việc, không rảnh cho cô xin phép tìm bác sĩ.”

Một câu ngăn chặn lời muốn nói tiếp của quý vẫn tranh.

Ông chủ độc ác!còn tưởng hẩn có ý tốt, thì ra là sợ nàng xin nghỉ phép tìm bác sĩ làm chậm chính sự a?

“Tôi có thể chờ một chút nữa làm” Thật muốn cắn hẩn một cái.

“Tôi không rảnh chờ cô”

“Anh không cần chờ tôi”

Lôi lạc nhú mày.

“Thời gian cô tranh cãi cùng tôi cũng đủ để tôi giúp cô xem xét vết thương đấy, cô bé.”

Dứt lời lại nắm lấy mắt cá chân nàng, cởi giày nàng ra, mặc kệ những kháng nghị của nàng, mặc kệ rứt rề của nàng, càng làm như không nhìn thấy nàng đang trừng trừng đôi mắt xinh đẹp.

Cô bé? Người này thế nhưng lại trước mặt nàng kêu là “cô bé” quả thật là cao ngạo đến ánh mắt muốn gắn trên đỉnh đầu của “xú tiểu tử”.

“Anh làm như vậy làm tôi bị mất mặt” Nàng cắn răng, bởi vì khấn trương, bởi vì tức giận mà khôn quẫn. Khiến cho nàng làm cho chính mình quên mất mà buông lời nhện không được mà trách cứ nam nhân trước mặt.

“Hôm nay là bữa tiệc chủ tịch đại nhân tuyển vợ, lẽ ra anh phải ở hội trường mà tìm kiếm cho mình một người vợ tương lai chứ, mà lại ở đây làm cái công việc xử lý vết thương bé tạo này, anh không chỉ hại tôi bị mất mặt, còn hại tôi bị người ta ném đá, thậm chí bị người khác ám sát...anh có biết, anh mời khách khứa đến mà không tiếp đãi sao?”

Nàng sờ dĩ biết, là vì nàng thậm chí hiểu biết về xí nghiệp ở đài loan này không bằng anh, nghĩ vậy nàng liền nhú mày, hi vọng sự việc vừa phát sinh ngoài ý muốn ở hội trường sẽ không làm cho nàng thành tâm điểm của sự chú ý chứ, ngàn vạn lần không muốn.

Ai! Thật là khó! Nam nhân vật chính hôm nay một tay kéo nàng ra khỏi hội trường, nàng nhất định đã bị người ta chú ý.

Nghe vậy, Lôi lạc lơ đãng ngắm quần áo của nàng một cái, nhìn biển tên chỉ ba chữ Quý Vân Tranh, anh có thể khẳng định nàng không phải là quản lý của khách sạn, chỉ một cơ sở nhỏ nhỏ mà có thể một cách hợp lý hợp tình nói cho anh, làm người quả thật không thể tưởng tượng.

“Cô rất sợ chết?”

“Đúng, rất sợ chết!”

Lôi lạc nở nụ cười, hạ tay xuống, đem mấy thứ đặt lên bàn trà, mới quay lại đối diện mặt nàng mà thông thả nói “có một cách có thể khiến cô không gặp phải tai nạn gì cả”

“Cái gì?”

“Làm vợ tôi” Anh không ngần ngại mà buông lời.

Quý vân tranh trừng lớn mắt, tai bị ù đi còn nghiêm trọng hơn khi bị Vương Như Quân tát lúc nãy.

Nhất định là lỡ tai bị đánh nên hồng rồi, mới có thể nghe nói lầm. . .chắc chắn là “Anh vừa mới nói cái gì?” Hồi lại lần nữa, không nghe rõ người ta nói gì, thực thất lễ.

“Tôi nói, tôi muốn chọn em làm vợ!” nụ cười mê hoặc lòng người, mang theo mùi phấn mị hoặc. Nét cười hiện lên trên khuôn mặt, chờ đợi một đôi mắt sung sướng mà khóc lên.

Nàng hẳn là phải cao hứng mà bay lên trời?

Một nhân viên phục vụ nhỏ nhoi, đào mắt có thể bay lên làm phượng hoàng, chẳng lẽ lại không phấn khích đến phát khóc mà nhảy lên?

Dù sao, anh chính là muốn nhìn thấy bộ dáng vui đến phát khóc của nàng. Lôi lạc ý xấu mà tưởng tượng.

Nhất định là vui sướng đi, chớp mắt, lệ chảy xuống vui mừng, trăm phần trăm là vui sướng đến động lòng.

Anh chờ, chờ nàng nhòe mắt ôm lấy anh, chủ động dâng lên đôi môi hồng phấn mê người kia. . .là, anh thừa nhận là bản thân đối với cô gái này có điểm chờ mong, dù sao, nàng là một người rất khác, ngoại trừ có được một dáng người hoàn hảo, một đôi mắt kiều ngạo xinh đẹp, trên người nàng thậm chí còn mang một khí chất phi thường độc đáo – một khí chất không thể có ở một nữ phục vụ bình thường.

“Anh nói đùa hay quá!” quý vân tranh không vui sướng đến phát khóc, còn trắng mắt sợ hãi.

Phản ứng của nàng làm cho anh nhếch mày một cái “chuyện này có thể nói đùa được sao?”

“Cho nên. . .anh nói thật sao?” đầu kêu loạn, trống rỗng.

Hiện tại là như thế nào? Nam nhân này làm sao có thể chọn nàng làm vợ được chứ?

Lôi lạc bỗng dưng ôm lấy nàng vào lòng, khuôn mặt tuần tú, gần nàng nói “Đương nhiên, bây giờ em chỉ cần nói một tiếng đồng ý, là có thể làm vợ sắp cưới của anh.”

“Vì sao?” nàng xoay mình khỏi vòng tay anh, sợ tới mức đang trên sofa mà dựng đứng lên, túi trường đá trên tay cũng rơi xuống đất, bất quá, nàng quản không được nhiều như vậy, rất nhiều sự việc phải nói cho rõ ràng mình bạch mới được.

“Chuyện đó. . . chủ tịch, tôi cũng không phải là tiểu thư lá ngọc cành vàng gì! Tôi chỉ là một tổ trưởng ẩm thực nhỏ nhoi. . .không, tôi chỉ là một nhân viên phục vụ nhỏ nhoi thôi, là nhân viên phục vụ nha! Anh nghe rõ rồi chứ!?”

Đại chủ tịch với nhân viên phục vụ nhỏ bé? Có ngốc cũng không thể nghĩ ra được.

Quý vân tranh tự hạ thấp bản thân không thương tiếc, chính là không muốn cái vị trí Lôi đại thiếu phu nhân.

Lôi lạc giật nhẹ môi, muốn cười lại không cười nổi, nét mặt khó dò nhìn nàng chăm chăm.

Phản ứng của cô gái này, dường như là muốn chạy ngay khỏi đây thì phải.

Anh khẽ hừ một tiếng.

“Từ trước tới giờ tôi chưa từng nói, tôi chọn nhất định phải là thiên kim tiểu thư”

“Hả?” Miệng mở lớn thiếu chút nữa làm cho cằm rớt đập xuống đất.

“càng bình thường càng tốt, tôi chính là rất coi trọng những người bình thường” chọn một cô gái bình thường làm vợ, tha hồ mà thao túng sai bảo, nhìn cách nào cũng hoàn hảo a. Vừa tưởng tượng, nhin không được mà khoái trá.

Hử? quý vân tranh ngậy ngấn cả người?

Cái gì cùng cái gì? Nam nhân quý quái này rốt cuộc đang nói cái gì?

“Tôi thật sự không phải người xinh đẹp nhất ở hội trường đâu” Hại nàng hơn nửa ngày mới tìm lại được đầu lưỡi, lại có vẻ nói năng lộn xộn.

“Có phải người thực ngực lớn? của tôi tuy rằng lớn, nhưng cũng không phải là rất lớn, còn nữa, tôi cũng không phải là cao nhất, cái kia....anh thích tóc dài sao? Tôi nói cho anh biết, tôi lập tức sẽ cắt bỏ nó, vì mùa hè sắp đến, rất nóng. .nếu anh thích chân dài, Vương tiểu thư vừa rồi chân so với tôi cũng dài hơn, so với tôi cũng xinh đẹp hơn, anh vẫn là nên chọn người khác đi, cảm ơn, hẹn gặp lại.”

Nói xong, nàng không chút nghĩ ngợi xoay người chạy đi, đã quên chính mình không có đi giày, đã quên nơi này là tầng thượng chuyên dụng cho chủ tịch, chỉ một mình chủ tịch mới mở được thang máy ở đây, thẳng vọt tới thang máy mới phát hiện chính mình căn bản không có cách nào làm cho thang máy đi xuống lầu.

Lôi lạc tao nhã hướng nàng đi tới, thâm thúy nhìn chằm chằm khuôn mặt của nàng --

“Những gì tôi muốn, chưa từng có gì là không có được, cô bé ạ!”

Như là đùa cợt với dáng vẻ chạy nạn chẳng một chút khôn ngoan của nàng, đôi môi khẽ nhếch lên một nụ cười hình cung một cách khiêu khích. .

Hết chương 1

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Tuyền Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Edit: Bilundethuong

Vốn nghĩ hần là một nam nhân ôn nhu quan tâm đến người khác, bởi vì hần đã tự mình bôi thuốc cho vết thương của một nhân viên phục vụ nhỏ nhoi, kết quả từ đầu đến đuôi đều là có âm mưu cả.

Nam nhân này vốn chẳng tốt đẹp mà quan tâm chăm sóc, căn bản chính là cái đồ đại sắc lang!

Vừa thấy nàng liền muốn biến nàng thành ý trung nhân của hần, trực tiếp đem nàng vào trong phòng công khai là thuộc chủ quyền của hần.

Như vậy cho dù, nàng chỉ cần không đáp ứng, hần cũng không thể bắt ép nàng được.

Không nghĩ tới việc hần lại còn ra điều kiện với nàng, chỉ cần nàng thay bộ đồ ướt sũng trên người, hần sẽ tự mình đưa nàng xuống lầu.

Cứ như vậy, anh dụ dỗ nàng thay bộ đồ đồng phục ướt nhẹp, đưa cho một bộ quần áo nghe anh nói là “trong phòng bên cạnh có quần áo cho nữ”, làm cho nàng căn bản không có cách nào khác là đành phải mặc, sau đó anh tuy giữ lời hứa là đưa nàng đi xuống lầu, lại tự nhiên kéo nàng đến giữa ánh đèn sân khấu sáng chói mà tuyên bố với mọi người nàng là người hôm nay anh chọn được.

Thật sự là quá đáng mà! Nàng cắn răng, muốn bỏ tay anh ra, nhưng là hần rất khỏe, nàng căn bản không cách nào vùng ra được. Nàng trừng anh, anh làm như không thấy gì.

Nàng đang định cất tiếng kháng nghị, anh lại cúi xuống hôn lấy môi nàng --

“Ừm.” hai tay để ở trước lồng ngực rắn chắc của hần muốn đẩy ra, dùng hết sức mình, lại thiếu chút nữa bởi vì bị hôn mà nín thở thiếu chút nữa bị ngộp, rốt cục không nín được, nàng mới há miệng. Được đã, anh vô si trượt lưỡi tiến vào miệng nàng, sục sạo khắp khoang miệng ngọt ngào của nàng.

Trời à...cái cảm giác này rốt cục là sao? Ngón chân co chặt lại, ngực nóng nóng đau đau, thân mình bắt đầu như nhũn ra nóng lên, rõ ràng muốn đẩy anh ra, lại tham luyến cái cảm giác anh hôn nàng...chết tiệt! anh hôn nàng làm cho đầu óc nàng choáng váng sây sẩm, hoàn toàn không phân biệt được phương hướng...còn hoa mắt chóng mặt...cả người muốn xụi lơ trong lòng của đối phương.

Bốn phía hội trường náo nhiệt, ồn ào...

“Chuyện gì vậy?”

“Quá đáng thật!”

“Lời lạc này là xảy ra chuyện gì vậy? làm sao có thể chọn một nhân viên phục vụ bình thường làm vợ chứ?”

“Hắn cố tình à, hẳn chắc chắn là cố tình mà...” một người đàn ông trung niên rất giống Lời lạc thấp giọng rửa một tiếng, xoay người rồi đi.

Gặp việc lớn tựa như đã định, hiện trường tiếng gầm nổi lên bốn phía, làm cho nhốn nháo, vài người quen biết còn có ý định tiến lên thắc mắc, Lời lạc trước đó cho bảo vệ chặn lại, không chỉ những người quen biết mà cả những nhân viên trong công ty cũng hiểu là mình bị đùa giỡn, có chút tức giận rồi đi, có một vài người như phát điên hét lên chói tai, cũng có người nhin không được lên giọng chất vấn chủ tịch Lời lạc tiêu chuẩn chọn vợ ở đâu vậy?

Nam nhân này lại dường như không có việc gì vẫn chuyên tâm công việc dang dở của mình, vẫn hôn đến khi nữ nhân trong lòng không chịu được ưm lên một tiếng, hai tay không nghe lời vòng qua cổ anh, con người xinh đẹp hoàn toàn quên mất đang ở trong tình thế nào, như vậy anh mới có điểm vừa lòng buông nàng ra.

“còn thích hôn nữa sao?” anh thấp giọng cười hỏi. nhưng lại ngoài ý muốn nhìn thấy bộ dạng vô cùng ngốc nghếch của nữ nhân này, đôi tay dài không tự chủ xoa xoa môi nàng.

Quý vân tranh chỉ nhìn thấy đôi môi trên khuôn mặt đẹp của anh động đậy, hoàn toàn không nghe thấy anh đang nói cái gì, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ au, phát ra một cảm giác đáng yêu tuyệt đẹp, kín đáo nhìn lại hắn.

Về mặt kia, mang điểm mê hoặc cùng hoảng hốt, cùng nồng đậm sự bối rối không biết làm sao...

Lời lạc khuôn mặt buồn bã, thờ dãi đem nàng ôm vào lòng, nhưng lại không muốn cho những người ở đây nhìn thấy dáng vẻ mê người của nàng.

“Lời chủ tịch, xin hỏi một chút anh lựa chọn vị tiểu thư này làm vợ có nguyên nhân là...”

“Lời chủ tịch, xin hỏi một chút, khi nào anh cùng vị tiểu thư này cử hành hôn lễ?”

“Lời chủ tịch, xin hỏi một chút là gia thế vị tiểu thư kia ra sao? Anh có thể chọn một cô gái bình thường như thế làm vợ hay không?”

Ánh sáng đèn huỳnh quang vẫn chiếu, chiếu thẳng vào mắt của quý vân tranh, nàng theo bản năng lấy tay che đi ánh sáng đang chiếu vào, một đôi cánh tay dài thân mật đem ôm chặt nàng, nay cả mắt của nàng cũng nhất định phải che đi.

“Về vấn đề của các vị, chờ tôi phát thiệp mời đến các vị, khi đó các vị sẽ biết ngay, vợ tương lai của tôi bị các vị làm cho sợ hãi rồi, bây giờ xin phép cho chúng tôi cáo lui, mọi người cứ tự nhiên dự tiệc, hy vọng mọi người có thể vui vẻ, cảm ơn.”

Nói xong, lời lạc đem quý vân tranh bảo vệ trong lòng ngực, thân mật nắm cả bàn tay nàng, thay nàng che đi ánh sáng ở trước mặt, mang theo nàng cùng nhóm bảo vệ rời khỏi khu hội trường nhốn nháo này.

Quý vân tranh rốt cục cũng phục hồi lại tinh thần, phát hiện mình lại trở về cái nơi cao nhất trong khách sạn vừa rồi.

Nghĩ lại những sự việc xảy ra vừa rồi, nàng lại ảo não cắn phiền môi hồng, hung hăng nhìn cái con người tự cao tự đại vô pháp vô thiên trước mặt.

Lời lạc đang rót rượu, màu rượu đỏ thẩm tràn dần vào chiếc ly trong suốt có chân cao, đầu tiên là nâng ly lắc lắc, sau đó lại dùng chóp mũi ngửi ngửi hơi rượu nhẹ nhàng bốc ra, nhàn nhã nhìn bộ dáng đầy một bụng tức giận của quý vân tranh. Anh đưa cho nàng một ly rượu vừa rót. Nàng không chút nghĩ ngợi liền vươn tay ra, thô lỗ gạt cả ly rượu xuống nền nhà. Lời lạc nhíu mày, cũng chưa nói cái gì, tay ấn nút gọi phục vụ đến để dọn dẹp đồng thủy tỉnh vỡ trên sàn, dọn dẹp xong liền đi ra ngoài, từ đầu đến đuôi không dám liếc nhìn anh dù chỉ là một cái, cũng không dám thắc mắc điều gì.

“Nói ra điều kiện đi, đừng cấu kình với tôi, chỉ có con nít mới cư xử như vậy thôi.” Lời lạc tao nhã ngồi xuống, đôi chân dài vắt chéo qua nhau, ánh mắt bình tĩnh dừng ở khuôn mặt xinh đẹp mà cao ngạo của nàng.

Nghe vậy, quý vân tranh tà nghệ hắn, hai tay khoanh trước ngực, tuy rằng nàng đã cố gắng bình tĩnh, những lồng ngực không ngừng phập phồng cảm giác kích động.

“Tôi muốn nói việc vừa rồi, tôi không muốn làm vợ của anh, anh dựa vào cái gì mà tự xưng tuyên bố với mọi người tôi là chọn tôi làm vợ.?”

Nàng tức giận đến toàn thân đều đang run rẩy, ngay cả cơ thể cũng đang co rút tức tối “Anh cho rằng thế giới này, tất cả mọi người đều phải làm theo đúng ý anh sao? Anh cho là toàn bộ phụ nữ trên thế giới đều mong muốn được gả cho anh? Thật sự là tức cười! anh cứ như vậy tự cho là mình đúng mà không biết rằng bản thân mình rất trẻ con sao! Không biết tôn trọng người khác, tùy tiện sắp đặt người khác, thật sự làm cho người ta chán ghét!”

Nàng chán ghét anh?

Chắc, cô gái này có thể là người duy nhất trên thế giới dám đối mặt với anh nói là chán ghét anh.

Nàng thấy hắn đi tới trong tay đang khế nâng ly rượu lên uống. Một ngụm uống cạn, Lời lạc đặt ly rượu xuống, đứng dậy, hướng nàng đi tới.

Nàng thấy anh đang đi tới, theo bản năng muốn chạy trốn, lùi sau hai bước lại lập tức dừng lại.

Không cần, nàng mới không cần phải trốn, chỉ có người nhát gan mới làm thế.

Nhưng là, không làm người nhát gan thì càng tệ hơn – trong lúc nàng còn đang do dự có chạy trốn hay không, nam nhân này đã đem nàng tấn gần phía cánh cửa, làm cho toàn bộ lưng của nàng không muốn cũng dán vào cánh cửa kính lạnh lẽo.

“Em rốt cục có cái gì bất mãn sao? Làm người của tôi có gì không hài lòng? Hay là không hài lòng với gia thế nhà tôi? Em dám nói em, trong lòng không có một chút cảm giác gì với tôi? Vừa lúc này tôi hôn em, em một chút cũng không cảm giác được khoái ý? Không có cảm giác được phiêu phiêu khoan khoái sao?”

Anh ghé sát vào mặt nàng, mùi rượu thơm ngào ngạt theo lời hắn nói phả ra phả vào mũi nàng, tai nàng, làm say lòng người. . .

Quý vân tranh cãi rằng.

“Không có! Một chút cũng không có!”

Thật là tự đại, ngông cuồng! Nàng không muốn làm cho hắn đắc ý, nếu nói cho hắn biết nàng vừa rồi bị hắn hôn căn bản không phân biệt được phương hướng. . .

“Thật là không có?” Anh ghé sát mặt chăm chú nhìn nàng, thăm dò đôi môi hồng trên khuôn mặt của nàng, làm cho nàng một trận phát run.

“Không có. . . thật sự không có.”

Phải chống đối! tuyệt đối không để cho nam nhân này dễ dàng bắt nạt nàng. Nghĩ là làm, nàng dùng cảm nghênh mắt lên nhìn thẳng mặt anh.

Không tốt rồi, vừa nhìn lên, hồn phách như là bị anh cướp đi mất, tâm nhảy dựng lên, thấy anh đang chuẩn bị tiếp cận môi nàng, thoát đi chắc chắn không kịp – - phiền môi bỗng dung bị một đôi môi ấm áp mà bá đạo gắt gao khóa lại, bốn môi giao nhau, đầu lưỡi bị cuốn vào nhau mãnh liệt không khỏi khiến người khác ngượng ngùng. . .

“Không. . . không được. . .” Nàng liên né, anh liền mình gấn chặt, đôi môi chạm xuống cần cổ cùng xương quai xanh trắng hồng, còn chưa cảm thấy đủ chứng minh quyền sở hữu của anh, tìm trong lồng ngực nàng không ngừng phập phồng kịch liệt, làm cho gương mặt càng trở nên xinh đẹp dụ hoặc, làm cho mặt anh càng trở nên đen thui thâm trầm, ham muốn của bản thân không ngừng nổi lên một cách không kiềm chế. . .

“Tôi muốn em, cô bé.” Giọng anh khàn khàn bên tai nàng.

“Không. . .” Ngà cụt tuyệt yếu ớt. nàng biết chỉ cần bây giờ gật đầu một cái, chắc chắn kiếp này không thoát được. Nhưng mà, trời mới biết nàng có thể phản đối được bao lâu.

Chiếc lưỡi ẩm ướt phút chốc tiến vào vành tai mẫn cảm của nàng, nàng bị anh treu chọc, khiến nàng muốn bật khóc. . .

“Tôi muốn em.”

Làm ơn, đừng hôn nàng như vậy. . .nàng lắc lắc đầu, trong lòng hò hét mà kháng cự.

“Trả lời anh, cô bé.”

“...không được...”

“Cho anh.”

“Tôi nói không được.” nam nhân này, chẳng lẽ không hiểu tiếng người sao?

“Cô bé. . .” Lôi lạc trừng mắt nhìn cô gái trong lòng, quả thật không thể tin được Lôi lạc anh lại có thể bị từ chối, anh đã nói mấy lần, vậy mà nữ nhân này một hai cự tuyệt anh?

“Buông ra!” nàng thở gấp, khuôn mặt thẹn thùng, không dám mở mắt ra nhìn anh.

Nàng sợ chính mình sẽ thay đổi, sợ đến chết.

Nếu cứ như vậy mà chấp nhận, nàng không phải là chắc chắn phải gả cho anh sao?

Nàng Quý vân tranh 22 năm giữ gìn trinh tiết không thể trao cho một người xa lạ được.

“Em chắc chắn?”

Anh hỏi chắc chắn, nhưng là anh một mực nhìn nàng, nàng biết chắc, không cần nhìn anh mà khẳng định thêm. “Trăm phần trăm chắc chắn.”

Nói được ra thật đúng là trăm đình tiết thiết a. Không một chút lo lắng.

Lôi lạc anh khi nào lại đối với một nữ nhân ăn nói e dè đến vậy? thật không tránh khỏi thương tâm đối với nam nhân có tính tự tôn như anh. Lôi lạc mím môi, hay tay buông lỏng nàng ra. Không ngờ – - báp một tiếng!

Một cái tát nổ đom đóm mắt giáng thẳng vào gương mặt anh tuấn của anh.

Anh không dám tin trông mắt trước nữ nhân này, nữ nhân này chậm rãi xoay người hướng cửa mà đi một cách dứt khoát, đi được vài bước, bấp chận đụng phải cạnh bàn, hơi cúi đầu nàng lấy chìa khóa thang máy trên bàn, không chút do dự vọt tới thang máy, ấn nút xuống...biến mất!

Cô gái này là muốn làm đặc vụ sao? Thế nên mới biết mất như hư không?

Lôi lạc khuôn mặt lãnh liệt đảo qua thuộc hạ Uông Cửu.

“Cô ấy là nhân viên của khách sạn chúng ta phải không?”

“Vâng, chủ tịch” Uông Cửu kiên trì gật gật đầu.

“Nhưng cô ấy là từ Á thái ở Hongkong điều sang đây vài tháng, cho nên trong danh sách nhân sự chỉ ghi địa chỉ là Hongkong, tôi cho người điều tra, mấy ngày nay cũng không có ghi Quý vân tranh xuất cảnh, điều đó chắc rằng cô ấy còn đang ở lại Đài loan.”

“Vậy tìm đi.”

“Vâng, thuộc hạ nhất định hết sức đi tìm.”

“Bên kia động tĩnh thế nào?”

Uông cửu tự nhiên biết ý trong câu hỏi của Lôi lạc “bên kia”, là chỉ tập đoàn Nhật bản Á Thái được điều hành bởi tổng giám đốc Long Điền Nhã Từ, cũng chính là mẹ kế của Lôi lạc.

Long điền nhã từ cùng cha của đại thiếu gia Lôi lạc là Lôi Minh Viễn kết hôn sau, tuy rằng là vợ hai, nhưng nhân viên trong tòa nhà cao tầng đó tất cả đều biết được.

Đại diện cho gia tộc mẫu hệ ở Nhật Bản và châu Ám thế lực vẫn lớn như cũ, về bên ngoài là Lôi minh viễn đại diện nhưng thực chất người ra quyết định lại là Điền Nhã Từ.

Lôi lạc khi mới 10 tuổi, mẹ liền qua đời do tai nạn xe cộ, mới bị cha mình là Lôi minh viễn đem về Nhật Bản sống chung, anh còn có một người em cùng cha khác mẹ là Lôi Dương, hai anh em hơn kém nhau 2 tuổi, cá tính lại hướng nội, ít nhất là trong mắt bọn họ là có bất đồng rất lớn.

Đại thiếu gia Lôi lạc tuy cũng mang họ Lôi nhưng cũng không được coi như là thành viên trong Long Điền gia tộc, cho nên có ý chí phấn đấu, biểu hiện lúc nào cũng xuất sắc, vì thế cũng có một chút địa vị trong gia đình này.

Tiểu thiếu gia Lôi dương thì không như vậy, lấy việc thích ứng trong mọi tình huống hoàn cảnh, không khô không cầu, hơn nữa thân thể không tốt, mặc dù ngày thường vẫn anh tuấn tôn quý, nhưng lại bệnh tật ốm yếu, căn bản không thể gánh vác được gia nghiệp khổng lồ của Long Điền gia tộc. Cũng bởi vậy, đại thiếu gia Lôi lạc mới có thể có chỗ đứng ở đây cách đây ba năm, đứng đầu quản lý tập đoàn Á thái trở thành thái tử của ngành vận chuyển hàng không và tàu thủy là hai sự nghiệp mạch máu.

Có điều, trò hay còn ở phía sau. Lôi đại thiếu gia tựa hồ cũng không vừa lòng với kết quả như vậy, đứng lên sáng lập ra khách sạn Á thái, trong ba năm ngắn ngủn đã trải rộng ra toàn châu Á, trở thành hệ thống khách sạn cấp quốc tế, làm cho ban giám đốc có cái nhìn khác hẳn lúc xưa, mười phần đe dọa đến bộ cục nhân sự của Long Điền Nhã Từ sau này.

Long điền nhã từ ngoài mặt rất ủng hộ Lôi lạc tiếp nhận chức thái tử hàng không cùng tàu thủy, nhưng bên trong lại hy vọng người tiếp nhận các xí nghiệp của gia tộc là Lôi dương con mình, chỉ cần có cơ hội, nhất định bà sẽ không dễ dàng buông tha, cũng bởi vậy, sự đấu tranh giữa Long điền nhã từ cùng Lôi lạc là không dứt.

Trong lúc mẹ con chiến đấu, ảnh hưởng lớn nhất là phe phái của hai bên, rất nhiều người trong đó lung lay, một chút biến động cũng ảnh hưởng đến đại cục, bởi vậy, lòi đại thiếu gia mới có thể âm thầm phái người quan sát chặt chẽ hướng đi của từng người, phòng trừ tình huống xảy ra.

“Báo cáo chủ tịch, bên kia hình như cũng đang tìm Quý tiểu thư”

“Nha?” Lôi lạc nở nụ cười, khuôn mặt thâm thúy không biết nghĩ gì.

“xem ra bọn họ vẫn là rất quan tâm đến vấn đề môn đăng hộ đối.”

Mẹ của anh là một người phụ nữ bình thường, từ lúc sinh ra cho đến chết cũng ở Đài loan, cả đời chưa làm một điều gì sai, duy nhất một sai lầm chính là lại đem lòng yêu thương ba của anh, cố gắng trong mười năm, khi mẹ anh chết liền cùng với một phụ nữ Nhật bản kết hôn.

Anh rất ghét phụ nữ Nhật bản, đã sớm hạ quyết tâm kết hôn cùng một người con gái Đài loan, một người con gái Đài loan bình thường như mẹ của mình, nhưng, anh biết được với sĩ diện của Long điền nhã từ tuyệt đối không thể chấp nhận được việc này, cho nên, anh mới cố ý làm một đại hội kén vợ rất long trọng, làm cho mọi người đều nghĩ đến anh ít nhất cũng sẽ chọn một nhân viên làm ở công ty bên Đài loan làm vợ mình, lại còn phát truyền hình trực tiếp cho mọi người cùng xem, lựa chọn một nhân viên phục vụ nhỏ bé ở khách sạn.

Anh là cố ý, chắc chắn vậy.

Cho dù có gặp, sắc mặt chắc chắn sẽ khó coi. Tuy rằng bọn họ không thể công khai phản đối, dù sao đại hội chọn vợ cũng là được bọn họ đồng ý, không hay ho gì mà trước mặt truyền thông lại lật lọng, làm hủy hoại thanh danh của gia tộc, nhưng là, bọn họ cũng tuyệt đối sẽ không dễ dàng đầu hàng như vậy, để cho anh đi lấy một nữ phục vụ bình thường.

“Phải nhiều người đi tìm đi, tuyệt đối không để cho bọn họ tìm thấy cô gái đó trước ta” Anh cũng không muốn thua, nhất là lại thua ngay ở đại hội tuyển thê của chính mình.

“Vâng, thuộc hạ biết.”

“Đại thiếu gia! Đại thiếu gia!” Một thủ hạ thân tín khác của Lôi lạc là Tiểu Dư thở hổn hển chạy vào, khăn trương đến nổi ngay cả cửa cũng không gõ.

“Có chuyện gì mà rối loạn khăn trương vậy?” Tuy tên này thông minh, nhưng lại hơi bộp chộp.

“Việc kia...” Tiểu dư nuốt một chút nước miếng, mới hùng hống nói: “Có một vị tự xưng là cha của Quý tiểu thư gọi điện thoại đến, nói muốn tìm ngài nói chuyện.”

Cha của Quý vẫn tranh?

“Ngươi có nghe nhầm không?”

“làm sao có thể nghe nhầm được ạ? Tiểu dư tôi có đôi tai rất đáng tự hào đấy! Đại thiếu gia có tiếp không? vẫn là nên tìm hiểu về nguồn gốc tổ tông một chút.”

Lôi lạc mắt nhú lại, khóe môi gọi lên nét cười.

“Không cần, nói trực tiếp máy vào đây cho tôi.”

Thật đúng là tìm hoài không ra cuối cùng lại tự đến đỡ tốn công tốn sức a!

Xem ra, anh có thể đem nữ nhân kia trở về nhanh như trở bàn tay.

Ánh nắng chiếu qua cửa sổ, chiếu vào chiếc ghế bành to, bên ngoài dưới sân là hàng cây xanh muốt, hàng dừa cao lớn thẳng tắp, thấp hơn là hàng cây tùng, còn xung quanh là chằng chịt những loài hoa không tên.

Trời cao trong xanh, mây trắng lững lờ, thời tiết thật hết sức trong lành, quý vân tranh đang nằm trên ghế bành ung dung nhàn nhã.

Lén lút trở về nhà mình ở Đài loan, mấy ngày nay không cả ra khỏi cửa, ngay cả khách sạn Hongkong bên kia cũng không dám gọi điện thoại xin phép, chỉ sợ bị nghe lén.

Dù sao, với tình cảnh như hiện nay, nàng là không có khả năng trở lại làm việc ở khách sạn Á thái, đành phải giả thính, chỉ có thể yên lặng chống lại cái tính bá đạo của tên nam nhân vô lễ kia, dù hắn có thần thông quảng đại đến mấy cũng không thể tìm đến cửa nhà cô mà tìm.

Chỉ cần có thể tránh khỏi ma trường của Lôi lạc, bất luận một tháng không ra cửa cũng chẳng vấn đề gì.

Nam nhân này thật đáng sợ.

Quý vân tranh cầm một cuốn tạp trí che mặt, giống như là làm như thế thì khuôn mặt tuần tú của Lôi lạc sẽ biến mất, sẽ không còn lẩn quẩn trong đầu nàng, sau đó hiện lên những hình ảnh khác, làm nhiễu loạn tâm linh không tì vết của nàng.

Đúng vậy, nàng bị những hình ảnh khi anh hôn nàng, dụ dỗ nàng làm cho điên rồi, lỗ tai luôn vang lên những câu nói kia: “Tôi muốn em.”

Tôi muốn em

Tôi muốn em

Tôi muốn em

Tôi muốn em

Tôi muốn em... hai tay cầm lấy cuốn tạp chí, Quý vân tranh càng áp chặt vào mặt mình, giờ phút này mặt nàng thì đỏ tai nàng thì nóng bừng, toàn thân có một chút ê ẩm.

“Tiểu Quý” Nàng nghe thấy có người gọi nàng, nhưng là nàng không muốn động dậy.

“Tiểu Quý, con đang ngủ sao?”

Là ba à.

Quý vân tranh mở mắt ra, đem tạp chí để trên bàn, chậm rãi ngồi thẳng dậy.

“Ba, có việc gì à?”

“Ừ!” Quý Phong không quá tự tại xoa xoa tay, chỉ vào vị trí bên cạnh nàng.

“Ba có thể ngồi xuống không?”

“Đương nhiên ạ!”

Quý phong cười, thân hình có chút mập ra chậm rãi ngồi xuống.

“Có việc...ba có chuyện muốn nói với con?”

“Con biết rồi.”

“Gi? Con biết rồi?” quý phong có chút kinh ngạc hỏi con.

Quý vân tranh phì ra một tiếng cười “Ba, biểu hiện đó là sao ạ? Ba có chuyện cần nói nên mới hỏi con có thể ngồi xuống không, con đương nhiên biết ba nhất định là có chuyện cần nói với con rồi, có cần giật mình như vậy không, vừa nhìn qua bộ dáng quan trọng của...”

Nói đến đây, Quý vân tranh đột nhiên dừng lại, lập tức mị mắt.

“Ba, không phải là ba muốn nói đến sự kiện kia? Hôm về nhà con đã nói qua rồi, cái đại hội kén vợ kia từ đầu chí cuối đều là một trò cười, con không rõ Lôi đại chủ tịch vì sao làm ra vẻ không cần những thiên kim đại tiểu thư, cố ý chọn một phục vụ sinh như con: có điều, nếu hấn là cố tình làm như vậy, khi hấn biết con là con gái duy nhất của ông chủ nhà hàng khách sạn Đài Loan Cát Dã – Quý phong, thì nhất định sẽ thay đổi ý định. Còn nữa, con cần bản một chút cũng không thích Lôi lạc kia, ba tốt nhất không cần lo lắng đến hôn nhân đại sự của con ảnh hưởng đến buôn bán, thế thôi, con nói xong rồi.”

Vỗ vỗ móng, Quý vân tranh thờ phỉ phỉ còn muốn chạy lấy người, Quý phong lại nét mặt già nua nhấn lại, nhanh chóng tóm lấy cánh tay của con gái –

“Con gái, ba thực xin lỗi con.”

Hừ, bây giờ lại diễn gì đây? Quý vân tranh nhin không được nhìn trần nhà chăm chăm.

“Con nên biết ba ba đã vất vả từ một nhà hàng nhỏ làm khởi điểm, sau này mới ăn nên làm ra, mở ra Cát dã là ước mơ của ba và mẹ con, tuy rằng mẹ con không còn, nhưng ba vẫn kiên trì muốn đem ước mơ này hoàn thành, cho dù nó không thể trở thành khách sạn cấp quốc tế, nhưng nó cũng là một trong những khách sạn lớn nhất nhì ở Đài loan, nó là vận mệnh của ba, ba không thể mất đi nó.”

Quý vân tranh lạnh lùng quét mắt về phía ba Quý, mí mắt dật dật, cảm thấy một đại nạn chuẩn bị giáng xuống.

“Cho nên...? Ba, ba rốt cục là muốn nói gì?”

Quý phong nhìn con gái, vẻ mặt áy náy “Cái chuyện Lôi lạc...hắn uy hiếp ba, nói nếu không thuyết phục được con ngoan ngoãn gả cho hắn, hắn sẽ nuốt chửng luôn cả Cát dã...” (ông ba này gian manh quá nhưng mà mình thích hi hi !!!)

“chờ một chút!” quý vân tranh hai tay khoanh trước ngực, một cổ khí tức ở trong ngực nàng bốc lên không ngớt.

“Hắn làm sao có thể tìm đến ba? Hắn làm sao có thể biết con là con gái của ba? Không phải là chính ba gọi điện đến cho hắn, bán đứng con gái mình chứ?”

“Tiểu Quý...” Quý Phong mặt một trận thanh minh “Con làm sao có thể nghĩ về ba như vậy? ba đương nhiên sẽ không bao giờ làm như vậy! Người ta là chủ của cả một tập đoàn Á thái lớn nhất ở châu Á, muốn tra ra con là con gái của ba có gì là không được? nói như thế nào, con gái của ba cũng là cốt cách hơn người...”

“Dừng, ba chỉ cần nói cho con biết, Lôi lạc làm sao lại thấu tóm được Cát dã?” Quý vân tranh cảm thấy toàn thân như toát mồ hôi. Chỉ biết đúng là kẻ có tiền cái gì cũng làm được, cho dù nàng muốn trốn tránh cũng không được, người ta vẫn là có biện pháp đem nàng ra đào cho sáng tỏ.

“Con gái, bọn họ là kẻ có tiền”

“con biết nhà bọn họ có tiền có thể mua cả đất nước, nhưng mà ba là người nắm giữ 57% cổ phần, cho dù hấn có tiền, chỉ cần ba không nhượng cổ phần cho hấn, bất luận thế nào hấn cũng không thể thấu tóm được, không phải sao?”

“Chuyện đó...có một việc ba vẫn chưa nói với con...”

Nét mặt già nua lại lần nữa chột dạ không thôi: “chuyện đó...Cát dã có giai đoạn đột nhiên cần một khoản lớn tài chính, cho nên ba đem cổ phần ra bán

một phân rồi...”

Quý vân tranh, tâm hoang mang nhảy dựng.

“Bao nhiêu?”

“liền...trong tay ba còn lại có 23%...còn lại một nửa trên thị trường, một nửa khác bán cho vài vị cổ đông, cho nên, tình hình hiện tại có điểm nguy hiểm, đối phương có thể lực lớn, chúng ta chỉ là một con tôm nhỏ căn bản không đấu lại cá voi lớn...”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Tuyển Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Edit: Bilundethuong

Như đã đoán trước được sự việc, Quý vân tranh từ đầu xuất hiện trước mặt anh, anh rất nhanh đánh giá nàng một cái, quần áo màu trắng điểm những bông hoa màu đen nổi bật, cộng thêm dáng vẻ vừa vận bó sát cơ thể, đôi chân thon dài trắng như tuyết đi một đôi xăng đan, thoát nhìn rất huu nhân, tao nhã mà thoải mái.

Lần đầu tiên gặp nàng anh đã có một dự cảm đặc biệt, anh cảm thấy trên người nàng có một loại khí chất khác hẳn những nữ phục vụ bình thường, quả nhiên, cô bé này không chỉ là sinh viên quản lý của trường đại học danh tiếng ở Mỹ, nàng thậm chí còn là Đài loan pha phú nổi danh, tuy nhỏ mà đẹp, từ con gái độc nhất của ông chủ Cát đã – Quý phong, nàng không ngần ngại mà chịu làm một nhân viên phục vụ để học hỏi cách quản lý.

Ham học hỏi, ý chí cầu tiến, từ một thiên kim tiểu thư được nuông chiều làm một con người bình thường, trên người nàng tuy rằng từ đầu đến chân đều phát ra một loại khí chất cao ngạo, tuyệt đối không giống như dáng vẻ của những thực nữ yếu điệu mà kệnh cớm.

Anh kì thật có chút thất vọng, bởi vì xuất thân của nàng không đủ bình thường?

Quý vân tranh khoanh tay trước ngực, cắn răng nhìn nam nhân không một chút kiêng nể. Đôi mắt đen kìa như mực lại mang một ý cười xem đáng vẻ tức giận của nàng, nàng thậm chí còn có cảm giác bị ánh mắt của anh xuyên thấu một cách trần trụi thân thể của nàng, làm cho cả người nàng không tự nhiên được mà run run.

“Có chuyện gì sao?” Như là thường thức đủ, đánh giá đủ, Lôi lạc mới ôn nhu mở miệng hỏi.

“Anh chẳng lẽ không biết tôi đến đây có mục đích gì sao?”

Lôi lạc nở nụ cười.

“Là cô gái chanh chua chửi đồng đến khỏi bình hỏi tội? Lại là một cô gái cúi đầu ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ? Thế nào là một người? nói thực ra, tôi thật không thể phân biệt.”

Nàng hừ lạnh.

“Anh không phải luôn tự cho mình là đúng, luôn mang một bộ dáng độc tôn sao? Tôi nghĩ rằng anh còn muốn nắm giữ cả thiên hạ, ngay cả thầy bói đều không cần phải đoán.”

“Cho nên, em nhận thua?” Ánh mắt mang ý cười, lời nói trong lúc đó lại tràn ngập ý tứ khiêu khích.

“Thì sao? Anh thất vọng về tôi rồi à?”

“Có chút chút!”

Nghe anh nói như vậy, Quý vân tranh lại cảm thấy có chút mất mát, loại cảm xúc này, thật là kì lạ quá.

“Vậy buông tay đi” Nàng tuyệt đối khẳng định là ước gì anh làm như vậy. Mới vừa rồi hiện lên một chút mất mát, tuyệt đối là cảm giác sai lầm.

“Không bao giờ”

“Tại sao? Tôi tuyệt đối không phải là một nữ nhân tốt để chơi đùa, anh rất nhanh sẽ cảm thấy tôi rất phiền phức, trên thực tế, tôi căn bản là không hiểu anh rốt cục coi trọng điểm nào ở tôi? Vì sao cứ ngoan cố như vậy? Nhà hàng Cát đã là ước mơ của ba mẹ tôi, nó có một ý nghĩa mà người như anh có thể hiểu! Xin anh đừng như vậy được không? Đừng làm tổn thương ba tôi như vậy—”

“VẬY thì ngoan ngoãn gả cho anh đi” Lôi lạc điềm điềm đánh gãy lời của nàng, đứng dậy, hướng nàng đi đến, vươn đôi tay dài ra đem nàng kéo vào trong lòng, một tay nàng cầm nàng lên, làm cho đầu nàng không thể không ngẩng lên nhìn anh.

“Lôi lạc anh một khi đã quyết định chuyện gì, sẽ không bao giờ thay đổi, cho nên, đừng lãng phí thời gian thuyết phục anh, em bây giờ nên xác định rằng, đối với cuộc hôn nhân này em là người có lợi nhất, vì thế không nên nghĩ cách từ chối, hiểu không? Nha đầu ngốc!”

“Chẳng có lẽ lại như vậy sao?” Quý Văn Tranh kiên nghị nhìn thẳng vào đôi mắt đen trên khuôn mặt anh, nàng nên hận anh, nàng nên ghét anh, nàng lại cảm giác bản thân mình đang khát vọng hơi ấm của thân thể kia, lắng nghe nam nhân này cường hữu mà tim đập mạnh... đúng là gặp phải quỷ rồi!

“tôi sẽ không yêu anh, như vậy được sao?” nàng và anh vốn dĩ không phải vì yêu nhau mà kết hôn, như vậy căn bản nàng không mong muốn cuộc hôn nhân này, lời nói của nàng quả thật có lý.

Nghe vậy, Lôi lạc vẻ mặt rùng mình, mắt nhú lại, mím môi hỏi: “Trong lòng em đã có người khác rồi?”

Không biết làm sao, vấn đề này làm cho anh có điềm hụt hẫng.

Theo những tư liệu anh điều tra được, nàng chưa có bạn trai, cũng không có vị hôn phu, nhưng anh còn chưa nghĩ đến trong lòng nàng đã có người nào hay chưa?

“Tôi...” không biết là nên nói có hay không đối với tình hình hiện tại bây giờ như thế nào có lợi cho nàng?

“Không được nói dối!” Anh bắt buộc nàng, thế nào cũng phải nhìn thẳng vào mắt của anh mà nói.

“Tôi đương nhiên là có thích một người” Nàng ở trong lòng anh run run nói, cho dù chột dạ, cung kiên trì nhìn thẳng mắt anh trả lời.

Nàng đương nhiên là có thích một người. Chẳng qua là thầm mến trong lòng, xa xa nhìn đối phương, ngay cả tên tuổi của người đó cũng không biết. Lúc ấy nàng đang học đại học, nam nhân kia là nghiên cứu sinh ở trường, nàng thường nhìn chộm hắn ở xa, nên không biết được hắn thuộc khoa lớp nào.

Như vậy... cũng coi là có người trong lòng đi?

“Ai? Tên? Đang làm gì?”

Hả? quý văn tranh sùng sốt.

“Tôi không biết rõ lắm...”

“Thế chắc là không có.” Lôi lạc chắc nịch khẳng định, vừa nghe nàng nói như vậy, liền trong lòng có một cảm giác hờn giận.

“Anh...” Nàng thở phì phì trừng mắt nhìn anh.

“Tôi không hiểu vì sao anh đem chuyện hôn nhân ra làm trò! Chọn một cô gái không yêu thương gì làm vợ, đối với anh mà nói có điềm gì vui? Chẳng lẽ anh muốn quan hệ vợ chồng chỉ bằng mặt chứ không bằng lòng? Anh vốn dĩ tài sản khổng lồ, bộ không muốn sống với người mà mình yêu thương sao? Người như anh thật làm cho người ta buồn cười cùng thương hại...ngô...”

Lời nói còn chưa dứt miệng đã bị hai phiến môi tức giận chặn lại.

Chính là nàng lăm mồm chọc giận anh, giờ phút này Lôi lạc như sư tử phát cuồng, cắn cắn con mồi, vô tình làm bị thương con mồi. (ý là cắn môi của nàng ấy)

Đôi môi mềm mại, yếu ớt của nàng bị anh cắn một cách thật đáng thương, tay theo bản năng chống cự yếu ớt làm cho cổ tay thiếu chút nữa bị anh cạy mạnh bốp nát, nàng đau đớn nhăn nhó, anh không hề phát hiện càng ra sức hôn nàng mạnh mẽ hơn...anh hôn môi của nàng, hôn trên đôi môi mẩn mẩn, trong lòng dấy lên một chút kích động nhưng lại nhìn thấy đôi mắt có chút cam chịu của nàng, trong phút chốc, động tình càng sâu, nhưng lại từ trong lòng dấy lên một chút yêu thương....anh, rốt cục là bị làm sao vậy?

Khi nào thì bắt đầu anh trở nên không khống chế được bản thân như vậy?

Chỉ vì một lời nói của nữ nhân làm cho tức giận, hôn nàng để trừng phạt nhưng tại sao lại ôm nàng? Thậm chí còn tham luyến va chạm da thịt, nàng yêu kiều động lòng người, lại có chút không phục tùng.

Cảm xúc này thật là không nên có ở Lôi lạc! đã vốn được huấn luyện cách tự khống chế cảm xúc bản thân, không nên bởi vì một nữ nhân mà sụp đổ! Không nên!

Đáng chết! Lôi lạc âm trầm rủa thầm một tiếng!

Đứng dậy, anh đi đến quầy rượu (quầy rượu trong phòng ý) vì bản thân muốn một chút rượu, không nhâm nhi rượu một cách thoải mái nhàn nhạ mà lập tức uống một hơi hết ly rượu.

Cảm giác nồng nóng của chất cồn trong vòm họng thoáng chốc làm cho cả người nóng lên.

Quý vân tranh cuộn mình trên chiếc giường lớn cả nửa ngày không muốn dậy, đầu ngón tay run run cầm cổ áo, tay kéo tà váy xuống che đi đôi chân trắng tuyết.

Cửa phòng không khóa, đi ra khỏi phòng vừa vặn nhìn thấy Lôi lạc đang ngồi ở quầy rượu.

Đúng vậy, nàng không nhìn lầm, nam nhân kia thực sự đang ngồi ở quầy rượu, uống hết ly này đến ly khác... chẳng lẽ nghĩ rằng rượu kia là bia hay sao mà uống như vậy?

Nàng nhìn bóng dáng anh, một chút gì đó động vào lòng, không biết cảm giác đó là sao, nhưng nàng thực sự cảm giác được nam nhân này ở sâu trong nội tâm có một phần rất sâu cô đơn lẻ loi, không muốn bắt kì một người nào thân cận với mình.

Vì sao vậy? một cái tên bá đạo vô lý thật đáng giận, tại sao lại làm cho nàng giờ phút này lại muốn vươn tay gắt gao ôm lấy anh?

Điên rồi! thật sự điên rồi! nàng cắn cắn môi dưới, quả thật không thể tưởng tượng được mình lại có cảm xúc ngu xuẩn như thế đối với anh! Anh là cái đồ nam nhân xấu! Là đồ xấu xa! Cho dù anh cô đơn đến chết, nàng cũng không nên thông cảm với anh! Dựa vào cái gì mà sau những gì anh đối xử vô lễ với nàng như vậy nàng lại còn phải vì anh mà tìm một lý do để thông cảm chứ?

Thật đáng buồn cười.

Quý vân tranh lẳng lặng nhìn anh nghĩ lại những lúc anh đùa cợt nàng, bỗng dưng, vẫn đang trong suy nghĩ chống đối lại thấy ánh mắt Lôi lạc đang hướng mình nhìn lóe lên tia sáng.

Tâm là hoảng hốt, tim đập không ngừng.

Rõ ràng là có mặc quần áo, bị anh nhìn như vậy, lại làm cho nàng hơn mười phần nghĩ tới, mỗi anh cùng bàn tay to lớn của anh lại làm chuyện xấu đối với nàng “Em không lẽ không biết sắp phát sinh chuyện gì?” Lôi lạc giật nhẹ môi, lại ngửa đầu uống một ngụm rượu, nhìn hình dáng của nàng, lúc này lại mang một chút tà nịnh cùng ngả ngớn, có được khả năng làm hồn xiêu phách lạc.

“Tôi biết, anh không phải không biết, cũng không phải là tin tưởng gì tôi, mà là... anh kì thực mong muốn tôi cũng muốn anh, đúng không?”

Nàng bị lời nói của hắn làm cho đỏ mặt, muốn phản bác lại, lại càng nói càng cuồng.

Đôi mắt kia, bỏ qua đùa cợt nàng, nếu không phải nàng ngoan ngoãn để cho anh hôn, hôn đến hai người không chịu được, cũng không có chuyện ở trên giường làm kinh tâm động phách... đừng nghĩ, không thể còn muốn, có lẽ, đúng như lời anh nói, là nàng mong muốn anh như vậy đối với nàng... tuy rằng nàng không dám thừa nhận cái ý nghĩ đáng thẹn đang tồn tại trong đầu mình, nhưng nàng không thể tự lừa gạt chính bản thân mình, không đúng sao?

Nhìn ánh mắt ngả ngớn của anh, nàng lại có chút chột dạ!

“Biết không? bộ dạng em hiện tại, vẻ mặt này, làm cho người ta muốn cởi ngay quần áo của em, như là giả thú ngấu nghiến con mồi.”

Anh nói xong, phát hiện vẻ mặt đầu tiên của nàng là ngẩn ngơ, tiếp theo là chuyển hồng, một cổ tức giận nổi lên trên khuôn mặt nhỏ xinh xắn, vừa tức giận đến cực điểm lại không biết phải làm sao.

Nàng phải nói với anh cái gì? Cảm ơn sao? Tiếp tục liên lạc? anh thực sự hoàn toàn chọc giận nàng, cũng không phải sao? A, thú vị. Lôi lạc câu môi mỉm cười, ý cười lại ngày càng rõ, rồi thẳng đến tiếng cười lớn, cười đến nổi bả vai không tự chủ được tự chủ được mà run run.

“Đù rồi, đừng có cười nữa?” đúng là gặp quỷ, nàng vừa rồi làm sao lại cảm thấy nam nhân này cô đơn lẻ loi, cần người ta yêu thương? Cái vẻ cao cao tại thượng, vẻ ngoài thân sĩ tao nhã, trong lòng cũng là cái tính bá đạo xấu của nam nhân.

Quan trọng là... nàng thiếu chút nữa lại rung động?

Lòng ngực kia đôi tay kia khi ôm nàng, tuy rằng nàng muốn kháng cự, không phải là do cảm giác sợ hãi mà căn bản nàng không chán ghét việc anh ôm

Chính là bởi thế, cho nên tức giận, chính mình lại có thể lạt tình như vậy, bị một nam nhân mình không biết chút gì ôm hôn như vậy, lại than lam không biết xấu hổ... thật sự tức giận! Tức vì nam nhân này làm sao có thể tự tung tự tác như vậy chạy thẳng vào trong lòng nàng?

Là bởi vì bộ dạng anh? Hình dáng hoàn mỹ? Hay là bởi vì hắn rất xấu? quý vân tranh phủ định than nhẹ, thật sự là càng nghĩ càng tức.

“Em lại đây, cô bé!”

“Không muốn”

“Mau tới đây”

“Tôi nói không muốn”

Lôi lạc ánh mắt khép lại, khóe môi gợn lên một chút cười đăm chiêu.

“Xem ra em thực sự nghĩ rằng anh sẽ làm gì em sao? Yên tâm, anh sẽ không làm gì đâu, mau lại đây”

Nói xong Lôi lạc đứng dậy, muốn đi đến chỗ cô đang đứng, liền thấy nữ nhân kia kéo cao cổ áo khoác chân trần hướng anh đi tới, từng bước một lên tiếng hỏi anh “làm gì? Có chuyện gì thì nói mau!” nàng đứng ở trước mặt anh, cố ý lớn tiếng nói chuyện để che dấu nỗi ngại ngùng khi đối diện với anh.

Cứ như thể nhìn anh, mới phát hiện anh thật sự rất cao lớn, nàng mặc dù cao 1m69 nhưng đứng trước anh lại cảm thấy mình mảnh mai không thôi.

Lôi lạc trên cao nhìn xuống nữ nhân này, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng, tràn đầy sự ngượng ngùng, đôi mắt kia có thể nói trong giây phút này không hề có ý kiêu ngạo mà lại có chút gì đó ngây ngô làm mờ mắt anh, làm tâm anh chấn động, nếu không bởi vì anh có thể kiềm chế bản thân thì ngay lập tức đã muốn ôm nữ nhân kia tiến thẳng vào giường (anh zai này đen tối quá)

“...Rốt cuộc anh muốn cùng tôi nói chuyện gì?” nàng vẫn ngẩng đầu hỏi anh, nhưng nam nhân này vẫn chằm chằm nhìn nàng, nhìn thấy nàng ngay cả đầu ngón chân cũng co lại, anh còn không mở miệng là làm sao?

Nàng trừng mắt nhìn anh, lại bị đôi mắt kia làm cho càng xấu hổ, càng nhìn càng vô lực, càng nhìn càng không chịu nổi muốn chạy trốn... chân không cử động, nàng toàn thân còn muốn chạy khỏi đây. Một đôi tay lại ôm lấy thắt lưng nàng kéo lại, anh thuận thế ngồi lên ghế gần quầy rượu mặc nhiên bế nàng ngồi trên đùi mình.

“Chuyện anh còn chưa nói đâu”

“Vậy nói mau” Nàng cả thân mình không dám động đậy, cái tư thế thân mật như vậy khiến nàng cảm thấy hết sức bối rối cùng bất an.

“Xem bản hợp đồng này đi” Lôi lạc tiện tay lấy ở trên bàn một bộ hồ sơ đặt trước mặt nàng “Tuy rằng tôi không yêu em, em cũng không yêu tôi, nhưng anh cam đoan là hai thân thể chúng ta hết sức phù hợp, đều có thể thỏa mãn đối phương”

Anh thấy được nữ nhân trong lòng rung mình một cái, chọc hấn không khỏi câu môi cười, nói tiếp!

“Về điểm này, tôi vừa mới xác nhận qua. Cho nên, bây giờ em nên xem qua bản hợp đồng, không hài lòng ở điểm nào nói cho tôi biết, nếu vừa lòng thì em kí tên vào luôn. Lễ đính hôn của chúng ta sẽ vào tháng sáu, tháng năm tổ chức lễ đính hôn ở Đài loan, rồi đến Nhật Bản kết hôn, cho nên đính hôn song chúng ta sẽ qua Nhật bản. Trước khi đính hôn, khi vẫn còn ở Đài loan, tôi tiện thể xử lí một số việc, mặt khác, từ hôm nay trở đi, anh sẽ phái vệ sĩ để bảo vệ an toàn của em 24/24. Có thắc mắc gì không?”

Thắc mắc... vấn đề là “Tôi không có phải gả cho anh”

Lôi lạc nghe vậy cũng không thay đổi thái độ “Như vậy em vẫn tiếp tục muốn hủy hoại mơ ước của ba mẹ mình sao, hai tay dâng Cát đã cho người ta sao?”

Quý vân tranh cãi mãi “ Anh có thể buông tha cho tôi, anh có thể lấy nhiều cô gái khác, có rất nhiều cô gái muốn gả cho anh, vì sao cứ bắt buộc phải là tôi?”

Nghe vậy, Lôi lạc từ sau nàng áp gần vào bên tai nàng, hơi thở ấm áp tỏa vào vùng cổ mẫn cảm của nàng, anh nhẹ giọng nói “Bởi vì trong đại hội tuyển thê tôi đã chọn em, còn truyền hình trực tiếp tại hiện trường, em quên rồi sao? Nếu cứ như vậy buông tay, chẳng nhẽ một Lôi đại chủ tịch này lại bị một nữ phục vụ từ chối sao? Em cho rằng tôi có thể để một chuyện như vậy xảy ra với mình sao?”

Hắn không thể thua, cũng không muốn thua.

Cho dù tất cả mọi chuyện đều bị gia tộc sắp đặt, nhưng riêng về chuyện hôn nhân của mình nhất định anh phải tự quyết định, đây là điều từ trước đến giờ anh đã thề với bản thân.

Hướng chi... anh lại muốn cô gái này.

Chuyện này rõ ràng đã sáng tỏ như vậy, tuy nhiên anh lại tuyệt đối không muốn thừa nhận.

Quý vân tranh cãi bỗng dừng quay đầu lại: “những việc này tất cả bởi vì thể diện?”

Lôi lạc cười nhẹ, thuận tiện dùng bàn tay xoa xoa lên khuôn mặt mềm mại, những ngón tay thon dài của anh nhẹ nhàng chậm chạp xoa đôi má nàng “Vậy thì sao? Em thất vọng?”

“Tất nhiên không phải!” Nàng tay chải chải tóc, che đi khuôn mặt nóng bừng.

“Vậy là được rồi, tất cả những tổn thương, khổ sở từ trước đến giờ sẽ không xảy ra. Tôi tuyệt đối sẽ làm cho em hạnh phúc...”

Anh, thực sự có thể làm cho nàng hạnh phúc sao?

Nàng không biết

Nàng chỉ biết là, khi anh ôn nhu nói bên tai nàng như vậy “tôi tuyệt đối sẽ làm cho em hạnh phúc” lúc đó nàng đã muốn cảm giác được hạnh phúc.

Có lẽ, hết thầy cũng không tồi tệ như vậy...đúng không?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Tuyền Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Edit: Bilundethuong

Trên đời này gả con gái đi mà vẫn còn vui vẻ được khéo khi chỉ có Quý lão gia nhà nàng?

Quý vân tranh mặc một bộ váy liền thân màu trắng, tóc dài xõa xuống, sắc mặt mõi mết, chân trần ngồi ở trong vườn nhà nàng, chân duỗi thẳng trên cỏ, hai tay cầm một cốc trà sữa lớn, uống từng ngụm từng ngụm, lười biếng nhìn ra phía xa xa, bên tai nghe điệp khúc của ba mình vang lên, câu được câu không.

Lão ba thật vui vẻ, vô cùng vui vẻ, bởi vì Lôi lạc trong điều kiện của lôi lạc nói rõ, chỉ cần nàng ngoan ngoãn kết hôn với anh, hẳn là kim chủ (là người vừa có tiền vừa có quyền ý), vô điều kiện sẽ giúp Cát đã trở thành một nhà hàng khách sạn ngang ngửa như khách sạn quốc tế Á thái, trở thành một khách sạn có đẳng cấp quốc tế.

Giúp cho mơ ước của ba mẹ nàng được lớn hơn nữa, tuy rằng mẹ nàng đã chết, nhưng là trên trời có linh thiêng cũng thực vui vẻ? đúng không?

“Tiểu Quý, con ngồi đây làm gì? Không khỏe sao? Sắc mặt của con trông nhợt nhạt quá” quý phong đang bận rộn vui sướng trông thấy con gái mình đang ngồi phơi nắng trong vườn, lại im lặng một câu cũng không nói.

“không có” Quý vân tranh lại uống một ngụm trà sữa, nhưng ánh mắt vẫn không nhìn ba mình.

“Có phải...tiểu tử kia đối xử không tốt với con?”

Anh đối với nàng có tốt hay không? nàng không biết chắc

Bởi vì suốt một tuần, lôi lạc căn bản là không có xuất hiện trước mặt nàng, chỉ nói là về Nhật bản xử lý công việc, chỉ nói có công việc phải làm, mỗi ngày chỉ có hai vệ sĩ xung quanh, lại còn có một người tự xưng là phụ giúp chuẩn bị cho đám cưới, suốt ngày mang đồ đến cho nàng lựa lựa chọn chọn.

Lại còn nói nàng không được lúc nào cũng mặt lạnh như băng, một ngày hai tư giờ lúc nào cũng có mặt tại nhà nàng, đem áo cưới đặt từ Pháp đến, trang sức đắt đỏ, tất cả đều mang hết lại đây.

Lão ba thì chăm chú xem xét, nàng lại thờ ơ xao nhãng như không phải việc của mình.

Hàng ngày, quý vân tranh đều tự hỏi mình có phải hay không có vấn đề, mới có thể khinh địch như vậy đồng ý gả cho anh, đi đâm đầu vào kí cái bản hợp đồng hôn nhân.

Hàng ngày, nàng lẩn qua lộn lại ngủ không ngon, trong đầu toàn nghĩ về nam nhân kia, nghĩ tại sao hẳn lại coi trọng nàng? Nghĩ xem rốt cục anh muốn cái gì? Nghĩ anh... yêu hay không yêu nàng?.

Là, nàng nghĩ đến anh, anh vẫn không xuất hiện, có phải hay không anh nghĩ rằng việc kết hôn của mình là việc công, tất cả mọi việc đều giao cho thủ hạ làm, anh chỉ cần hôm đó đến tham gia.

Anh nói nàng không nên nhớ anh là như vậy sao?

Khi anh cho rằng đến thời điểm, sẽ tự có mặt? Nửa điểm cũng không quan tâm đến lo lắng của nàng? Bởi vì nàng chỉ là người vợ được chọn mà thôi, không phải là người con gái anh yêu?

“Con gái...” Quý phong nhìn chớp mũi hồng hồng, khóe mắt cũng đỏ của con gái, lại cảm thấy có chút áy náy.

“Chuyện đó...nếu như con không muốn lấy, thì đừng lấy nữa, nhìn bộ dạng con như vậy, ba rất khổ sở, chi bằng...ba đi cầu xin hẳn? xin hẳn cho ba con ta một con đường? được không?”

“Vô ích thôi!”

“Ta có thể quỳ xuống cầu xin hẳn”

“hắn chỉ càng khinh thường ba mà thôi”

“Thì...đem Cát đã trao cho hấn cũng là một cách.”

Nếu làm được như vậy, thì việc gì lúc trước ba phải cầu xin nàng đồng ý chứ!

Quý vân tranh ngẩng mặt, kín đáo nhìn lão ba “Sao ba không nói như vậy từ trước?”

Quý phong bị con gái hỏi lại về mặt có vẻ chột dạ, không tự nhiên gãi gãi đầu.

“Bởi vì tiểu tử kia trông tuấn tú, gia thế lại hiển hách, ba thấy rằng con cùng hấn trời sinh một cặp, nhưng mà, con mấy ngày nay nhìn giống như...như là ma, chỉ ở trong phòng đi đi lại lại. Ba đi nói với hấn, nói con muốn từ hôn, con không vui, ba làm sao có thể vui vẻ được chứ?”

Vừa nói xong, quần gia đột nhiên hồn hển chạy tới:

“Lão gia, lão gia...có, có thông gia tới”

“Thông gia?”

“Vâng, chính là lão phu nhân tập đoàn Thái á, là mẫu thân của Lôi chủ tịch, bà nói muốn gặp tiểu thư, xin tiểu thư ra ngoài một chút, bà ấy nói có chuyện muốn nói với tiểu thư”

Quý phong mí mắt nháy nháy một cái, nhìn con gái liếc mắt một cái.

Quý vân tranh cũng thực không suy nghĩ, đặt cốc nước xuống, quay đầu lại liền nhìn thấy vị lão phu nhân cao cao tại thượng Long điền nhĩ tử kia.

Bà đeo kính dâm gọng đỏ, một thân thanh lịch trong bộ âu phục Chanel sang trọng, ngón tay đeo trang sức đắt tiền, khí chất tao nhã toát lên là không thể dấu diếm.

“Thật có lỗi, mạo muội tới chơi, vị này chắc hẳn là Quý chủ tịch cùng quý tiểu thư? Tôi là Long điền nhĩ tử, là mẹ của Lôi lạc.”

Long điền nhĩ tử mở miệng giới thiệu bằng tiếng Trung một cách lưu loát, vừa nói vừa thăm đánh giá Quý Vân Tranh.

“Vâng, đúng rồi, tôi là Quý Vân Tranh, còn đây là ba tôi Quý Phong” Quý vân tranh bị nhìn làm cho dựng tóc gáy, không ngờ rằng mình lại gặp mặt bà này, dĩ nhiên là phải tỏ ra đức hạnh, trời ạ, giết nàng đi! Sáng nay nàng thậm chí còn chưa có rửa mặt.

“Vâng” Long điền nhĩ tử khẽ gật đầu.

“Có tiện hay không cùng tôi ra ngoài một chuyến? Tôi có chuyện muốn cùng cô nói chuyện.”

“Vâng, xin bà đợi cho một chút, tôi vào trong thay quần áo”

“Không cần phiền toái, cô như vậy được rồi...” Long điền nhĩ tử vừa ngắm vừa liếc nàng một cái, cười cười, tựa hồ cũng tự mình thấy được có điểm đối trá trong lời nói, nhân tiện nói “Quả thực là, tôi không có nhiều thời gian, chỉ nói chuyện trong chớp lát. Mặc gì cũng không quan trọng, phải không?”

“Nếu phu nhân thời gian có hạn, tôi nghĩ, không bằng phu nhân nói luôn tại đây đi” Quý phong mở miệng, rồi chuyển hướng sang con gái.

“Tiểu Quý, ba vào nhà trước, con ở lại nói chuyện với phu nhân đây, biết chưa?”

Dứt lời, Quý phong ý bảo quần gia cùng rời đi, trả lại không gian trong vườn cho hai người nói chuyện.

“Phu nhân, mời ngồi!”

Long điền nhĩ tử ngồi xuống ghế lạnh, đi thẳng vào vấn đề “Tôi đến đây hôm nay mục đích rất đơn giản, chính là muốn cô cùng lôi lạc giải trừ hôn ước”

Quý vân tranh nhủ mảy.

“Ý của phu nhân đây là gì?”

Nếu lôi lạc muốn giải trừ hôn ước với cô, chỉ cần nói qua điện thoại, cần gì phải cần vị phu nhân này đến đặt vấn đề?

Long điền nhĩ tử không ngờ nàng hỏi như vậy, sững sốt một chút mới nói “là ý của toàn bộ người đứng đầu trong tập đoàn thái á cũng là ý của cha lôi lạc, có vấn đề gì sao?”

Tóm lại không phải ý của Lôi lạc là được.

Quý vân tranh khinh xả nhếch môi.

“Không có gì, phu nhân cứ nói tiếp”

“Lôi lạc tương lai là người nối nghiệp của tập đoàn Á thái, hôn nhân của hân không phải do hân tự quyết, coi rằng Cát đã là một khách sạn có tiếng ở Đài loan, nhưng không phù hợp với yêu cầu của chúng ta, ta hi vọng Lôi lạc sẽ lấy một nơi khác, cho dù không phải là công ty lớn mạnh, ít nhất cũng phải là một nhà chính trị gia hoặc một danh gia vọng tộc, chứ không phải là một công ty xuất thân nhỏ.”

“Được rồi, bà không cần phải nói gì nữa” Quý vân tranh thân nhiên ngắt lời bà, không tự chủ thẳng lưng đứng lên “Về nhận xét của bà với tôi, tôi nghĩ bà đã biểu đạt rõ ràng, hy vọng bà không cần hạ mình, tiếp tục nói ra những điều không phù hợp với sự tôn quý của bà.”

Long diên nhả từ cười, hạ kính râm xuống ánh mắt lóe ra.

“Đúng vậy, sự việc này, nói ra như vậy, quả thực ảnh hưởng đến hình tượng của ta, thân là mẹ của Lôi lạc, rất nhiều việc không thể không làm. Ta biết cô và Lôi lạc không hề có tình yêu, trên thực tế, Lôi lạc cũng đã có người yêu, người con gái đó là con gái của người em gái đã mất của ta tên Phúc sơn lệ tử”

Nghe vậy, quý vân tranh sừng sốt, trong phút chốc đầu óc chống rỗng.

Lôi lạc... hân có người yêu? Nhưng lại là con gái Nhật bản?

“Một khi đã như vậy, vì sao hân còn ở Đài loan mở tiệc tuyên thê?” Vì sao không từ thủ đoạn bắt buộc nang phải lấy hân.

“Hân sở dĩ muốn mở đại hội tuyên thê, lại cố ý lựa chọn một nữ phục vụ là cô ở đó, đó là vì hân muốn chống đối với ta cùng cha của nó, càng là cô gái bình thường hân càng muốn, mà nguoi, chẳng qua là vừa vận xuất hiện bên cạnh hân mà thôi...ta nói như vậy, cô đã hiểu?”

Chắc, buồn cười.

Nhưng vì sao sống mũi cay cay, hốc mắt nóng nóng?

Vốn nghĩ rằng không có yêu, vì sao giờ phút này sâu thẳm trong tâm tư nàng lại có chút đau đớn?

Mặc danh kì diệu thật sự. nàng cắn răng, đem nước mắt trong hốc mắt nuốt vào trong.

“Tôi nghĩ, đã rất rõ ràng...” Quý vân tranh nàng chẳng qua là vừa vận đi ngang qua, trở thành quân cờ của thiếu gia nhà giàu muốn đem nàng để chống đối với gia tộc mà thôi.

Thật đáng giận mà.

Lôi lạc kia, nàng thực sự căm ghét hân đến chết.

“Vậy là được rồi, ta trước thay Lôi lạc xin lỗi, bởi vì hân làm nguoi khó xử, điều ấy thực làm cho Long diên gia tộc ta cùng phụ thân có chút khó xử, có điều, bởi vì hân đã công khai chuyện này trước truyền thông, cho nên phải có biện pháp giải quyết vấn đề giải trừ hôn ước một cách hợp lý, tổ chức họp báo công khai cô đã có người yêu, không thể chấp nhận hôn sự này, chúng ta sẽ đền bù tổn thất cho cô...”

“Phu nhân, bà có lẽ đã lầm” quý vân tranh lại nhin không được ngắt lời bà.

Long diên nhả từ nhíu mày.

“Hả? Ta lầm gì sao?”

“Tôi không phải tự nguyện gả cho Lôi lạc, trên thực tế, tôi một chút cũng không muốn gả cho hân, là hân bắt ép tôi, nếu tôi không ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ, hân sẽ thù hằn Cát đã, nếu phu nhân có thể giải quyết chuyện này cho ta, quý gia chúng tôi sẽ cam đoan cự tuyệt hôn sự này, tôi sẽ rất vui mừng cùng hân giải trừ hôn ước...”

Đêm yên tĩnh, trăng sao trên trời, Quý vân tranh cả đêm miên man.

Nghĩ đến việc cùng Long diên nhả từ nói chuyện ban ngày, đôi phương đồng ý sẽ giúp nàng giải quyết chuyện này, cũng hi vọng nàng án binh bất động, miễn làm đánh rần động cô, chờ tình hình thuận lợi, sẽ giúp nàng mở cuộc họp báo, giải quyết hoàn toàn chuyện này.

Long diên nhả từ rời đi, trên mặt mang ý cười cười, cho dù được che bởi cặp kính to, đều có thể cảm nhận được ý hài lòng của bà.

Nói thực ra, về tươi cười kia thực quý dị, làm cho nàng có chút bất an, hơn nữa, không biết vì sao, nàng lại có một cảm giác bán đứng Lôi lạc.

Rõ vớ vẩn!

Nàng chính là bảo vệ quyền tự chủ hôn nhân của mình thôi, vì sao lại cảm thấy bất an? Từ đầu đến cuối mọi chuyện đều do Lôi lạc sắp đặt, bây giờ nàng có cơ hội thoát khỏi tay hân, nàng phải nhảy lên sung sướng mới đúng, vì sao trong lòng một chút vui vẻ cũng không có?

Nàng không phải là không muốn gả cho anh sao?

Sai, căn bản là không đúng.

Chính là không thích, anh là bởi vì có mục đích mới lấy nàng.

Nàng chính là không thích, anh dùng đủ mọi thủ đoạn ép buộc nàng phải đi vào khuôn khổ.

Nhưng, là nàng thích anh, nàng biết.

Bởi vì, nàng mỗi ngày đều nghĩ đến anh, khi chọn áo cưới, nàng hi vọng anh ở bên cạnh, khi chọn nhẫn, hi vọng anh tự mình chọn cho nàng, hẳn không có mặt quả thực làm cho nàng cảm thấy mất mát, mất mát đến nỗi làm mất đi mọi hứng thú, mất mát đến nỗi chỉ cần nghĩ đến anh, lại làm cho nàng có một cổ xúc động muốn khóc.

Biết rằng Lôi lạc căn bản đã có người yêu, hi vọng anh sẽ từ từ yêu thương nàng cũng hoàn toàn sụp đổ, lại thể nào không tâm tử?

Cứ như vậy, như vậy tốt lắm a, không cần phải hi sinh khách sạn mà cha mẹ đã vất vả tạo nên, lại có thể thuận lợi thoát khỏi tay của Lôi lạc, nàng hẳn là phải cười mới đúng, cao hứng cười, cười sung sướng, cười không buồn bực, không phải sao?

Quý vân tranh hai tay dụi dụi mắt, nở nụ cười, đầu ngón tay lại lộ ra một cái gì đó ướt ướt... tiếng chuông điện thoại bỗng vang lên, cả tâm nàng khẽ run lên, sau một lúc lâu, mới vội tay lấy điện thoại đầu giường lên, số hiển thị trên màn hình là của Lôi lạc.

Thời gian bây giờ, là ba giờ sáng.

Nàng lo lắng có nên hay không giả vờ ngủ, làm bộ không nghe thấy tiếng điện thoại.

Một lát, đầu ngón tay vẫn là không tự chủ nhấn nút nhận cuộc gọi “Alo”, giọng nói bên kia vang lên hơi chút run run như nàng lúc này “Tôi muốn gặp em” giọng Lôi lạc ôn nhu trầm thấp từ bên kia truyền tới, trong đêm yên tĩnh vang lên nghe rất gọi cảm.

Nam nhân này điên rồi sao? Nét mặt thoáng chút thất thần.

Gần nửa tháng không thấy mặt, tự dưng giữa đêm lại xuất hiện.

Nàng cần môi, rất muốn kiềm chế, nhưng là không được, nhìn thấy anh nhất định nàng không thể kiềm chế được, vụng trộm khóc, tiếng khóc cũng không to, cũng không có khóc trước mặt anh, như vậy, tốt xấu nàng có thể giữ lại một chút kiêu ngạo, có thể làm bộ anh đối với nàng một chút ảnh hưởng cũng không có.

“Tôi đang ngủ” quý vân tranh cho dù cố gắng đè nén tiếng khóc, nhưng là tiếng nói nghe qua vẫn là có chút khàn khàn.

“Em đang khóc?” anh nghe ra đến đây.

“Không có, tôi bị cảm”

“Thật không?” Lôi lạc xả môi cười, cũng không trực phá nàng nói dối.

“Tôi thân là chồng tương lai của em, cần phải quan tâm em một chút, em ra ngoài, anh muốn gặp em.”

“không...mệt, tôi mệt chết đi được, rất đau đầu, rất buồn ngủ, không muốn ra ngoài.”

“Vậy mở cửa nhà cho anh vào đi”

“Cái gì?” Mở cửa? cho anh vào? Tình huống này là sao vậy?

Hả? “Làm sao có thể?”

Nàng từ trên giường đứng lên, đi chân trần chạy vội đến cửa sổ nhìn xuống dưới lầu, quả thực thấy Lôi lạc đang đứng ở dưới sân cầm di động nói chuyện.

“Bảo vệ mở cửa cho anh vào, có vấn đề gì sao? Bây giờ, là em đi xuống hay anh đi lên?”

“Tôi thực sự rất mệt mỏi...” nàng không dám gặp anh. Sợ khi thấy, tâm lại không khống chế được.

“Vậy anh sẽ đi lên, là em mở cửa cho anh vào hay là anh nhấn chuông gọi cửa đánh thức ba em hay ông quản gia dậy mở cho anh?”

“...” Cái quý gì? Nam nhân này quả là siêu cấp vô địch quý bá vương mà! Căn bản là nghe không hiểu tiếng người mà! Quý vân tranh thầm rửa trong đầu.

“cho em mười giây, mười giây anh không thấy em, anh đây sẽ ấn chuông cửa” Lôi lạc ngắt điện thoại, trên mặt mang theo nụ cười, ung dung hướng cửa nhà Quý gia bước đến.

Chỉ chốc lát sau, như anh dự đoán, cô gái này ngay cả thời gian hỏi cũng không có, cũng không đi dép, trên người chỉ có bộ đồ ngủ màu phấn làm lao xuống lầu mở cửa cho anh.

“Anh thật quá đáng” Chạy xuống thờ hồng hộc, khuôn mặt hồng hồng, quý vân tranh tròng mắt lên án nhìn anh, đang định tiếp tục mắng chửi người, eo lại bỗng dưng bị một cánh tay dài ôm lấy, nháy mắt ngã vào một lồng ngực rộng lớn “A, anh định làm gì...ngô...”

Môi, bị một cổ nóng nóng bao phủ, ngọt ngọt, hoàn toàn không một khe hở để cho nàng thở... một tay ôm gáy nàng, hôn sâu, xâm nhập mà triền miên, nụ hôn khiến nàng đầu hoa mắt váng, mềm nhũn cả người, cả người chỉ còn biết vô lực ngồi phịch trong lòng anh, bị hơi thở nam tính của anh bao phủ, xâm chiếm toàn bộ lý trí... khi thấy cơ thể nàng dường như không chịu được anh mới buông ra nâng nàng đứng thẳng dậy.

Đầu ngón tay khẽ vuốt đôi môi bị anh hôn làm cho sưng đỏ, lồi lạc nhìn người trong lòng lồng mây cùng lông mi diễm lệ, mặt thẹn thùng, quý vân tranh đang bối rối, trong bụng lại căng thẳng, ham muốn đối với cô gái này quả thật bức thiết... chết tiệt, anh phát hiện trong lòng là luôn mong nhớ nàng.

Làm cho một cô gái luống cuống, không giữ được lý trí, nhưng là, anh hoàn toàn cũng không thể khống chế được mình.

Cố ý tránh mặt cũng không thể làm cho anh thôi khát vọng về nàng, ngược lại ngày càng tăng, nên hơn một tuần không gặp mặt nàng quả là một quyết định sai lầm, không dằn vò được nàng ngược lại làm cho chính mình cảm thấy khổ hơn.

Nếu không phải thuộc hạ anh nói Long điền nhả tử đã đến gặp nàng nói chuyện, anh cũng không cấp tốc bay từ Nhật bản trở về. Sợ là Long điền nhả tử đến phá hư chuyện tốt của anh, tìm một cái cớ thích hợp để gặp nàng.

Vừa gặp... liền thẳng tay ôm nàng vào lòng, anh mới không thể không thừa nhận, điều đó khiến anh cũng phải thừa nhận một sự thật là... anh nhớ cô gái này.

Quý vân tranh bị anh nhìn chằm chằm như vậy, mặt càng thêm chút ngượng ngùng, ở trong lòng anh bất giác giật giật, mới ý thức được cả người mình đang dán chặt vào anh. Anh đem nàng đang áo ngủ không biết từ khi nào đã tuột một bên dây áo, bên trong không có mặc áo lót làm lộ ra phần ngực trắng hồng khuôn mặt mang nét cười... còn không bằng nói là anh muốn lập tức bay trở về “A” Cả kinh, dung hoa thất sắc, thân hình muốn chấn cái cảnh xuân phiến trắng đang phối phối trước mắt.

Lôi lạc hai tay ngăn cản, kiềm giữ hai cánh tay bé nhỏ của người kia, cúi đầu, đầu lưỡi nóng ướt khẽ liếm lên xương quai xanh của nàng, lại một đường hướng thẳng đến ngực...

“A... không được...” Theo bản năng muốn thoát, hai tay lại không thể động đậy, nàng run run thân mình, ở trước ngực hấn đôi môi hồng mấp máy, nàng cuối cùng không kiềm lòng kêu lên một tiếng, không tự chủ đem nửa người trên nghiêng hướng anh.

“Buông... có người...” nàng phát ra tiếng nói kháng nghị, nếu cảnh này mà bị mấy người vệ sĩ nhìn thấy, nàng làm sao sống nổi.

Lôi lạc vẫn không buông tha nàng, chớp mũi còn ranh mãnh hít hà hương thơm trên cơ thể nàng.

“Làm sao bây giờ? Mỗi lần thấy em, anh đều không thể khống chế được mình”. Làm như tự giễu, thấy mặt nàng đang nhìn anh chằm chằm, lôi lạc nhìn không được lại cúi đầu chạm nhẹ môi trên của nàng.

“Tiểu yêu tinh, em quả thực là do ma quỷ phái tới, làm cho anh bị tẩu hỏa nhập ma.”

Nàng, phải không? Có thể làm cho hấn tẩu hỏa nhập ma?

Nếu nàng có năng lực như vậy, có phải hay không tỏ vẻ, nàng có thể làm cho trong lòng anh có nàng? Trừ bỏ cô gái trong lòng anh, để anh yêu nàng?

Không... đừng nghĩ linh tinh! Quý vân tranh đau lòng cắn môi.

Như vậy nam nhân không thể yêu, nàng cũng không thể cùng nữ nhân khác chia sẻ cùng một người, cho dù hấn có thể có chút cảm tình với nàng, nàng cũng là không cần.

Cứ nghĩ đến một cô gái khác cũng được hấn hôn, hấn ôm, cùng quần quýt nàng liền có một cổ đau lòng khó thở.

“Nghĩ gì vậy?” anh ảo não nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang che kín nỗi đau đớn.

Nàng, vẫn là không thích anh sao? Vẫn là không muốn làm tân nương tử của anh sao?

“có phải là em vẫn không muốn gả cho anh không?”

Hỏi không cần nghĩ ngợi, Lôi lạc mới cảm thấy chính mình đối với chuyện này có bao nhiêu để ý.

Quý vân tranh sâu kín nhìn anh, trong phút chốc, như là thấy trong mắt nam nhân này có thoáng qua sự đau đớn cùng ảo não.

Vì sao? Là ảo giác của nàng? Hay là hấn thực sự để ý đến cảm nhận của nàng?

“Lôi lạc...”

“Quên đi, chuyện này không quan trọng” Anh ngắt lời nàng định nói, không muốn nghe tiếp những điều nàng sắp nói, đó có thể là câu trả lời mà anh không muốn nghe.

“Anh...”

Anh không mở mắt, không muốn cùng nói tiếp đề tài này nữa.

“Lên thay đồ đi, chúng ta ra đây một chút”

“Bây giờ?” Đang là nửa đêm nha, chột nhủ mày, đôi mắt lại nhìn lên khuôn mặt của Lôi lạc mà thắc mắc.

“Đúng, ngay bây giờ, có vấn đề gì sao?”

“Tôi không muốn đi”

“Tại sao không đi?”

“Tôi đang mệt”

“em có thể ngủ một lúc trên xe”

“Nhưng là tôi...”

“Trong hợp đồng đã ghi rõ ràng, em phải ngoan ngoãn nghe lời tôi, là một người vợ tốt.”

Nàng trừng mắt nhìn anh, rất muốn đem tổ tông mười tám đời nhà anh ra mắng một trận.

“Đi thay áo nhanh lên, tính nhẩn nại của anh có hạn” Lôi lạc xoay mình cười, ý vị thâm sâu nhìn liếc qua phần ngực không có nội y bảo vệ của nàng.

“Hay là em định mặc như vậy cùng anh ra ngoài? Anh thì không có vấn đề gì cả!”

Theo ánh mắt của anh đang nhìn, quý vân tranh cúi đầu, phát hiện phần cổ trước ngực trể xuống rất thấp, nàng bối rối tay cầm chặt vạt áo mặt đỏ bừng.

“Ngươi là đồ háo sắc!” Chửi xong, nàng lập tức quay đầu chạy về hướng phòng mình.

Anh cười nhẹ, cất giọng nói: “Nhớ đi giày thể thao nhé, anh không có bế em khi đau chân đâu!”

“Anh cũng không bế nổi tôi?” nàng quay đầu giả mặt quỷ mắng anh một câu.

Chắc, Lôi lạc nhẹ nhàng điều thủ.

Lời này có điểm xem nhẹ thể lực của anh.

Hết cách, dù sao anh cũng là có rất ít cơ hội để chứng minh, chính mình thể lực là vô cùng tốt, nàng cứ chờ mà xem, những người xem nhẹ Lôi lạc anh cho tới bây giờ chưa ai có kết cục tốt đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Tuyền Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Edit: Bilundethuong

Quý vân tranh mệt mỏi nên thật sự đã ngủ ở trên xe, không biết qua bao lâu, nàng mới tỉnh lại, vừa mở mắt, chỉ thấy ở đỉnh núi kia, một quả cầu lửa chậm rãi nhô lên. Mặt trời thật lớn, có lẽ cả đời này nàng chưa từng thấy qua bao giờ, nhìn lớn như vậy như là có thể vươn tay mà chạm vào được.

“Dậy rồi à?”

Tiếng nói trầm thấp ôn nhu truyền đến, quý vân tranh chớp mắt mấy cái, nhìn về mặt ôn nhu của Lôi lạc, nghĩ lại chính mình còn đang ở trên xe của Lôi lạc, thế này mới thật sự tỉnh táo lại.

“Tôi...ngủ bao lâu rồi?” Kì thực nàng muốn hỏi anh là, anh đã nhìn chăm chăm ngủ như thế trong bao lâu rồi? khi nàng ngủ có chảy nước miếng không?

nếu mà bị một đại soái ca nhìn thấy như vậy thì còn mặt mũi nào nữa mà nhìn thiên hạ?

Anh bật cười, xem vẻ mặt hồng như trái táo của nàng, tâm tình không khỏi tốt hơn, mở miệng trêu ghẹo nói: “Không lâu, trời vừa mới sáng, mặt trời còn chưa chiếu đến mộng”

Lần đầu tiên thấy Lôi lạc cười như vậy, sáng như ánh mặt trời, không có ưu phiền, nụ cười dường như hoàn toàn được thả lỏng.

Quý vân tranh dường như có chút choáng váng, thoáng kì diệu khó hiểu nhưng lại vì anh đau lòng mà dậy lên.

Thì ra, cái vẻ bá đạo đáng ghét của Lôi lạc cũng có thể cười một cách thuần khiết không tì vết như vậy à. Như vậy làm nàng đột nhiên muốn hôn anh...
a... mặt càng hồng, tim đập nhanh hơn, quý vân tranh liền thấy khinh thường chính mình khi vừa tỉnh dậy đã suy nghĩ linh tính.

Tại sao có thể như vậy? là bị hôn nên ngiên? cho nên vừa nhìn thấy môi hắn một cái đã muốn uống một ngụm?

Hậu...thật là một cô gái xấu xa!

Nàng xoa tay lên khuôn mặt nóng bừng, để ngăn cản đôi mắt háo sắc của chính mình không kiềm chế được mà nhìn môi của Lôi lạc.

“này, cô bé, em đang làm gì vậy?” bỏ đôi tay đang che mặt nàng, Lôi lạc nhìn vào khuôn mặt đang đỏ bừng của nàng.

“Chắc mặt đỏ như vậy, đang nghĩ cái gì?”

“Không có” chường ngại vật vị bỏ ra, ánh mắt của nàng lại tự động nhìn lên môi của anh, lại cảm thấy miệng lưỡi khô khô.

“cô gái thích nói dối này, không sợ mũi bị dài ra à?” (vị nào thắc mắc vì sao nói dối mà mũi lại dài ra thì mời tìm đọc Chú bé nói dối)

“Anh...nơi này là đâu? Anh dẫn tôi đến vùng hoang vu này làm gì?” Người thông minh thì phải biết đánh chống lãng, chuyển đề tài, tránh lộ chuyện.

“Để ăn em à” Lôi lạc con người lóe sáng, tiếng nói như là có chút khôi hài.

Hôm nay Lôi lạc, thật sự có gì khác.

Như là bỏ đi vẻ bực lạnh lẽo hàng ngày, làm cho người khác có cảm giác thoải mái sung sướng.

Nàng khuôn mặt kinh ngạc, làm cho Lôi lạc ý thức được chính mình tựa hồ có chút thoát khỏi đáng vẻ hàng ngày, tâm thay đổi, quay mặt đi xoay mình mở cửa xe.

Quý vân tranh cũng xuống xe theo, ánh mắt có chút bất an chống đối anh, Lôi lạc tự nhiên mà tiêu sái tiến lại cầm tay nàng.

“Đi thôi, anh dẫn em đi gặp một người”

“Ai?” Nàng ngẩng đầu hỏi.

Bàn tay nắm tay nàng, to và ấm, không hiểu vì sao, Quý vân tranh, trong phút chốc thấy cảm động, như là muốn chính mình cùng nam nhân này cứ như vậy cả đời, bàn tay che chở tạo cho nàng một cảm giác hạnh phúc.

“Là người quan trọng nhất trong cuộc đời của anh” anh trả lời, trong mắt có chút thương nhớ cùng buồn phiền.

Anh dẫn nàng đi sâu vào trong núi. Có điểm ngộ ra, chắc vì thế mà anh bảo nàng đi dày thể thao.

Dọc theo đường đi, anh đều cầm chặt tay nàng, ở một mảnh rừng âm u phía sâu, mặt trời lại hiện lên, trước mặt đột nhiên hiện lên một quang cảnh giống như là cảnh tiên, có trăm hoa khắp nơi, có bướm bay lượn, nhìn về phía xa, mây trắng trời bồng bềnh, làm cho người ta cảm thấy thoải mái vui vẻ.

Sau đó, quý vân tranh thấy một ngôi mộ xinh đẹp, trên bia viết: Tần Kì Mộng chi mộ.

Rõ ràng, nơi đây thường xuyên được chăm sóc. Cho nên mới có cảnh đẹp như vậy, nàng thu tầm mắt nhìn về phía nam nhân bên cạnh.

“Bà ấy là người mẹ đã quá cố của anh” Anh cúi đầu nhìn nàng một cái, trông thấy ánh mắt nàng có chút ngạc nhiên. Tâm bỗng dưng ngăn ra, mới chậm rãi mở miệng “Em chắc là biết Long diên nhĩ từ không phải mẹ đẻ của anh?”

“Vâng” Quý vân tranh gật đầu, ánh mắt e lệ dời khỏi mặt anh. Về hoàn cảnh thân thế của anh, khi làm việc ở khách sạn ít nhiều cũng đã nghe qua lời đồn, ba nàng cũng có từng đề cập qua.

Lôi lạc kéo quý vân tranh đến trước mộ phần, cực kì ôn nhu đối với mẫu thân mà cất tiếng: “Mẹ, con dẫn vợ tương lai của con đến cho mẹ xem mặt, mẹ có thích không? Cô ấy với mẹ cùng là người Đài loan, có mái tóc dài đen óng giống mẹ, tất nhiên, cô ấy không xinh đẹp bằng mẹ, không dịu dàng như mẹ, nhưng mà, con rất thích cô ấy, con hi vọng mẹ cũng thích cô ấy.”

Làn gió nhẹ ẩm áp thổi qua hai người, quý vân tranh nghe vậy, nàng quay ra nhìn Lôi lạc.

Anh thật sự dẫn nàng đến giới thiệu với mẫu thân, tâm lại một lần nữa rung động, nhói đau, lại có điểm hối hận về cuộc nói chuyện hôm qua với Long điền nhĩ tử.

Anh, đôi với nàng là thật lòng, ít nhất, muốn kết hôn với nàng là thật lòng.

Anh chưa nói yêu nàng, lại nói với mẹ mình là rất thích nàng, thật sự là làm cho nàng có điểm muốn khóc. Giống như, là có điểm yêu nàng... giống như là bọn họ đang yêu nhau.

“Quý vân tranh” Lôi lạc đột nhiên dơ tay hươu hươu trước mặt nàng

“Gi?”

“Anh có điều muốn nói với em?”

“Cái gì?” khuôn mặt nhỏ nhắn bị kẹp giữa hai bàn tay, chỉ có thể đem ánh mắt ngoan ngoãn nhìn lên mặt anh, cũng không dám nhìn vào mắt anh. Đôi mắt kia, làm cho nàng tâm hoảng ý loạn, khó kìm lòng nổi, tuyệt đối không thể tùy tiện mà nhìn.

“Anh nói... anh yêu em”. Đây là lần đầu tiên anh nói ba chữ này, tựa hồ cũng không khó khăn như trong tưởng tượng, là vì nghĩ một đằng nói một nẻo nên có thể tự nhiên? Hay là anh có tài diễn xuất trời cho?

“Cái gì?” nàng giương mắt nhìn anh, cảm giác như gặp phải quỷ.

Lôi lạc nhíu mày “Biểu hiện của em là gì vậy?”

“Anh vừa mới nói cái gì?” Nàng nhất định là nghe lầm. Nơi này là núi cao, làm cho nàng có điểm ù tai, cho nên nàng nhất định là nghe lầm.

“Anh nói... anh yêu em, quý vân tranh” Hắn ôn nhu nói lại lần nữa, trong lòng biết rõ ràng, những lời này đối với nữ nhân có bao nhiêu ảnh hưởng lớn.

Quả nhiên, cô gái này liền rối loạn, mặt cũng đỏ, đôi mắt nhìn hắn tràn ngập ngưng ngượng không dám tin.

Đúng vậy. Anh làm sao có thể quên, muốn một nữ nhân khuất phục trước ánh mắt của anh, có hiệu nghiệm ngang ngửa với một bàn hợp đồng.

“Anh... làm sao có thể?” Nàng không thể tin được, tuyệt đối không tin. Không phải là Long điền nhĩ tử nói hắn yêu Phúc sơn lị tử sao?

Nam nhân này sao có thể thay lòng đổi dạ mà yêu nàng được chứ.

“Anh nói dối”

“Anh sẽ không chọn nơi mộ phần của mẹ mình mà nói dối” Ít nhất, có một phần là thật. Anh nhớ lại, cái cảm giác mấy ngày nay cùng nàng không có gặp mặt.

“Anh đã quên anh từng nói với tôi, đừng chờ mong gì ở anh một tình yêu sao?”

“Đó là cảm xúc của anh lúc trước, bây giờ anh yêu em”

“Nhưng mà...”

“Anh nói anh yêu em, anh không cho phép em nghi ngờ lời nói của anh”

Dừng ở đôi mắt đen của nàng, còn thật sự mà chuyên chú, nàng vừa muốn mở miệng nói lời nghi ngờ anh, làm anh tức khí, một nụ hôn bỗng dưng ngăn chặn những lời nàng sắp nói.

Nụ hôn, tràn ngập tình thâm, từ bá đạo chuyển sang dịu dàng, trong nháy mắt hóa thành yên lặng, khi nàng mềm mại áp sát vào người anh, đến khi không chịu được mới miễn cưỡng buông nàng ra.

Hình như, anh để ý đến cảm xúc của nàng, càng ngày càng nhiều thêm một chút.

Như vậy không tốt, nhưng là, làm cho anh có thoáng một chút phóng túng thể hiện tình cảm thân thiết như vậy, trước đây chưa từng có, ngay cả trong mơ cũng đã mơ nắm tay nàng, còn có ôn nhu triền miên hôn nàng với một tư thế của nam nhân anh tuấn.

Quý vân tranh tỉnh lại, trợn mắt, nhìn bên ngoài cửa sổ mưa dầm triền miên, tạo cảm giác không có thực.

Làm hết thấy đều giống trong mơ. Nàng căn bản không có can đảm nói cho anh, Long điền nhĩ tử đến tìm nàng, trong cuộc nói chuyện có thỏa thuận một điều kiện.

Anh phải vệ sĩ bảo vệ nàng, đương nhiên biết Long điền nhĩ tử đến tìm nàng, cho nên khi anh mở miệng hỏi Long điền nhĩ tử đến đây làm gì, nàng cũng không thể nói thật với anh mà nói chính là bà ấy đến để xem bộ dáng con dâu tương lai, không có ác ý.

Anh cười, tin lời nàng nói, nên cuối cùng đem nàng về xe, ngồi ở hàng ghế sau, bắt đầu một trận hôn dai dẳng...nghĩ đến, quý vân tranh lại đỏ mặt, hai tay chạm vào ngực, lỡ tai lại có thể nghe rõ thấy tim mình đang bình bình đập loạn.

Linh!

Di động đột nhiên vang lên, dọa quý vân tranh nhảy dựng, với tay lấy điện thoại, phát hiện là số của Lôi lạc, tâm có chút hoảng hốt.

“Alo”

“là anh, Lôi lạc”

“Vâng... có việc gì sao?”

“Rời giường chưa?”

“Chưa” Nàng khẽ liếc đồng hồ trên đầu giường, 8h15

“Vậy mau dậy đi, ăn sáng cùng anh”

“Không được, tôi còn muốn ngủ” Ngày hôm qua, nam nhân này 12h đêm mới đưa nàng về, nàng tắm rửa xong cũng gần sáng, tuy rằng người nàng dậy, nhưng tâm nàng còn chưa tỉnh, căn bản là lười biếng không muốn dậy.

“Quý vân tranh, em thật không đáng yêu, anh tận sáu giờ mới ở trước cửa nhà em, nghĩ là muốn em ngủ nhiều một chút, nên hiện tại hơn tám giờ mới gọi điện cho em, vì muốn ăn sáng cùng em, em thế nào lại từ chối anh? Chắc, thật là hư, rất không ngoan” Miệng đang mắng người, nhưng môi Lôi lạc lại nở một nụ cười.

“Cái gì? Anh sáu giờ đã đến nhà tôi?” điện rồi sao?

“Đúng vậy, anh rất đói bụng” Quý vân tranh hách chắn rời giường, lấy một chiếc áo khoác lên người chạy xuống, mở cửa nhà, chạy ra sân, quả thực nhìn thấy Lôi lạc này đại nam nhân đang tiêu sai đứng cạnh xe.

Thấy nàng, Lôi lạc cất di động, hướng nàng đi tới.

“Sáng sớm, anh làm gì?” Miệng nàng oán giận, trong mắt lại cất lên là ngọt ngào.

“Phá giấc mộng đẹp, là tội rất lớn.”

Đôi tay dài thon trớn khuôn mặt nàng, Lôi lạc đem nữ tử còn đang buồn ngủ nhìn từ đầu đến chân, có điểm không hài lòng nói “Xem ra, em ngủ rất ngon, nửa điểm cũng không nhớ anh”

Quý vân tranh nhìn anh, trong mắt có điểm mê hoặc.

Cái con người này, nói đôi tính liền đôi tính nhanh như vậy.

Lúc trước thì lạnh lùng, nhìn là thấy ghét, lời nói bây giờ lại đường mật, vẻ mặt cười cười, cho dù là ý chí sắt đá, cũng khó thoát khỏi vẻ đẹp của mỹ nam.

“Sao vậy? Nhìn anh như thế làm anh muốn hôn em” Nói xong, khuôn mặt tuấn tú tiến gần đến, nhắm ngay đôi môi hồng nhỏ nhắn kia mà áp vào...trời ơi...người này quả thật là ác ma, chắc chắn là ác ma đầu thai, còn nói nàng là yêu tinh, nàng nghĩ anh mới là yêu ma phải tới trộm lòng nàng, đau một cái là nàng hận hấn như vậy lại không có cách nào mà chống đối lại hấn.

Nàng bị anh hôn làm cho choáng váng đầu óc, tức giận hai tay đẩy anh một cái.

“Không phải nói rất đói bụng? Tôi cũng không phải là bữa sáng, buông ra!”

Lôi lạc buông nàng ra, cười nói “Em so với bữa sáng còn ngon miệng hơn”

Nàng đỏ mặt, hai tay đẩy anh qua một bên, không cho con người đen kịt kia của anh xem xét nàng.

“Anh chờ tôi chút, tôi vào kia thay quần áo rồi đi ăn sáng với anh.”

Nói xong, nàng đứng đứng bỏ chạy, như là sợ bị hấn ăn luôn mình. Lôi lạc nhìn qua bóng dáng của nàng, khỏe môi không tự giác nở một nụ cười.

Một người vệ sĩ được phái đến bảo vệ quý vân tranh đi tới, ghé vào tai hấn nói khẽ để báo cáo “đại thiếu gia, người bên kia hồi báo, lão phu nhân hôm qua sai người tìm hiểu, lấy một số tư liệu về cổ phân của Cát dã, giống như muốn nhúng tay vào.”

“Ta biết rồi” Lôi lạc nét cười chợt tắt, khuôn mặt nghiêm lại.

Xem ra quả thực Long điền nhả tử muốn ngăn cản cuộc hôn nhân này, anh phải hành động nhanh một chút mới được... buổi sáng, ăn một chút điểm tâm trong nhà hàng sang trọng, buổi tối, Lôi lạc lại đột nhiên xuất hiện trước cửa nhà nàng, cũng một câu tương tự: “anh đói rồi, đi ăn tối cùng anh”

Hình như, anh tìm nàng cũng chỉ là muốn đi ăn, trong đầu nàng xuất hiện ý nghĩ cùng chủ tịch ăn cơm, anh thậm chí còn không hèn trước với nàng, giống như là nàng chỉ có một việc duy nhất là ở nhà đợi hân đại giá quang lâm.

Cũng không phải là? Nàng bởi vì lúc trước muốn trốn anh nên mới nghỉ việc, hiện tại thật sự là không có việc gì làm.

Những ngón tay thon dài, đang nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, khuôn mặt của Quý vân tranh, nhìn thấy đôi mắt mê người của Lôi lạc, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng không kiềm được một hồi hồng hồng.

“làm gì vậy?” muốn rút tay về, anh không cho, đành phải ngoan ngoãn để cho anh kéo.

“Em thật sự rất đẹp” anh chỉ nói câu này, rồi buông tay nàng ra, tiếp tục tao nhã ăn bít tết.

Cái gì với cái gì vậy... quý vân tranh cảm thấy như chính mình đang bị anh đùa giỡn, anh có thể tùy tiện trêu đùa nàng như vậy sao, lại không đếm xỉa gì đến nàng, coi như không có việc gì liên quan đến nàng.

Nghĩ vậy, quý vân tranh cầm ly rượu trên bàn uống một ngụm to, rượu tiến vào trong cổ họng, ôn nhuận hương nhuận, cảm thấy rất dễ chịu, nàng nhịn không được uống thêm một ngụm.

Lôi lạc thấy thế, cũng nâng ly lên, cụng vào ly của nàng một cái, mỉm cười nói: “chúc cho chúng ta cùng hạnh phúc”

Gi? Hạnh phúc?

Có thể chứ? anh và nàng?

Chúc mừng, rượu ngon, món ngon, hết thảy nhìn đều có vẻ hạnh phúc, nhưng là...nàng có thể chứ? có thể vi phạm điều kiện của nàng cùng Long điền nhả tử, cố ý cùng anh một chỗ?

“Nhạ, cái này cho em” Lôi lạc lấy trong túi ra một cái hộp nhỏ tinh xảo bằng gỗ.

“đây là cái gì?” Lòng của nàng có chút thắc mắc.

“Em hẳn là sẽ thích” anh cười, thấp giọng dục “mở nó ra”

nàng buông ly rượu, hai tay run run đón lấy chiếc hộp mở ra. Bên trong là một chiếc nhẫn kim cương nổi bật trên nền vải nhung đỏ thẫm, dưới ánh sáng của nhà hàng phát sáng long lanh.

“Anh nghe thư kí nói, đưa đến mẫu nhẫn nào em cũng không thích, không có hứng thú, cho nên anh tự mình chọn cho em một cái, không phải quá đắt, nhưng là thiết kế trang nhã thanh lịch cùng tôn quý, kiểu dáng lại độc nhất vô nhị, thích không?”

Hai trông mắt như có một mảng mỏng sương mù bao phủ, quý vân tranh tự nhiên thấy sống mũi cay cay, đúng là hai mắt đầm sương mù.

“Vì sao lại nghĩ vậy... tại sao anh lại thích tôi đến thế? anh thật sự thích tôi sao? anh như thế này, tôi cảm thấy...”

“Cái gì thật với không thật? anh đối với em, tất nhiên là thật, ngày hôm qua ở trước mộ mẹ anh, anh đã nói với em rồi, em còn không tin anh?” Lôi lạc ôn nhu dùng tay lau đi khuôn mặt đầm nước mắt của nàng.

“Buổi tối hôm nay, Tôi Lôi lạc chính thức cầu hôn với tiểu thư Quý Vân Tranh, em, đồng ý gả cho anh chứ?”

Quý vân tranh ngẩn ngàng trăm mối cảm xúc nhìn anh, không rõ nam nhân này vì sao trong một thời gian ngắn như vậy lại có nhiều diện mạo? Bá đạo tức giận, anh hiện tại lại ôn nhu như nước, hỏi nàng phải lấy tâm tình như thế nào đối với anh?

“Nếu tôi không đồng ý, anh sẽ buông tay sao?”

Nghe vậy, Lôi lạc cười điềm đạm

“Sẽ không”

Chỉ biết, ác bá chính là ác bá.

“Vậy anh còn hỏi tôi làm gì?”

“Anh chỉ hi vọng em có một lời cầu hôn chính thức, bởi vì, đây đều là ước vọng chung của mỗi một người phụ nữ.”

Lôi lạc tay lấy nhẫn kim cương ra, chậm rãi kéo tay nàng lại đeo cho nàng.

Ngón tay trắng như ngọc, chiếc nhẫn như sáng lên làm điểm tô thêm vẻ đẹp của nó, quả thật là tuyệt đẹp đến lóa mắt.

Quý vân tranh cúi đầu nhìn chiếc nhẫn. Tay nàng còn nằm trong tay Lôi lạc. Thật sự giống như muốn đem chính cuộc đời mình giao cho nam nhân này.

Nàng, hối hận.

Hối hận cứ như vậy đồng ý với Long điền nhĩ tử, dễ dàng nói ra quyết định đồng ý rời khỏi anh. Nếu nam nhân này thật lòng yêu nàng, như vậy, nàng cứ như vậy buông tay, quả thực là thực xin lỗi chính mình cùng xin lỗi nam nhân này.

“lôi lạc...”

“Gi?”

Nàng nhìn anh chăm chú, muốn nói lại thôi, cuối cùng cầm lấy ly rượu.

“Uống rượu đi, rượu này thực sự ngon lắm, buổi tối hôm nay chúng ta không say không về”

Ánh mắt chợt lóe lên, lôi lạc cũng cầm lấy ly rượu, hào phóng nhận lời.

“Được, chúng ta sẽ không say không về”

Nàng say sao?

Hình như là...

Vì thế Lôi lạc tự mình ôm nàng đến thang máy chuyên dụng trong khách sạn dùng cho chủ tịch, đi vào phòng anh, nàng hoàn toàn không có vẻ gì thắc mắc, ngược lại dùng hai tay vòng qua cổ anh, nhiệt tình đem khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào lồng ngực anh, lẳng lặng cảm thụ lồng ngực nóng cùng trái tim đang đập.

Mẫn cảm với thân hình mảnh mai như cánh hoa đang nép sát trong ngực anh, Quý vân tranh có vẻ càng thêm khô nóng khó chịu...

Nàng kinh ngâm, bị rượu làm cho hai gò má hồng mịn lộ ra vẻ mê mị chết người.

“Biết...”

“Cho nên thái độ này là em đồng ý?”

“Đúng” Nàng chuẩn bị tốt, đem toàn bộ linh hồn cùng thân thể giao cho anh. Nàng không nghĩ đến những vấn đề phiền muộn, nàng đem lời nói của Long điền nhĩ tử quảng xa ngàn dặm, quên đi nàng phải đồng ý rời khỏi anh, cũng đã quên chính mình căn bản không nên yêu thương nam nhân này... Hoàn toàn quên mất, nên tối nay, làm cho nàng ôm anh, yêu anh.

Lôi lạc vừa lòng nở nụ cười, khuôn mặt chuyển sang thâm trầm, giọng nói khàn khàn “Vậy cởi quần áo đi, để anh có thể nhìn em” (Thằng cha này lợi dụng con nhà người ta say mà giờ trò lưu manh.....)

Trong trạng thái say làm cho nàng có thêm dũng khí, Quý vân tranh đứng dậy, đứng ở trước mặt hắn, đôi tay chậm rãi kéo khóa váy.

Bỗng dưng, váy bị rơi xuống đất, lộ ra dáng người của nàng trắng như tuyết, ngực đầy đã được ôm trong chiếc áo lót Bra màu tím, chiếc eo thon nhỏ cùng quần lót cùng màu chỉ đó thôi đã làm cho người ta khí huyết sục sôi, lại kèm theo đôi chân thon dài vẻ đẹp vô cùng mê lệ cùng khiêu gợi. (Đây là đã nói giảm nói tránh rồi đấy!!!)

Lôi lạc trong nháy mắt có thể cảm nhận được máu của toàn bộ cơ thể dồn về...(zè đầu thì tự bít), khát vọng giữ lấy nàng thể hiện ra không bỏ sót...

“Trời ạ...Lôi lạc...”nàng ôm chặt anh, lệ chảy xuống.

Anh hôn dòng nước mắt của nàng, nhẹ nhàng cảm nhận thân thể đang run run, cảm giác thấy nàng đã dần thích ứng, mọi chậm rãi trong người nàng mà đưa đẩy...sợ hãi đi qua, cảm giác sung sướng dần dần thay thế....Quý vân tranh cuối cùng liên tiếp kích tình rên la, hoàn toàn trở thành người đàn bà của Lôi lạc.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Tuyển Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Mấy ngày nay, Quý vân tranh có gắng xua đi bất an, tuy rằng hạnh phúc đang nắm giữ trong tay, nhưng nàng lại có một chút cảm thấy không chắc chắn. Rốt cục, nên đến một khắc vẫn là đến đây, khi Long điền nhĩ tử gọi điện thoại đến. Nói thực ra, nàng vẫn không biết nên làm thế nào cho đúng. Bất quá, nàng lại vịn lần không nghĩ tới chính mình nghe những thông tin từ miệng đối phương nói ra mà sững sốt.

“Cái gì?” Quý vân tranh nghe Long điền nhĩ tử nói trong điện thoại, di động thiếu chút nữa rơi xuống đất, đầu óc giống như có một đoàn hỗn loạn bên trong.

“không thể nào có điều đó, ba sẽ không bán đứng tôi, tôi không tin”

“Sự thật chính là như thế, 57% cổ phần của cha cô vẫn ở trong tay, cho dù con ta có mua được toàn bộ cổ phần còn lại, cũng không có khả năng thâu tóm Cát dã, cho nên, ngoại trừ việc cha cô cùng Lôi lạc cấu kết lừa cô, hoàn toàn không có khả năng khác.” Long điền nhĩ tử luận sự nói “Mặt khác cũng chính cha cô vì lợi ích lớn mà đem bán đứng con gái.”

“Không thể nào...” Quý vân tranh cắn môi, tuy rằng bây giờ khả năng đó là rất lớn, nhưng nàng thật sự không muốn nghĩ đến ba nàng đã bán đứng nàng.

Nhưng mà, nếu là như vậy, vì sao ngày đó ba nàng đột nhiên nói với nàng, nếu nàng không muốn gả cho Lôi lạc, cùng lắm đem Cát dã tặng cho Lôi lạc.

Bởi vì lòng ông có áy náy, bởi vì ông biết Lôi lạc sẽ không động vào Cát dã, cho nên ba mới có thể tự nhiên nói như vậy?

“Quý tiểu thư, cô không cần vội vã phủ nhận, chuyện này chỉ cần đến hỏi cha cô, cô sẽ biết ta nói thật hay không, quan trọng là, bây giờ cô có thể công khai hủy bỏ hôn ước, không cần lo sợ, không phải sao?”

Nàng, trầm mặc hồi lâu, lâu đến nỗi Long điền nhĩ tử không kiên nhẫn cất tiếng.

“Còn có vấn đề gì sao, Quý tiểu thư?”

“là...chính là chuyện...tôi đã cùng Lôi lạc kí kết một bản hợp đồng hôn nhân”. Theo hợp đồng nàng phải ngoan ngoãn nghe lời lập gia đình, để bảo vệ Cát dã, thật là đáng buồn cười! Long điền nhĩ tử chột nhứ mày, lúc trước Quý vân tranh có đề cập qua hợp đồng kia, cho nên đương nhiên, bà cũng biết nội dung là gì.

“Hợp đồng hôn nhân kia, nay căn bản không uy hiếp được cô, không phải sao?” Giọng nói hơi lạnh, Long điền nhĩ tử có dự cảm, sự việc tiến triển không được thuận lợi.

Nghe vậy, quý vân tranh lại trầm mặc hồi lâu.

Đúng vậy, là không uy hiếp được nàng, bởi vì Lôi lạc không động đến Cát dã, cho dù nàng hủy hợp đồng, cũng không xảy ra chuyện gì quan trọng. Nàng hẳn phải là thấy vui vẻ, bởi vì không bị ai ép buộc, nhưng lại không có một chút, ngược lại lòng nàng càng tới gần Lôi lạc.

Biết anh cũng không vì vậy phá hư, biết anh làm như vậy động cơ đơn thuần là vì muốn nàng đáp ứng gả cho anh, kiên trì khiến cho lòng nàng trở nên mềm mại.

Nàng yêu anh, từ sau đêm hôm đó, nàng sẽ rất khó mà thân nhiên rời đi? “Bà muốn tôi làm như thế nào?” Quý vân tranh trong lòng thở dài, giãy dụa không thôi.

“Tổ chức hợp báo nói cô bị lừa dối!”

“Không thể nào, tôi sẽ không bán đứng ba tôi!” cho dù ba nàng sai từ đâu, nhưng đây là việc riêng của nhà nàng, không thể để mất thể diện cho gia đình được.

Long điền nhĩ tử có vẻ cũng biết nàng sẽ không đồng ý làm như vậy, lại nói: “Vậy lấy hợp đồng hôn nhân ra tố cáo lôi lạc, tố cáo anh ta đã dùng thủ đoạn bất chính bức hôn cô.”

Quý vân tranh nhíu mày: “Làm như vậy, không phải sẽ tổn hại đến danh tiếng của tập đoàn Nhật bản á thái sao?”

Không chỉ như vậy, địa vị của Lôi lạc ở tập đoàn Á thái sẽ tụt dốc không phanh, kết quả này nàng hoàn toàn không muốn.

“Bất đồng đó, khi chúng tôi tổ chức đại hội chọn vợ, Lôi lạc dù chọn cô cũng sẽ không đồng ý cho cô bước vào cửa, là chúng tôi đã mất đi uy tín, nhưng nếu cô căn bản không muốn gả cho Lôi lạc, mà lại bị Lôi lạc bắt buộc không thể không đáp ứng hôn sự này, đó là do đạo đức cá nhân của Lôi lạc có vấn đề, tập đoàn Nhật bản á thái sẽ xử lý hành vi phóng đảng của hắn, đồng thời cũng sẽ bồi thường tổn thất cho cô.”

“Ý của phu nhân là...trước sau gì Lôi lạc cũng có tội, chỉ cần hôn ước này không thành lập?” Nàng không có nghe nhầm chứ?

“Đúng vậy, nó nên trả giá một chút cho hành động của nó.” Nói xong, long điền nhĩ tử trầm mặc trong chốc lát, mới nói “Cô luyến tiếc làm như vậy ư? Cô yêu Lôi lạc? Không, ta nên nói là cô yêu tiền của Lôi lạc, có đúng không? cho nên cô muốn đổi ý?”

“Tôi...”

“Nói cả nửa ngày, thì ra cô với cha cô cũng thuộc một dạng người, ham muốn tiền tài của tập đoàn Á thái, chắc, Quý vân tranh tiểu thư, ta thực sự đánh giá rất cao đức hạnh của cô đó, còn tưởng cô có bao nhiêu thanh cao chứ”

“Phu nhân...” Nàng muốn từ chối, một chút cũng không sai.

Nhưng là, đó là bởi vì nàng yêu Lôi lạc, mà Lôi lạc cũng nói yêu nàng, cũng không phải bởi vì ham hố danh vọng của tập đoàn Á thái.

Quý vân tranh muốn thanh minh cho chính mình một chút, nhưng lời nói đến đầu môi lại trở về.

Là lỗi của nàng, là nàng đồng ý rời xa Lôi lạc, lại chỉ trong vài ngày ngắn ngủi liền đổi ý, giải thích gì cũng không có nghĩa, không phải sao? Coi như nàng yêu hư vinh cũng được... chỉ cần nàng có thể tiếp tục ở lại bên Lôi lạc, dù có bị chửi cũng không sao cả.

“Đừng trách tôi không nhắc nhở cô, người Lôi lạc yêu là Phúc sơn lệ tử, tình cảm hai người bọn họ từ nhỏ đã như keo sơn, nếu cô chịu gả cho một người đàn ông cả đời không yêu thương cô, đó là chuyện của cô, chỉ có điều, trăm ngàn không được hối hận, phải biết rằng cổ hái trái non sẽ không ngọt, cổ ý phá hại môi nhân duyên tốt đẹp của người khác sẽ bị đầy xuống địa ngục...”

Trong đại sảnh Quý gia không khí có chút u ám, Quý phong thỉnh thoảng chộm nhìn con gái mình. Rõ ràng là mình làm sai, lại không nghĩ làm mất mặt thân là trưởng bối, đành phải gắng gượng, ổn định trong lòng, lựa chọn lời thông minh để nói.

“Tiểu quý, Lôi lạc kia quả thực là một nam nhân hoàn hảo nhất, cho nên ba mới có thể...”

Quý vân tranh đang tức giận đi qua đi lại ngắt lời ông, hung hăng trừng mắt nhìn cha mình.

“Con quả thật không thể tin được ba lại có thể bán đứng con gái mình, thật quá đáng!”

“Nhưng mà...”

“không có mà, đã thế ba còn lấy cớ lừa gạt con, buồn cười là con lại còn tin ba, giúp mong ước của ba và mẹ hoàn thành, thật sự quá đáng!”

“Ta làm vậy cũng vì tốt cho con, con chẳng qua chỉ là một cô gái, muốn phát triển sự nghiệp của ba chắc chắn sẽ rất vất vả, có một người vừa có tiền lại anh tuấn hứa hẹn làm chồng không tốt sao? Hẳn không những giúp con giải quyết gánh nặng, lại còn có thể làm cho Cát dã vang danh quốc tế, tính như thế nào cũng là người ta chịu thiệt không phải chúng ta. Nói thật ra, người ta chọn con làm vợ thì con thật là có phúc... không biết vì sao con lại không đồng ý? ta nói như vậy... nam nhân nào con đều churong mất, tương lai thế nào trả phải gả đi? đúng không?”

Quý phong càng nói thanh âm càng nhỏ, hơn nữa nhìn hốc mắt con gái rưng rưng, làm cho ông cảm thấy đau lòng, rốt cuộc nói không nổi nữa.

“Quên đi, ba lúc trước đã nói, nếu con thật không muốn gả, thì cũng đừng gả, ba đi tìm tiểu tử kia nói chuyện nhé? cho dù hán tức chết cũng không làm gì ta, con đừng khóc nữa.”

Ông bảo nàng đừng khóc, Quý vân tranh ngược lại khóc càng lớn, nước mắt ròn ròn.

“Ai nha, con gái ngoan, đừng khóc nữa...”

Quý phong cũng không chịu nổi, liền đi qua vỗ vỗ vai nàng “Bây giờ, ba sẽ đi gọi điện thoại. Con đừng khóc, con đã không thích hán, không muốn lấy hán, ba cũng sẽ không bắt ép con, ngoan, đừng khóc, con khóc như vậy xấu lắm, mẹ con trên trời cũng không vui đâu. Biết không? Bây giờ ba sẽ đi gọi điện thoại cho Lôi lạc, thông báo là sẽ hủy bỏ hôn ước này.”

Quý phong xoay người định đi, một bàn tay từ đằng sau giữ chặt ông lại “Đừng đi”

“Vì sao, con không cần lo lắng cho ba, trên thương trường còn nhiều chuyện lớn hơn, ba có thể giải quyết được”

“không phải”. Quý vân tranh cắn môi, muốn nói lại thôi, lời kéo tay áo ba không buông.

“Có chuyện gì thế?” Quý phong khó hiểu nhìn con gái, nhìn thấy con gái mặc dù khóc, mặt mày không phải là khóc vì giận mà là có chút thẹn thùng, thật kì lạ.

“Con lấy”

“Cái gì?” Quý phong nhất thời ngây ngốc “lỗ tai của ba không hỏng chứ?”

“không hỏng, nó tốt”. hai tay lau đi nước mắt, lại trừng mắt liếc ba mình một cái.

“Đều là ba làm hại! Người ta vốn đánh chết không lấy chồng, ba lại bày ra kế bắt phải lấy, bây giờ đã như ý ba... đều đã đúng ý... sau đó lại phát hiện chính mình không cần gả cho... ai, dù sao, ba không cần gọi, coi như con không biết đây là một âm mưu, tất cả mọi việc tốt nhất nên tiến hành theo đúng kế hoạch thì nên.”

Nghe nửa ngày, có nghe nhưng không hiểu lắm

Quý phong nhíu mày, đem lời nói của con gái nghiền ngẫm lại một lần nữa, đột nhiên hét to lên một tiếng: “A! con gái! Không phải là con đã lên giường với tên kia chứ? Ngươi đem lần đầu tiên cho hắn, cho nên không thể không gả cho hắn, chuyện là như vậy sao? Không đúng a, cho dù có ngủ rồi cũng không nhất định phải lấy hắn...cho nên, con không phải là có em bé rồi chứ?”

Quý vân tranh trừng lớn mắt, ba nàng cũng trừng lớn mắt.

“Đương nhiên không phải! Thối lão ba!” làm thế nào mà vừa lên giường đã có em bé! Làm ơn đi!

“Nếu không phải như vậy, tại sao con lại đồng ý gả cho hắn?”

“Con...”

“Con cái gì? Ngoại trừ điều đó, con còn lý do gì không thể không gả cho hắn?” nghĩ đến con gái mình bị tên kia xoi tái rồi, trong lòng liền vạn phần không thoải mái.

“Đương nhiên là có!”

“là gì? nói mau!”

“Thì...ba à, ba thật phiền quá, chỉ cần biết con đồng ý gả cho Lôi lạc là được rồi, hỏi nhiều như vậy làm gì? Dù sao không phải là ba muốn con gả cho hắn sao? Tất cả đều như ba mong muốn, ba cũng đừng hỏi đông hỏi tây nữa.”

“nhưng mà...”

“Không cần là không cần, tất cả đều như cũ, ba coi như con không biết kế hoạch của ba và Lôi lạc, biết không? Tuyệt đối không được chạy đến nói với lôi lạc, nghe thấy không? Nếu lần này ba lại bán đứng con gái, con sẽ cả đời không tha thứ cho ba!” Nói xong, quý vân tranh mắc cỡ đến đỏ cả mặt chạy lên lầu, không hề để ý đến vẻ mặt ba nàng đầy nghi ngờ.

Thật đúng là lão ba rắc rối.

Nàng yêu Lôi lạc. Cái này không phải là một lý do rất tốt sao?

Bởi vì yêu hắn, đành phải hi sinh cho tình yêu của nàng.

Còn anh...anh có thật sự yêu cô hay không...

Thời khắc giao mùa giữa mùa xuân và hạ ở Nhật bản, ban ngày nóng, ban đêm lạnh, khí hậu được cho là thoải mái hợp lòng người, do có hoa anh đào đang nở rộ, cảnh sắc đẹp không sao tả xiết.

Quý vân tranh ở Đài loan làm qua lễ đính hôn sau đó liền theo Lôi lạc đến kinh đô Nhật bản chờ tháng sáu trở thành tân nương, bởi vì chưa chính thức bước vào cửa, hôn lễ đều tổ chức ở khách sạn Á thái Nhật bản.

Nơi này so với khách sạn ở Đài loan, Hongkong tương đối khác nhau, chính là ở kiến trúc, rường cột chạm trổ, cổ kính, sắc thái dung hợp với địa điểm, ở đây, suốt ngày làm bạn với núi rừng, tiếng côn trùng kêu không dứt bên tai, ban đêm, đường phố đầy sắc đèn lồng đỏ trải dài khắp kinh đô hoa lệ.

Lôi lạc vẫn bẽ bộn bởi công việc, suốt ngày từ Đông kinh chạy qua chạy lại với Tokyo, cũng không bởi nửa tháng sau là đám cưới mà làm cho anh rảnh rỗi hơn. Có điều anh nhiều việc thế, không thể đến gặp nàng, chỉ có buổi tối mới nói chuyện qua điện thoại với nàng, tuy rằng nàng không vừa lòng, nhưng là miễn cưỡng phải chấp nhận.

Nói thực ra, nàng rất thích nói qua điện thoại với anh, bởi vì nói chuyện như vậy chỉ cần nói, ngược lại nếu gặp mặt nam nhân này lập tức sẽ đem nàng lên giường, không một hết sức sẽ không ngủ, nói chuyện với anh lúc đó so với lên trời còn khó hơn.

“...Kết hôn sau, em vẫn muốn làm việc” Nàng nằm ở trên giường lớn mềm mại, vừa nói vừa nhìn thẳng trần nhà màu trắng.

“Nhất định thế, em không muốn suốt ngày ở nhà chờ anh tan làm, cho nên, em muốn ở Đài loan giúp ba kinh doanh Cát đã”

Không biết có phải hay không sắp kết hôn làm cho nàng cảm thấy mệt mỏi, gần đây nàng đều có vẻ lười biếng, không ngồi thì đứng, không đứng thì nằm, mỗi ngày không phải ăn thì ngủ, quả thực sắp biến thành một thiếu phụ nhân thực sự.

“Quý vân tranh tiểu thư”

“Gi?”

“Em muốn giúp ba vỡ kinh doanh Cát đã, vậy còn việc khách sạn của chồng em thì làm sao? còn nữa, em tính ở Đài loan sao? Vậy anh bao lâu mới gặp em một lần?”

Như vậy thuyết giáo, nghĩ đến dáng vẻ của anh, khóe môi của nàng gợi lên một chút tươi cười ngọt ngào.

“Anh có thể thường xuyên bay qua Đài loan gặp em a”

“Cũng không thể mỗi ngày đều đi?” Lôi lạc một bên vừa lật xem tạp chí kinh tế, một bên nói chuyện với nàng, đối với đề nghị của nàng không chỉ hỏi lại nàng mà còn tự hỏi.

“Vậy cứ một ngày anh bay qua, rồi một ngày em bay đến a” Chắc, nữ nhân lãng mạn thật đúng là bất trị a.

“Không được, em phải ở bên anh mỗi ngày 24 giờ.” Như vậy anh làm việc hiệu suất có vẻ tốt hơn một chút, ít nhất, có thể tiết kiệm rất nhiều thời gian để nhớ cô gái này.

“Vậy thì anh ba ngày sẽ chán em, muốn vứt em đi?”

“Không thể nào” Anh mỉm cười phủ định ý tưởng của nàng.

Anh biết, anh có bao nhiêu nhớ thương nàng. Người nhớ, tâm cũng nhớ, đó là cảm giác xưa nay chưa từng có, không thể nghĩ rằng chính mình lại có thể thương nhớ một nữ nhân lâu như vậy, hơn nữa, giống như sự tồn tại của nàng đã trở thành một thói quen, thói quen đó khiến anh không thể hiểu được tại sao mình lại đối với nàng dịu dàng ân cần săn sóc rốt cục là vì cái gì?

Chính là đơn thuần hi vọng nàng, cam tâm tình nguyện gả cho anh?

Không... anh biết không hoàn toàn là như vậy, cũng không muốn đi sâu tìm hiểu.

“Vậy thì thử xem, bắt đầu từ ngày mai, anh đi đến đâu em liền đi tới đó” Đầu bên kia điện thoại truyền đến một âm thanh lạnh lạnh của tiếng cười.

“Anh đây nhất định cố gắng đến hơi thở cuối cùng mà tiến đến bệnh viện nam nhân.” Lôi lạc một câu hai nghĩa, chọc Quý vân tranh vừa thẹn vừa giận.

“Đều là tại anh nói, em mới nói, chỉ sợ em quán quýt lấy anh đi?”

Lôi lạc xà môi cười.

“Em thật sao?”

Anh vẫn chưa quên, đôi mắt kiêu ngạo kia lần đầu nhìn thấy đã thu hút anh, một nữ nhân kiêu ngạo như vậy, lại đồng ý suốt ngày dính lấy một nam nhân không rời sao.

“Đúng, em sẽ suốt ngày quán quýt xung quanh anh, nếu anh hối hận có thể rút lại lời nói vừa nãy.”

“Đánh chết không rút” Anh ôn nhu nói, tràn đầy nhu tình mật ý.

“Vậy anh cứ chờ đến ngày tốt đẹp đó đi.”

“hôm nay em có định đi đâu không?”

“Không em đều ở đây ngủ lười thây”

“Tiếng Nhật của em cũng không tệ lắm, hẳn là sẽ không lạc đường, thành phố rất được, em có thể đi thăm quan.” Đang nói, tiếng di động vang lên.

Nàng quan tâm nói “Anh nghe điện thoại đi, em tắt máy đây”

“Ừ... ngủ ngon”

“Ngủ ngon” Quý vân tranh mỉm cười gác điện thoại, đúng lúc, chuông cửa lúc này lại vang lên.

Nàng ở Nhật bản này không quen ai, xác định chắc chắn là nhầm phòng. Mở khóa cửa ra, nhìn thấy một nữ tử mặc áo kimono trắng.

“Xin hỏi, cô là Quý tiểu thư?” Nữ nhân Nhật bản dùng tiếng Nhật nhẹ giọng hỏi.

“Vâng” Quý vân tranh trả lời bằng tiếng Nhật, thì ra đúng là đến tìm nàng.

“Xin hỏi cô là?”

“Tôi là Phúc sơn lệ tử, mạo muội tới thăm, xin hỏi, tôi có thể cùng cô nói chuyện không?”

Quý vân tranh ngạc nhiên, cả nửa ngày không nói ra lời.

Nàng không muốn nói chuyện với cô, một điểm cũng không muốn, nhưng là đối phương thoát nhìn có vẻ ôn nhu cùng lễ nghĩa, nàng nếu trực tiếp từ chối có điểm thất lễ.

Nghĩ vậy, Quý vân tranh mở rộng cánh cửa, nghiêng người cho đôi phương vào phòng.

“Phúc son tiểu thư, dùng trà chứ?”

“không cần phiền toái, cũng đã muộn rồi, tôi nghĩ nên nói thẳng ý định của mình khi đến đây là được.”

Phúc son lị tử hít sâu một hơi nâng mắt lên, đem ánh mắt nhìn thẳng mặt Quý vân tranh, cô lấy đúng khí nói: “Lôi lạc ca ca là người yêu của tôi, anh ấy yêu tôi, tôi cũng yêu anh ấy, cho nên, xin cô rời khỏi anh ấy, rời khỏi Nhật bản, nơi này không chào đón cô, nhất là cô tương lai là thiếu phu nhân, dì của tôi, còn tất cả người trong gia đình, cô, tuyệt đối sẽ không hạnh phúc...”

“....Ban giám đốc đã thương thảo lựa chọn người nối nghiệp cho tập đoàn Á thái, Long điền gia tộc kia địa vị cũng cố vốn có, gần nhất mấy vị tổng giám đốc có qua lại thường xuyên, theo tin tức tin cậy phát ra, mấy vị tổng giám đốc đều hi vọng ngài đến nhận. Có điều phu nhân bên kia vì là đại cô đồng duy trì cho nhị thiếu gia Lôi Dương, tác động vào thật nghiêm trọng...”

Lôi lạc nghe cấp dưới Uông cửu về mặt nghiêm trọng báo cáo, lần đầu có chút hoảng thần.

Anh có đang nghe, nhưng là suy nghĩ rất không tập trung, bởi vì không hiểu duyên cớ tại sao, làm cho hiệu suất công việc của anh gần đây rất không tốt, như vậy không quan trọng, anh đấu tranh cùng với gia tộc có chút không hứng thú nữa, cảm thấy suốt ngày hao tổn tâm trí đối đầu với Long điền nhà từ khiêu chiến, chỉ bằng đem vị hôn thê ôm vào trong lòng còn thú vị thoải mái hơn.

Mặc dù Uông cửu thấy anh rất không chuyên tâm nghe hấn báo cáo, chỉ có điều hấn vẫn làm hết phận sự báo cáo tình trạng gần đây cho đại thiếu gia biết.

“Tiếp đi”

“Vâng, họ nói nhị thiếu gia vốn dĩ bệnh tật, nếu muốn giải tai ách, thay hấn lấy một tân nương xung hi, có lẽ còn có thể giúp đỡ.”

Lôi lạc nhú mày, giương mắt nhìn Uông cửu.

“Sức khỏe em trai tôi, thật sự tệ như vậy?”

Tuy rằng từ trước đến giờ vẫn hay hỏi thăm sức khỏe cha mẹ, có điều việc đó đã trở thành hình thức, từ một tháng về thăm một lần rồi hai, ba tháng mới về một lần, phần lớn ăn một bữa cơm rồi đi luôn, ít chạm mặt cùng Lôi dương, lại chẳng nói được mấy câu, càng không nói đến bệnh tình của hấn, anh với người em trai cùng cha khác mẹ này không tình cảm lắm, không nói rõ là ghét nhau, cũng chẳng phải là thích nhau. Lôi dương vốn là địch thủ lớn nhất trong việc kế thừa tập đoàn Á thái với anh, nhưng Lôi dương từ sau khi tốt nghiệp phổ thông, không biết vì sao thể trạng càng ngày càng kém, học đại học kiến trúc, nghiên cứu nghệ thuật tạo hình, ngày thường ngoài việc đánh đàn, vẽ tranh, ngắm hoa, thì chỉ nằm trên giường, nửa điểm cho rằng hấn là địch thủ cũng không có, từ khi tốt nghiệp đến nay, ngay cả công ty cũng chưa từng bước vào dù chỉ một bước.

Tuy rằng như thế, anh vẫn không mất cảnh giác, dù sao Lôi dương cũng là huyết thống thuần khiết. Là huyết mạch thực sự của Long điền gia tộc, cũng là người con duy nhất của Long điền nhà từ, nói gì thì sự tồn tại của Lôi dương cũng là rất uy hiếp đến anh.

“Nhị thiếu gia gần đây xác thực là không ra khỏi nhà, chỉ phơi nắng một chút cũng đã kêu váng đầu.” Uông cửu báo cáo chi tiết.

“Vẫn là bệnh thiếu máu cấp tính sao?” Là bệnh năm 18 tuổi bắt đầu phát sinh. Không hiểu vì sao thường choáng váng đầu óc, tim đập nhanh, đã chữa nhiều danh y nhưng vẫn không hết.

“Chỉ sợ là như vậy.”

“Cho nên, em trai tôi cũng đã chuẩn bị hôn lễ từ lâu?” Nhưng thật ra không có nghe thấy Long điền nhà từ đề cập qua với anh, là sợ anh biết thể trạng Lôi dương không tốt sao?

“Nhị thiếu gia hình như cũng không đồng ý, có điều, chính là phu nhân tự cho người thay hấn tìm một thê tử phù hợp với bát tự của hấn.”

“Thật chứ? Tốt lắm, song hi lắm môn, niềm vui nhân đôi.”

Lôi lạc khoe miệng nhếch lên một ý cười “Kẻ nhiều tiền sợ nhất là chết” Những lời này quả nhiên đúng vậy, thế nhưng cái tập tục lấy vợ xung hi cũng còn tin, chắc, anh phải nói cái gì đây?

“Mặt khác, phu nhân đã gọi điện, nói đại thiếu gia tới nay về nhà một chuyến, nói tiểu thư Phúc son lị tử đã học ở Mỹ về, người một nhà muốn cùng nhau dùng bữa tối”

“lị tử đã về?” nói tới cô gái anh có cảm tình đặc biệt, Lôi lạc hiện lên một chút ôn nhu.

“Cô ấy vì tham gia hôn lễ của tôi mà trở về sao? giúp tôi gọi điện thoại, tôi sẽ sớm trở về.”

“Vâng, đại thiếu gia” Uông cửu nhận lệnh rồi đi, Lôi lạc liền lập tức gọi điện thoại cho Quý vân tranh ở khách sạn Á thái.

“Alo, là anh, tối nay về nhà với anh một chuyến, cũng là nên cho em gặp bố mẹ chồng tương lai, chúc nữa anh qua đón em...”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Tuyền Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Edit: Bilundethuong

Ở dinh thự Long điền, diện tích khoảng hai nghìn mét, tương bao xung quanh, cây cối sum suê, rất giống phong cảnh cổ xưa, bao gồm nhiều gian, Long điền nhà từ cùng chủ nhà Lôi Minh Viễn ở khu phía bắc, khu phía tây là con trường Lôi lạc, khu phía đông là Lôi dương, phía nam là Phúc sơn lý tử sống nhờ nhà Long điền. Mỗi một khu đều chỉ một cửa nhỏ, có phòng khách và sân, ở dinh thự trung gian là khu chung, có đại sảnh để tiếp khách, phòng bếp, nhà ăn, nơi mở tiệc, tất cả đều ở khu này.

Lôi lạc dẫn Quý vân tranh vào khu đại sảnh, còn chưa kịp giới thiệu vị hôn thê của mình, một bóng dáng tinh tế phong thanh đã chạy vội sà vào lòng anh, anh trở tay không kịp đành phải bỏ tay Quý vân tranh ra, hai tay đỡ lấy cô.

“lạc ca ca” Phúc sơn lý tử vui vẻ ôm lấy Lôi lạc, không coi ai ra gì tự hôn lên mặt Lôi lạc một cái.

“Em rốt cục cũng về, anh rất nhớ em!”

“Thật không?”

Lôi lạc nhìn có vẻ rất vui vẻ, nhìn cô đánh giá từ đầu đến chân.

“Lị tử càng ngày càng đẹp, đảm bảo đi ở trên đường anh có gặp cũng không nhận ra, khéo khi lại huyết sát trên em”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lị tử đỏ bừng, thân thể yếu đuối đánh anh một cái.

“Lạc ca ca còn trên người ta!”

“Anh nói thật mà” Tay anh xoa xoa mặt cô.

“Lâu như vậy không gặp mặt, hôm nay anh phải dành thời gian cho em.”

“Việc đó không vấn đề gì, ăn no xong chúng ta mới hảo hảo tâm sự!”

Lôi lạc sừng nịnh vỗ vỗ mặt cô, ánh mắt lập tức hướng đến đại sảnh hai người đang ngồi, cung kính chào” Cha, mẹ con đã về!”

Quý vân tranh thấy thế, điều chỉnh trái tim đang đập lung tung, không từ chủ được đôi mắt mở lớn.

Quả thực Lôi lạc yêu cô gái này sao?

Giống như lời Lị tử nói với nàng, Lôi lạc kì thực là yêu Lị tử, bởi vì rất nhiều nhân tố mới rời xa Lị tử? Như vậy, nàng có thể vững vàng mà tin vào lời yêu anh nói với nàng sao? Nàng cũng sắp không thể thờ, bởi vì đau, bởi vì lúng túng, bởi vì chật vật, bởi vì không hợp lý hợp tình có được anh, điều này làm cho thân thể của nàng run run.

“Ừ” Lôi minh viễn lạnh lùng lên tiếng.

Ngược lại Long điền nhà từ vẻ mặt tươi cười.

“Lị tử chờ con lâu rồi đấy”

Lôi lạc cười, tay kéo Quý vân tranh đến.

“Con mang Vân tranh đến đây, Vân tranh, mau chào mọi người đi”

“Vâng...bác trai, bác gái khỏe chứ ạ!” Quý vân tranh khom người ân cần thăm hỏi, thân mình không từ chủ rét run, thậm chí có điểm choáng váng, nếu Lôi lạc không nắm chặt tay nàng, có khả năng nàng đứng không vững.

Không biết có phải hay không dinh thự này đối với nàng quá rộng lớn, hay là tương lai của nàng trước sắc mặt của Lị tử không tốt hay là tương lai làm bà chủ ở nơi này, tóm lại, giờ phút này nàng thực sự khẩn trương, cũng rất khó chịu, toàn bộ thân hình co lại, choáng váng đầu óc.

Biết rõ nơi này không chào đón nàng, nhưng là nàng vẫn đến, bọn họ dù sao cũng là ba mẹ Lôi lạc, nàng cũng sắp là con dâu bọn họ, cho nên dù không thích, nếu không nguyện ý, vì Lôi lạc nàng sẽ cố hòa bình mà sống chung với họ “Chúng ta đã đính hôn, hẳn là nên kêu ba mẹ” Lôi lạc mỉm cười nhắc nhở, có chút vào mắt nhìn về hướng cha mình Lôi minh viễn.

Anh biết cha mình có bao nhiêu tức giận nhưng anh cũng không kém, làm ra vẻ không cười các thiên kim của các công ty lớn ở Nhật bản, chạy đến Đài loan làm cái gì đại hội tuyển thê, lại lựa chọn một thiên kim tiểu thư của một công ty nhỏ. A, làm tức chết ông, anh Lôi lạc không chỉ giống cha mình ở chỗ đó, vì thiếu phần đầu trong mười năm mà cả đời phụ thuộc vào một nữ nhân, đem bỏ lại vợ con mặc kệ, chỉ muốn vào cửa Long điền gia tộc.

Anh một chút cũng không muốn giống như cha mình, anh muốn làm chỉ một sự việc, đó là đem Long điền gia tộc phải trả giá, làm tức chết một người cướp đi một nam nhân mà làm mẹ anh phải chết.

“Gi? đúng rồi. . .cha, mẹ” Quý vân tranh nghe lời thay đổi cách xưng hô. Ánh mắt chuyển sang hướng Phúc sơn Lị tử.

“Xin chào, phúc sơn tiểu thư!”

Phúc sơn lị tử không lên tiếng, tay Lôi lạc xiết chặt cô.

“Còn không chào chị dâu?”

“Em không muốn, cô ta còn chưa chính thức gả vào Long điền gia”

Lôi lạc môi hơi mỉm

“Lị tử, anh không thích em cư xử không lễ phép như vậy”

“lạc ca ca. . .” Lị tử mắt ngân ngấn nước, trong lòng ủy khuất.

“Gọi đi” Lôi lạc nghiêm khắc nhìn.

Phúc sơn lị tử trừng mắt nhìn Quý vân tranh, sống chết cắn môi không ra một tiếng.

Quý vân tranh khinh kéo tay áo Lôi lạc.

“Không sao đâu, Lạc”

“Đúng vậy, lị tử trong thời gian ngắn chưa thể nhận biết nhiều người trong nhà như vậy, con cần gì phải vì chuyện nhỏ đó mà so đo cùng con bé.” Long điền nhĩ tử cũng mở miệng hòa giải, không ngờ, vừa mới dứt lời, Phúc sơn lị tử đã òa khóc lao ra khỏi đại sảnh.

Quý vân tranh ngại ngùng không được tự nhiên, cảm thấy nhiều con mắt trong đại sảnh đều nhìn nàng trừng trừng.

Lôi lạc thương tâm nhìn bóng dáng Phúc sơn lị tử, không chút suy nghĩ liền nói: “Anh đi xem cô ấy”

Nói xong, người đã biến mất ở ngoài sảnh.

Trong đại sảnh, chỉ còn lại Lôi minh viễn, Long điền nhĩ tử, bỏ lại Quý vân tranh, vẻ mặt nàng lúng túng, không khí càng trở nên khó chịu, tràn ngập phong ba bão táp. Long điền nhĩ tử tìm ghế dựa ngồi xuống, kín đáo thở dài: “Đều là ta hại Lị tử, nếu Lôi lạc không hận ta, hẳn tuyệt đối lấy lị tử vào cửa, bọn chúng tình cảm vốn tốt đẹp, bây giờ. . .ai. . .”

“Lại ở đó nói bậy bạ gì đó?” Lôi minh viễn khinh xịch một tiếng.

“Tôi có sao nói vậy, Lôi lạc hận tôi đến xương tủy, cho nên mới nhất định không chịu lấy con gái Nhật bản. Sợ làm như vậy thẹn với mẹ nó, chẳng lẽ không đúng?”

Lôi minh viễn có điểm chột dạ mở mắt.

“Không phải chuyện đó”

“Nếu không phải chuyện đó, vậy sao ông đồng ý cho hẳn đến Đài loan mở cái gì đại hội tuyển thê? còn không phải ông trong lòng áy náy – -?”

“Đù rồi, còn nhắc lại chuyện năm xưa làm gì? bà làm như nơi này chỉ có hai người chúng ta hay sao?” Lôi minh viễn ngắt lời bà nói, không rõ vợ mình trước mặt người lạ nhắc lại chuyện ngày xưa làm gì?

“Quý vân tranh là người ngoài sao?” Long điền nhĩ tử có ý cao giọng nói “Cô ấy sắp được gả vào, dù sao cũng phải biết chuyện trong nhà chứ? Khỏi để đến lúc cô đơn, thì chạy ra ngoài khóc lóc kể lể, làm hỏng thanh danh Long điền gia tộc.”

Nghe vậy, Quý vân tranh đứng không được, ngồi cũng không xong, xúc động chỉ muốn chạy ra ngoài, ánh mắt hướng ra cửa. nghĩ nên tìm lí do gì rời khỏi đại sảnh, lại nhìn thấy một nam nhân mặc quần áo trắng nhàn nhã (loại quần áo của người Nhật bản mặc ở nhà ý), chân đi một đôi dép lê, toàn thân toát ra một vẻ bất cần đời, thân hình cao lớn đứng lặng ở cửa, hai tròng mắt cùng hướng về mặt nàng.(Gặp người quen rùi hiiiiiii)

Nàng ngạc nhiên, ngây ngốc nhìn, hoàn cảnh ngoài ý muốn.

Này, nam nhân này... nam nhân này... trời ạ! người con trai này sao lại có thể xuất hiện ở đây?

“Hi, đã lâu không gặp, học muội!” Lôi dương khoe môi nở một nụ cười, nụ cười chết người không cần đèn mạng chào hỏi nàng.

Hắn, nhận ra nàng sao?

Không thể nào!

Nàng cùng lắm cũng chỉ nhìn hắn từ xa xa đang về mà thôi, hai người một câu cũng chưa nói qua, thế nhưng hắn thế nào lại nhận ra nàng?

Hậu... đúng là ném chết người!

“Sao vậy? dọa em sao?” Lôi dương đi đến, tiến gần phía nàng.

“Lá gan của em cũng nhỏ vậy sao? Thật là nhìn không ra nha, vốn là mấy năm trước còn chạy đi chạy lại xem anh về mỗi ngày... chẳng lẽ, em đã quên anh?”

“Em...”

Quý vân tranh muốn mở miệng, Long điền nhả từ nhin không được đứng dậy đi tới.

“Hai người quen nhau?”

“Đúng vậy, mẹ, cô ấy là em gái khóa dưới của con, với con không quen biết, có điều thường thường gặp mặt” Nói xong, Lôi dương lại một chút đến gần nàng hơn.

“Không nghĩ rằng cô ấy lại trở thành chị dâu con, cực kì thú vị, có điều nói thật ra, học muội, anh có điểm thất vọng, anh đã nghĩ là em yêu anh cơ!”

Đoàng một tiếng, Quý vân tranh có cảm giác bị sét đánh trúng.

Nam nhân này rốt cục thế nào lại ăn nói hồ đồ thế? Cho dù nàng lúc trước đối với hắn có điểm ái mộ, dù sao hắn cũng bộ dạng tuấn mỹ mê người, ở dưới gốc cây lớn vẽ tranh vẽ tịch tịch cô đơn, hơn nữa hắn dưới phong cảnh như vậy, lãng mạn, cô gái nào chả vụng chộm thâm mến hắn một chút, việc này chẳng có gì, nhưng trong tình huống bây giờ lại bị hắn nói ra. Còn có như vậy có điểm là lạ hương vị... không chỉ như là...

“Dương, không được nói lung tung, cô ấy là chị dâu con, nếu anh trai con nghe thấy thì không hay đâu”

“Anh trai nào mà nghe thấy lời của con chứ?”

“Hắn đang ôm Phúc sơn lị từ ở trong vườn sau bao năm xa cách đấy, nhất thời trong vòng một tiếng không có mặt ở bàn ăn đâu, chỉ bằng chúng ta đi dục họ.”

“Cái gì? con nói thật?” Long điền nhả từ đuôi lông mày nhếch lên vui sướng.

Lôi lạc thực sự đang ôm nhau với Lị từ? Đây chính là tin tức tốt đẹp!

“Tất nhiên là thật, nếu không mẹ có thể tự đi hỏi anh ấy”

Lôi dương mỉm cười với mọi người bỏ quên một viên đạn đang ở đằng sau, gương mặt lại hướng về phía Quý vân tranh đang tái nhợt, cười ngây thơ hỏi “chị dâu, có thể đi ăn cơm trước với tôi đi? hay là, chị muốn đi ra ngoài một chút?”

Quý vân tranh không trả lời, tâm như là bị vết sạch vẽ bình thường, chỉ có thể kinh ngạc nhìn Lôi dương, đáng vẻ thất thần.

Lôi dương thấy thế, chủ động nắm cổ tay nàng kéo đi-

“Vẫn là nên đi ra ngoài phơi nắng một chút, bác sĩ bảo tôi phải phơi nắng một chút, anh có thể thuận tiện làm hướng dẫn viên du lịch cho em; em chưa từng đến nơi này, xác định chắc chắn là muốn đi dạo ở nơi xinh đẹp này, gia đình này, nhìn như là mê cung, có anh dẫn em đi sẽ không sợ bị lạc đường, đi thôi” Nói xong, Lôi dương mang theo Quý vân tranh rời khỏi đại sảnh, hoàn toàn không để ý tới ánh mắt không hài lòng của hai người trong kia, cũng hoàn toàn không để ý bây giờ là hoàng hôn, bên ngoài không có mặt trời để phơi nắng, tự nhiên nắm tay Quý vân tranh bước ra sân lớn.

“Rốt cục là tình huống gì vậy?” Lôi minh viễn bực mình không thôi.

Đối với con trai nhỏ phóng túng không kiềm chế được, không kiêng nể gì, nên căn bản không có biện pháp đối phó.

Có điều, thân thể Lôi dương vốn không tốt, làm sai việc gì cũng không phạt được, không thể phạt, hơn nữa Long điền nhả từ vốn thương yêu hắn, luôn yêu thương hắn vô pháp vô thiên, không giống cha mẹ, Lôi dương bản tính lương thiện, bởi vậy khác hẳn cha mẹ, khả năng bây giờ...

“Ông đứng tức giận, có thời gian tôi sẽ cũng Dương nói chuyện”

Một chút sầu lo trên gương mặt của Long điền nhĩ tử, không vui vì con mình để ra lại thân mật với Quý vân tranh như vậy, nói thực ra, bà có điểm bất an, cảm giác như sắp xảy ra chuyện gì.

“Lị tử bên kia cũng phải có quan điểm là Lạc đã sắp kết hôn cùng Vân tranh đừng có gây ra nhiều loạn” Lôi minh viên công đạo.

Tuy rằng rất không vừa lòng với việc Lôi lạc chọn một nữ nhi của một công ty bình thường làm vợ, nhưng việc đã đến nước này, ông cũng không thể thay đổi được gì. Có lẽ Long điền nhĩ tử nói cũng đúng, ông vì thẹn với mẫu thân đã mất của Lôi lạc cho nên mới đồng ý cho Lôi lạc đến Đài loan mở đại hội tuyển thê.

Tóm lại, sự việc đã ra như vậy, ông cũng không muốn xảy ra rắc rối gì.

Mọi sự trong nhà tốt đẹp, đây là ý muốn nhiều năm qua của ông.

Hoa viên Long điền gia, mới vừa rồi còn thấy không ngớt tiếng trò chuyện huyền ảo của một nam nhân, ở phía trước một người im lặng đi tới, bắt quá đi sau Quý vân tranh hần càng ít lời, từ lúc ra khỏi sảnh kia không thấy nàng nói một câu.

Chạng vạng, gió nhẹ kinh đưa trên dãy hành lang gấp khúc bên ngoài, có một tòa tháp hoa sen to, bên dưới đàn vịt trời đang bơi lội, còn có rất nhiều rùa, và đặc biệt nổi bật là một rừng hoa anh đào nở rộ, phóng tầm mắt ra xa như là không thấy điểm dừng, không quen đi lại nhất định là sẽ bị lạc đường.

“Này, học muội, em sẽ không cho là lời nói của anh lúc ở trong đại sảnh là thật chứ?” Lôi dương vừa đi vừa nói, cũng không quay đầu nhìn Quý vân tranh.

“Anh là có ý tứ gì? Những lời anh nói trong đại sảnh, tất cả đều là giả sao?”

Lôi dương cười nhẹ, tay vỗ vỗ nhẹ mặt nàng.

“Đúng như vậy, em có yêu anh trai anh không?”

“Anh nói mau!” Quý vân tranh dùng tay gạt tay hần, đôi mắt mang chút khấn trương nhìn hần.

“Anh không gạt em được không? việc đó với em rất quan trọng!”

Lôi dương chột nhứ mày.

“Em thật sự yêu anh trai anh?”

Nàng trừng mắt nhìn hần, không hiểu vì sao hần cứ muốn đề cập đến vấn đề này.

“Rốt cục là anh quan tâm đến điều gì?”

Lôi dương nhìn nàng, chậm rãi nói: “Hần là anh trai anh, hần có hạnh phúc hay không đối với anh rất quan trọng.”

Khi hần thấy trên tivi anh trai hần lựa chọn Quý vân tranh làm vợ, nhưng trong trí nhớ anh thấy khuôn mặt cô gái này rất quen, hần liền gọi điện hỏi một vị giáo viên quen biết, đi tìm hiểu trong danh sách sinh viên trong trường có người nào tên là Quý vân tranh không, không ngờ rằng nàng chính là tiểu học muội hay nhìn lên hần vẽ tranh (mình thích anh Lôi dương cơ). Tuy rằng ngoài ý muốn, nhưng cũng vui mừng, đại khái là nhẹ lòng, vợ anh trai hần là người hần từng biết, điều này làm cho hần cảm thấy có vẻ yên tâm.

“không thể tưởng được...anh quan tâm Lôi lạc như vậy” Theo như tin đồn đủ loại, Long điền nhĩ tử đối với Lôi lạc không thân thiện, không nghĩ tới thân là con trai của Long điền nhĩ tử lại như thế.

Đúng vậy, sớm nên nghĩ đến, một người chỉ chuyên tâm vẽ tranh, một nam nhân luôn đắm chìm trong cảnh đẹp thiên nhiên, không lý nào lòng dạ lại hẹp hòi.

Lôi dương nhứ mày, đi ở phía trước từng bước từng bước.

“Em có nghe tin đồn về hai anh em chúng tôi sao?”

“Gi?” Nói như vậy là hần biết?

“Không a, thật sự không, là em nghĩ đến...Không có gì, em lúc trước không nghĩ em trai Lôi lạc là người...”

Khóe môi nhếch lên, Lôi dương nở nụ cười.

“Bây giờ biết rồi, có nghĩa là thay đổi chủ ý muốn gả cho anh? Sức khỏe anh không tốt, khả năng cầm cự cùng lắm là một năm, em lấy anh, không đến một năm là có thể nắm di sản thừa kế trong tay, so với việc lấy tài sản của anh trai anh tuyệt đối nhanh hơn, có muốn lấy hay không?”

“Anh không được nói linh tinh” Nghe hắn nói chính hắn sắp chết. thật sự làm cho nàng không thoải mái.

“Anh thân hình cao lớn, ngoại trừ màu da có vẻ trắng một chút, chẳng có điểm nào không giống nam nhân khỏe mạnh bên ngoài, điểm nào cho là bệnh? Phui phui đi, điểm xấu! Quên đi, em không muốn nói chuyện với anh.”

Cái gì với cái gì, nam nhân này thật là...trước kia hắn trong lòng nàng như là ngọc thụ lâm phong văn nhã như cư sĩ, sao giống cái tay mê ăn chơi?

Quả thật là...người không thể nhìn tướng mạo sao? nàng đi lên phía trước, Lôi dương cười cười đi theo phía sau, cảm thấy bộ dạng nàng vì hắn thờ phỉ thật đáng yêu. (khắc định một lần nữa là mình cực thích nhân vật nam thứ ba)

“Này, em còn chưa nghe được đáp án đâu, anh vừa rồi trong đại sảnh nói nhìn thấy anh trai cùng Lị tử ôm nhau ở bên hồ là nói...này, em làm gì đột nhiên dừng lại a?” hắn nhanh chân dừng lại thiếu chút nữa bị tông vào Quý vân tranh.

Quý vân tranh không nói một tiếng, chính là lẳng lặng nhìn dưới gốc anh đào phía trước.

Lôi dương nhìn theo ánh mắt nàng, thấy cảnh Lôi lạc đang hôn môi Lị tử...khuôn mặt tuấn tú bất động, khóe môi hơi giật giật, hai tay duỗi ra, không suy nghĩ đi tiến lên phía trước ngăn trở tầm mắt của Quý vân tranh.

“Là hiểu lầm” Hắn theo bản năng thay anh trai giải vây.

Quý vân tranh cắn môi, xoay người trở về. Bước chân vừa vội lại vừa nhanh, như là phía sau có ác ma đuổi theo nàng.

Lôi dương không đuổi theo, ngoái đầu liếc mắt nhìn hai người dưới gốc anh đào một cái, cảnh tượng đôi thành Lị tử đang ôm Lôi lạc thương tâm khóc, hai tay gắt gao ôm lấy Lôi lạc...là như thế nào? Anh trai đang định bắt cả hai tay muốn chơi đùa sao?

Hay là, Lị tử đang bày trò phá hoại?

Lôi dương khuôn mặt lộ ra suy nghĩ sâu xa, không nói, bỗng dưng xoay người rời đi.

Bữa cơm này, Quý vân tranh đặc biệt ăn nhiều, có thể nói cả đời nàng chưa ăn một bữa cơm nào nhiều đến vậy, đem đồ ăn coi như nỗi khổ trong lòng, toàn bộ nuốt vào trong bụng, giống như làm như vậy, nàng có thể đè nén cảm xúc khi muốn tìm anh lật bài ngửa.

Lôi lạc dừng xe, nhìn Quý vân tranh trầm mặc cả buổi, nàng hình như chưa ý thức được đã tới khách sạn, vẫn là cứ nhìn ra bên ngoài xe.

“Bên ngoài có cái gì sao? mà lại xem chăm chú đến vậy?”

Nghe vậy, Quý vân tranh không trả lời, mở cửa xe bước thẳng xuống, cũng không đợi hắn, thẳng phía trước đi tới.

Lôi lạc xuống xe, hai ba bước đuổi kịp, vừa bước vào thang máy ở đại sảnh anh liền ôm lấy vòng eo nhỏ của cô --

“Em giận dữ gì vậy?” anh cúi đầu nhìn nàng, thấy sắc mặt nàng tái nhợt, đôi môi đỏ tươi còn mang tơ máu, đoán chắc nàng đã cắn môi không dưới mười lần.

Từ sau lần ở đại hội tuyển thê nhìn thấy nàng, anh chỉ biết nữ nhân này tính tình rất cứng rắn cùng kiêu ngạo, cho nên, anh có thể đương nhiên đoán ra, vừa rồi ở trong nhà kia, nàng chắc chắn có gì ứ khuất, không hề bùng nổ, có thể thấy nàng so với anh suy nghĩ kiên cường hơn.

“Em là đang trách anh đuổi theo Lị tử bỏ lại em một mình sao? Cha mẹ nói với em những gì? Nói cho anh biết!” Anh cất tiếng ôn nhu, nhìn thấy nàng như vậy đau lòng không thôi, có lẽ nhìn thấy nhiều nữ nhân Nhật bản nhu nhược quá, cho nên, lần đầu tiên thấy Vân tranh phải đối mặt với chuyện kia, thái độ kiên cường cao ngạo có đôi chút tán thưởng đi? Tuy rằng anh thích tính cách này của nàng, nhưng, thân là một nam nhân, đương nhiên anh cũng muốn có gái này hướng anh mà làm nũng, đem anh trở thành đối tượng mà dựa vào.

Đến lầu một đại sảnh, cửa thang máy mở ra, không để ý thấy nhân viên phục vụ thấy nàng cùng chủ tịch liền chào đón, Quý vân tranh bước nhanh hướng phòng mình đi đến, hoàn toàn không vì những lời nói của Lôi lạc mà rung động, ngược lại là muốn nhanh chóng thoát ra khỏi anh.

Vào phòng trong nháy mắt, Lôi lạc thân thể cao lớn cũng tiến vào, đối với hành động của nàng có chút tức giận, nháy mắt dùng chân đóng sập cánh cửa phía sau.

“Quý vân tranh” Anh cầm lấy tay nàng, đem nàng sát vào ngực anh.

“Đừng gọi tôi” Nàng hai tay đánh anh. Chồng cự.

“Buông ra, bỏ bàn tay bẩn thỉu của anh ra khỏi tôi, buông ra, có nghe không?”

“Em đang nói cái gì?” Lôi lạc khuôn mặt lạnh băng.

“Nói lại lần nữa xem”

“Tôi nói là anh bỏ bàn tay bẩn thỉu ra khỏi người tôi!” Nàng hướng anh quát lên, đủ rồi, đôi tay kia đã từng ôm nữ nhân khác, không được phép ôm nàng, nàng làm sao có thể chịu đựng được chứ?

“Không được chọc giận tôi!”

“Anh thích thế” Dựa vào cái gì nàng khinh bỉ anh, đại thiếu gia anh có gì không được?

“Tôi ghét anh! anh tránh ra! Tôi không muốn gặp lại anh...ngô...”

Anh bá đạo thô lỗ hôn nàng, đem những lời nói chán ghét anh của nàng chặn lại, anh không muốn nghe nàng nói chán ghét anh, anh cũng không chịu được nàng như vậy vội vã muốn thoát ra khỏi vòng tay ôm ấp của anh, điều đó làm cho anh tức giận, còn có một tia khủng hoảng....Quý quá! vì sao anh cảm thấy dường như chính mình sắp bị bỏ rơi?”

Vì sao anh lại cảm thấy một tia bối rối cùng khẩn trương?

Chẳng lẽ anh vốn dĩ nhớ thương cô gái này, ngoại trừ thích nàng, khát vọng ngoài con người anh, còn có một chút khác? Ví dụ như là...thật là đáng chết, không nên tồn tại tình yêu? Không, không thể nào! Anh không cần tình yêu gì cả, tuyệt đối không muốn trở thành tù nhân trong nhà ngục tình yêu! Đó là một chuyện ngu xuẩn! Anh tuyệt đối không muốn!

Nhưng...anh có thể nhận thấy bản thân khát vọng cô gái này...anh có lẽ nào chỉ có như vậy...tư điếm...anh bá đạo bức hôn nàng rất thô lỗ...làm sao bây giờ? Nàng muốn rời xa anh ư. Phải làm sao bây giờ? Nàng cũng không muốn anh đi yêu các cô gái khác, đi ôm một cô gái khác.

Điều đó nàng không thể làm được...nước mắt, càng lau càng chảy, lặng lẽ rơi xuống ngực, đôi tay Lôi lạc nâng khuôn mặt nàng, đôi mắt lưng tròng nước.

Tâm, ngưng, khổ, bối rối không đoán ra nguyên nhân nàng khóc. Mặc kệ là cái gì, anh xác định chắc chắn bên kia là đầu sỏ gây ra chuyện này.

Cho nên, ngay cả hỏi đều là dư thừa!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Tuyển Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Tối nay, Lôi lạc quyết định ngủ ở khách sạn, sáng mai lại chạy về Đông kinh đi làm (nơi này là Kinh đô – Tokyo ấy). Trong lòng là cô gái đang cuộn mình như con mèo con, mái tóc dài đen óng lòa xòa trên tấm lưng trần trắng mịn, tạo nên một bức tranh cực kì xinh đẹp quyến rũ.

Đêm, mọi thứ im lặng, ánh trăng ôn nhu chiếu qua ô cửa sổ lớn, không khí trong phòng bị cách ly hoàn toàn với vẻ ồn ào náo nhiệt bên ngoài, chỉ còn lại tiếng tim đập của đôi nam nữ đang ôm nhau.

“Này?”

“Anh thật sự yêu em sao?”

“Sao lại hỏi như vậy?”

“Em nghĩ rằng anh thực sự không yêu em, chỉ thích thôi!”

Là cảm giác không an toàn sau khi nữ nhân cùng nam nhân ngủ với nhau sao?

Lôi lạc cười nhẹ.

“Chúng ta đã đính hôn, hơn nữa còn sắp kết hôn.”

“Hôn nhân...không biểu hiện cho tình yêu chung thủy” Quý vân tranh đầu lòng nhắm mắt lại. Ban ngày ở rừng hoa anh đào. Hình ảnh Lôi lạc hôn Lị tử lại một lần nữa hiện lên trong đầu nàng, ngay cả lúc anh ôm hôn nàng, nàng đều không thể xóa đi hình ảnh ấy.

“Đúng vậy...đúng là như thế!” Lôi lạc cười khẽ.

“Cha anh và mẹ anh, bọn họ lấy nhau xác định là không có tình yêu chung thủy, cho nên, anh căn bản không tin tình yêu, tìm một cô gái có thể cả đời cùng làm bạn với mình làm vợ, chính là hôn nhân mà anh mong đợi nhất.”

“Cho nên, anh nói yêu em là giả?”

“Điều đó anh muốn xem em hiểu như thế nào!” Có thể là bởi vì đêm tối là thời gian rất an toàn, cho nên người ta không có phòng bị, Lôi lạc hơi mở rộng tâm lòng, tiếng nói cực kì quyến rũ cất lên: “Anh thấy em nữ lệ nhất, anh thích vẻ kiều ngạo của em, anh thích dáng người của em, anh thích cái trạng thái mị nhược của em khi bị anh ôm hôn, khi rời xa anh thấy nhớ em, không muốn buông tha em, nhiều như vậy rồi thì có đủ cho cái gọi là tình yêu?” Là yêu sao?

Có lẽ.

Anh cũng không xác định được, cũng không muốn xác định.

Như thế này, tốt rồi. Mặc kệ lúc trước anh vì cái gì muốn lấy nàng, bây giờ anh xác định rằng thích trạng thái như thế này.

Quý vân tranh động lòng, tin tưởng lời nói của anh, nhưng mà!

“Anh yêu Lị từ sao?” Vẫn là phát ra khỏi miệng, nàng không muốn lừa gạt chính mình, làm ra vẻ chỉ cần khi kết hôn, là có thể xem nhẹ sự tồn tại của Lị từ.

Lôi lạc sững sờ, tay nâng mặt nàng lên “Những lời này là có ý gì?”

“Thì ý là như thế...em nghĩ anh yêu Lị từ! Anh sở dĩ không cưới cô ấy, là bởi vì không yêu cô ấy? Và là bởi vì cô ấy là nữ nhân thuộc Long điền gia tộc?”

“Ai nói với em điều này?” Lôi lạc nhún mày.

“Long điền nhả từ sao? Đây là nguyên nhân mà em cáu kỉnh với anh hôm nay?” Nàng kín đáo nhìn anh. Những lời này thật là Long điền nhả từ nói, nhưng mà, điều đó không phải là nguyên nhân, lúc trước nàng vốn đã biết chuyện này mà vẫn đồng ý gả cho anh là bởi vì thương anh, bởi vì yêu mà bất chấp, điều anh nói yêu nàng là thật, điều Long điền nhả từ nói là giả, nếu thật cũng chỉ chớp mắt làm ngơ.

“Em nhìn thấy, anh và Lị từ ở vườn anh đào hôn nhau” Lôi lạc há miệng, rốt cục đã hiểu ra tất cả. Thì ra nữ nhân này, đang ghen! Bởi vì đau lòng, mới có thể vội vã muốn rời khỏi anh, khi anh ôm nàng, mới có thể kích động như vậy, nói tay anh bẩn thỉu, làm anh tức giận hung hăng muốn nàng...đôi tay dài vuốt nhẹ trên khuôn mặt mềm mại của nàng, Lôi lạc cảm thấy vừa tức giận vừa buồn cười.

“Anh từ trước đến giờ vốn không có xem Lị từ là người yêu, anh chỉ xem cô ấy như em gái, cô ấy là cô gái anh thương yêu nhất trên đời, nhưng mà, là em gái, không phải tình nhân” Là cô gái anh yêu thương nhất trên đời sao?

Mà nay chính mắt nàng nhìn thấy cảnh, Quý vân tranh đau lòng “Về việc nọ hôn kia...” Lôi lạc khuôn mặt trầm xuống.

“Sẽ không có lần thứ hai.”

Tuy rằng anh biết Lị từ ái mộ người anh trai này, nhưng mà, không nghĩ là tình yêu nam nữ, điểm này anh đã đánh giá sai, mới có thể trong lúc đó vô tình thương tổn Lị từ, điều anh không mong muốn, nhưng cũng không thể nê hà, chỉ có thể chậm rãi khuyên nhủ cô, làm cho cô hiểu rõ, tình cảm của anh đối với cô là tình cảm anh em, không phải tình yêu nam nữ.

Nụ hôn kia, là Lị từ chủ động, anh thực kinh ngạc, nhưng cũng cảm thấy có lỗi, bởi vì không muốn làm cho đối phương cảm thấy nhục nhã, cho nên cũng không có đẩy cô ra...về điều đó, anh không muốn giải thích đi đổ lỗi sai cho một người em gái, Lôi lạc anh không phải người như vậy.

“Cứ như vậy?” Quý vân tranh cắn cắn môi trên. Hi vọng có thể hiểu được lời anh nói, nhưng là anh chỉ cứ cười cười, mặc kệ anh coi Lị từ không phải tình nhân mà là em gái, nàng đều cảm thấy có vẻ không phải như vậy.

Nàng còn muốn hỏi nữa, một tiếng di động vang lên chói tai trong màn đêm. Lôi lạc nhìn thoáng qua màn hình điện thoại, lập tức cầm điện thoại lên nghe máy.

“Gi vậy? Lị từ?”

“Lạc ca ca, cứu cứu em...dì muốn đuổi em ra khỏi nhà...oa...” Phúc sơn lị từ nói vội vàng trong điện thoại, khóc lóc thảm thiết, loáng thoáng có tiếng Long điền nhả từ ở phía sau quát mắng.

“Anh trở về ngay” Lôi lạc ngắt di động, xoay người xuống giường.

Quý vân tranh kéo chân ngồi dậy hỏi.

“Đã quá nửa đêm, anh còn muốn đi?”

“Lị từ xảy ra chuyện, anh phải lập tức về nhà một chuyến.” Lôi lạc vừa nói vừa nhanh chóng mặc quần áo vào.

Lại là Lị từ...

“Chuyện gì gấp gáp như vậy, thế nào mà phải nửa đêm thay cô ấy đi giải quyết?”

“Cô ấy đang khóc, nhất định là có chuyện quan trọng” Đã bao nhiêu năm không có thấy Lị từ khóc như vậy? Long điền nhả từ vì sao lại muốn đuổi nàng ra khỏi cửa? Lôi lạc càng nghĩ càng vội, mặc xong quần áo cầm chìa khóa xe muốn đi.

“Đợi chút!” Quý vân tranh gọi anh.

“Có việc gì?” Lôi lạc mày nhíu lại.

“Có việc gì chờ anh quay lại nói sau!”

“Em không muốn anh đi!” Nàng đột nhiên nhìn anh kêu to.

“Em bây giờ cũng rất cần anh! Anh cứ như vậy bỏ đi em cũng sẽ khóc!” Nàng có một cảm giác mãnh liệt, chỉ cần Lôi lạc một bước ra khỏi phòng, anh sẽ cách xa nàng mãi mãi, không bao giờ có cơ hội trở lại.

Nàng không muốn!

Anh không thể dễ dàng vì một cô gái khác đem nàng bỏ lại, quay đầu bước đi!

“Quý vân tranh, cô ấy là em gái anh!” Tuy rằng Lị từ là con gái của em gái Long điền nhả từ, nhưng bọn anh từ nhỏ lớn lên bên nhau, đối với anh mà nói, như là một người em gái ruột thịt.

“Em muốn anh dám chưa cũng phải xem tình hình, bộ dạng này của em thật buồn cười, cũng thật khó coi.”

“Lị từ là bảo bối của các người, cô ấy vốn không có việc gì! cô ấy sợ đi khóc như vậy là muốn cướp anh khỏi em! Cô ấy là cố ý! Em không muốn anh đi! Nếu anh đi, liền thể hiện rõ anh yêu cô ấy hơn em, tất cả những lời vừa nói hết thấy đều là nói dối.” Nàng bằng bất cứ giá nào, một ý chí không an toàn mãnh liệt nổi lên. Trong không khí tràn ngập vẻ đau buồn cùng bất an, như là bị tảng đá đè nặng tâm hồn, làm cho Quý vân tranh không kiềm chế mà tức giận. Rốt cục, Lôi lạc mở miệng, cũng là lãnh đạm cùng lạnh lùng.

“Bây giờ không phải lúc giận dữ!”

Anh lạnh lùng liếc nhìn nàng một cái, mở cửa dõng dõng.

Cả đêm quý vân tranh nằm khóc, khi ngủ lại mơ thấy cảnh Lôi lạc ôm một cô gái, bừng tỉnh, nước mắt lại chảy ra, khóc mệt đến ngủ, ngủ rồi lại tỉnh, tỉnh rồi lại khóc... cứ như vậy trải qua một đêm.

Ánh nắng chiếu lên giường, nàng ngồi dậy, cảm thấy choáng váng, xuống giường muốn vào phòng tắm rửa mặt, chân bước đi, người đột nhiên cảm thấy quay cuồng, nàng vội vã quay người ngồi lại xuống giường để con choáng váng qua đi, chuông cửa lúc này lại huỳnh hoặc vang lên.

Lôi lạc đã trở về? Nàng có mở cửa không? Anh đã lạnh lùng vô tình bỏ nàng ở lại, nàng còn muốn tiếp tục yêu anh sao? Vấn đề này ban đêm đã nghĩ đến hàng trăm, hàng nghìn lần, đáp án là: Không cần.

Nhưng mà, nếu anh thực sự coi Lị từ là em gái, nếu thực sự đêm qua có chuyện nghiêm trọng xảy ra thì không phải là buồn cười quá sao?

Nàng Quý vân tranh khi nào lại biến thành cô gái ngây thơ vậy?

Chuông cửa lại vang lên, giống như ấn đến khi có người ra mở cửa mới thôi.

Lôi lạc hẳn là có chìa khóa, không lẽ anh quên mang sao?

“Quý vân tranh, em có ở bên trong không? mau trả lời anh!”

Đi? Tiếng nói này không phải...!

“Em nếu không lên tiếng, anh gọi quản lý khách sạn mở hộ cửa, có nghe thấy không?”

Là tiếng của Lôi dương.

Hắn vì sao mới sáng sớm đã đến cửa phòng khách sạn tìm nàng?

Quý vân tranh cũng bất chấp đầu còn choáng váng, chạy nhanh đến tủ quần áo lấy một chiếc váy mặc vào, lại mặc thêm một chiếc áo khoác, đi dép lê tiến ra mở cửa.

Quản lý khách sạn định mở cửa, về mặt Lôi dương lo lắng, nhìn thấy nàng mới nhẹ nhàng thở dài một hơi. Lôi dương quay người về phía quản lý khách sạn nói: “Cảm ơn anh, tôi không cần anh mở cửa nữa!”

“Vậy, nhị thiếu gia, tôi xin rời đi trước.” Quản lý khách sạn hướng hai người cúi đầu chào rồi xoay người dõng dõng.

Lôi dương nhìn nàng từ đầu đến chân đánh giá, cuối cùng ánh mắt nhìn vào hai mắt đang đỏ hoe của nàng.

“Không phải là em... đã biết rồi?”

“Biết cái gì?” Hiện tại đôi mắt sưng sưng, khó coi chết đi được, cho nên Quý vân tranh theo bản năng cúi cúi đầu.

“Chuyện Lị tử?”

“Ý anh là chuyện đêm qua?”

“Chết tiết... em quả thực đã biết” Lôi dương thấp rủa một tiếng.

Quả thực chân có dài cũng không dùng, hơn nữa không có di động dùng cho nhanh. Hắn hai tay bắt lấy bả vai nàng, trên cao nhìn xuống mặt nàng nói: “Nghe rõ rồi chứ, học muội, chuyện kia là không phải là thật, em nên tin lời anh nói, em tin anh chứ?” Quý vân tranh kinh ngạc nhìn lại hắn, có điểm khó hiểu.

“Anh muốn nói chuyện gì? Cái gì không phải sự thật?”

“Chính là chuyện em bé của Lị tử và anh trai anh”

“Cái gì?” Quý vân tranh sững sốt, cảm thấy trời đất trước mắt tối sầm.

“Đợi chút... em chưa biết chuyện này?” Hắn bây giờ đang làm cái gì vậy? Lôi dương cặp mắt ảo não trừng nhìn nàng.

Hắn vốn là khó đối với ít người sinh ra một chút đồng cảm, lại không có số điện thoại của nàng mới sáng sớm chạy đến xem nàng, chỉ sợ nàng biết chuyện tối qua lại nghĩ quần trong lòng, không nghĩ tới... chắc, hắn hóa ra lại biến thành kẻ đưa chuyện.

Ngay lúc Lôi dương còn đang tự trách mình, Quý vân tranh thân hình hơi choáng một chút, nhưng lại té xỉu ở trong lòng hắn... Trong không khí tràn ngập mùi thuốc sát trùng, làm quý vân tranh tỉnh dậy mở mắt ra, nhìn thấy toàn là một màu trắng. Tự giác làm cho nàng ngạc nhiên, cũng làm cho nàng hoảng hốt.

Đây là bệnh viện... nhưng sao nàng lại ở đây?

“Em tỉnh rồi, có thấy khó chịu chỗ nào không?”

Nghe tiếng, Quý vân tranh quay đầu, nhìn thấy Lôi dương vẻ mặt ôn nhu mỉm cười, ánh mắt của nàng hiện lên một chút thất vọng.

“Anh đã báo cho anh trai, anh ấy sẽ đến ngay thôi.” Như là biết nàng nghĩ gì, Lôi dương mỉm cười thay nàng giải đáp nghi hoặc.

“Còn nữa, em bởi vì mang thai nên thiếu máu nghiêm trọng, cho nên té xỉu, anh mới bế em đến bệnh viện, may là tình trạng em không quá nguy hiểm, bằng không ảnh hưởng đến đứa cháu tương lai của anh, anh chắc chắn nghiệp chương nặng nề”

Nghe vậy, quý vân tranh đầu óc trống rỗng.

“Anh nói cái gì? em mang thai?”

Lôi dương gật gật đầu “Đây là chuyện tốt, thầy thuốc căn dặn anh, phải cho em ăn nhiều canh gà, ăn cá, ăn thịt, ăn hoa quả, dinh dưỡng phải đầy đủ, tâm tình phải thoải mái, ngày thường nên đi dạo nhiều nhiều một chút, đi phơi nắng mới tốt”

Hắn nói một tràng, Quý vân tranh một chữ cũng không đi vào. Rất chán kinh rồi, nàng thế nào lại mang thai? Tình yêu Lôi lạc với nàng có phải thật hay không nàng còn chưa định rõ, thế nào lại có một đứa trẻ với anh?

Không đúng. Nàng hình như còn quên một việc quan trọng... Quý vân tranh tái nhợt mặt chuyển hướng hỏi Lôi dương.

“Trước khi em hôn mê, anh không phải đã nói, Lị tử có con với Lôi lạc?”

Lôi dương nhìn nàng, khuôn mặt tươi cười chợt tắt.

“Anh nói, đó không phải là sự thật, tuy rằng anh trai anh trước mặt mẹ anh thừa nhận, thừa nhận đứa trẻ trong bụng Lị tử là của anh ấy, nhưng mà, đó không phải là sự thật, anh trai chính là không muốn Lị tử chịu khổ, lo lắng Lị tử thực sự bị mẹ đuổi đi mới nói như vậy --”

“Dùng cái gì để khẳng định điều đó là như vậy?” Quý vân tranh có điểm kích động ngắt lời Lôi dương, đôi mắt nổi lên một chút nước, khóe môi lại hiện lên một ý cười, là chế giễu, là mất mát, còn có ngàn vạn phiền muộn.

Lôi dương nhìn nàng chăm chăm.

“Nếu không, em cho là gì?”

“Có lẽ bọn họ thực sự yêu nhau, có lẽ đúng như lời mẹ anh nói, Lôi dương chính là bởi vì hận bà, cho nên mới không muốn lấy con gái Nhật bản, mới có thể ở Đài loan mở cái đại hội tuyển thế quý quá, tùy tiện tìm một người vợ, mà tôi, vừa vặn là cái quý quá không hay ho đó.”

“Nhưng em yêu anh ấy, không phải sao?”

“Cô ấy đương nhiên yêu tôi!”

Lôi lạc một thân tây trang, khí vũ hiên ngang tiêu sai bước vào phòng bệnh, ánh mắt chỉ nhìn qua mặt Quý vân tranh hai giây liền chuyển hướng sang Lôi dương.

“Cậu có thể nói cho tôi biết, vì sao vợ tôi lại té xỉu ở khách sạn, cậu lại có ở đó đưa cô ấy đến bệnh viện?”

Khi anh nhận được điện thoại của Lôi dương, lo lắng vì sao Quý vân tranh té xỉu, lại thắc mắc tại sao mới sáng sớm Lôi dương lại có mặt ở nơi khách sạn Quý vân tranh ở. Bị Lị từ ép buộc một đêm không ngủ, còn chưa kịp nghĩ kế tiếp sẽ xử lý chuyện lị từ như thế nào, vội vàng chạy về Đồng kinh thu xếp mọi công việc, không nghĩ rằng lại phải quay về đây... anh vừa mệt mỏi vừa buồn phiền, nhưng anh lại phải cố tỏ ra bề ngoài lúc nào cũng hoàn hảo. Đây là một loại thói quen, thói quen phòng bị. Lôi dương nhìn Lôi lạc, trong mắt anh, lại nhìn thấy trong mắt anh có ý nhìn mình đối địch, đã bao lâu không phát hiện ra ánh mắt như vậy? Hắn còn tưởng chính mình đã thành công rời khỏi chiến trường, từ rất nhiều rất nhiều năm trước, không nghĩ tới hôm nay vì một cô gái, anh trai yêu quý Lôi lạc của hắn lại dễ dàng phóng ra ánh mắt địch ý, không hề dấu giếm.

Chắc, thú vị cực kì (=.=!)

Xem ra tiểu học muội của hắn mị lực vô cùng a, thế nên mới có thể nắm bắt được cái người lạnh lùng băng giá kia chứ.

“Anh hai nên hỏi là vì sao chị dâu lại tự nhiên té xỉu như vậy mới đúng”

Lôi lạc run rẩy lộ trên khuôn mặt đẹp, điều đó ám chỉ rằng anh không quan tâm đến bà xã nhà anh sao?

“Việc đó tí nữa tôi hỏi sau, cậu trả lời vấn đề tôi hỏi trước đã”

“Em chỉ là lo lắng cho tiểu học muội đáng yêu bị anh trai mình bắt nạt, không yên tâm lắm, mới sáng sớm đi xem cô ấy” (Hi hi càng lúc càng thích anh Lôi dương, chọc đúng chỗ chọc!!!)

“Tiểu học muội?” Lôi lạc nhíu mày, không quá cao hứng đối với chuyện phát sinh ở bên ngoài mình.

“Cậu và Vân tranh vốn quen biết nhau?”

“Cũng không hẳn là quen biết, lúc trước em ở trường nghiên cứu, tiểu học muội rất nổi bật, có gặp qua vài lần, có vậy thôi” Lôi dương nhẹ nhàng bâng quơ, không nghĩ đến lúc này lửa đang cháy lại đổ thêm dầu. Có thể nhận ra, tình trạng của anh trai cùng chị dâu tương lai không hay ho, bên ngoài như keo như sơn, ngược lại như là rùng mình.

“Nhưng mà tình cảm tốt đến đâu đến nỗi sáng sớm đã chạy đến hỏi thăm?” Không biết tại sao, điều này làm cho Lôi lạc cảm thấy bức mình không thôi.

Nhưng lời vừa ra khỏi miệng, anh lập tức hối hận, biểu hiện lúc này quả thực hẹp hòi đến cực điểm, một chút cũng không giống mình ngày thường, ngay cả bản thân anh cũng không hiểu tại sao mình lại quan tâm đến chuyện nhỏ nhặt như vậy, đúng là ma ám mà!

Lôi dương chợt nhíu mày, rất muốn cười.

“Anh trai, anh đang ghen? Có gì ghen tị? thân là em trai quan tâm chị dâu mình, anh hẳn là phải vui vẻ cảm ơn em mới đúng a.”

Ghen? ghen tị? Cái quái gì vậy?

Lôi lạc trừng mắt nhìn hắn. Giống như vừa nghe hắn nói điều gì linh tinh lắm.

“Tôi nghe nói gần đây cậu sức khỏe không tốt” Nhưng là, nửa điểm cũng nhìn không ra. Không chỉ có như gà mẹ, mồm miệng lại hết sức lanh lợi, khí sắc... thì có điểm kém, nhưng hẳn là không đến mức chết ngay.

“Đúng vậy, lát nữa còn phải đi gặp bác sĩ. Nếu anh đã đến đây, chị dâu giao cho anh, em tự đi dạo quanh bệnh viện, anh không phải tiễn.” Lôi dương nói xong, nhìn thoáng qua vẻ mặt vẫn đang trầm mặc của quý vân tranh, rồi mới mở cửa phòng bệnh bước đi.

Lôi lạc quay đầu, ngồi xuống giường bệnh cạnh Quý vân tranh, thấy nàng rõ ràng hai mắt sưng đỏ, khuôn mặt nhợt nhạt, tâm chấn động, hai tay kéo nàng vào lòng, nàng hai tay đẩy anh ra.

Hai tay rơi vào khoảng không làm anh có điểm buồn bã, nhưng anh hiện tại không muốn so đo cùng một bệnh nhân.

“Em sao vậy? vì sao lại ngắt? bác sĩ nói gì?”

Quý vân tranh không nói, nhẹ nhàng nhắm mắt lại, mím môi.

Nhớ tới hôm qua khi anh rời đi lạnh lùng, nghĩ đến anh vì một nữ nhân khác không để ý đến cảm nhận nàng đem nàng bỏ lại, nghĩ đến khi nàng té xỉu, nam nhân ở bên nàng bảo vệ nàng không phải là anh, hết thấy đều làm cho nàng cảm thấy khổ sở đau lòng muốn khóc.

Có điều, nàng không khóc, không khóc trước mặt anh. Hiện tại nàng đang mang thai, chuyện này tuy bất ngờ xảy ra, làm cho nàng không cảm thấy hỗn loạn mà trở nên kiên cường hơn.

“Chúng ta hủy bỏ hôn ước đi” Nàng lẳng lặng nói. Nàng không cần, cũng không muốn, lại càng không muốn cùng một người con gái khác cùng chia sẻ một nam nhân, ngay cả nàng là vợ cả cũng không thể chấp nhận được.

Tình yêu của nàng, không có vĩ đại như vậy, vĩ đại đến mức có thể dễ dàng tha thứ cho nam nhân của mình miệng thì nói yêu nàng, nhưng lại là cha của một đứa trẻ khác, đang ôm nàng trong lòng nhưng lại nhớ đến một người con gái khác, hoang đường, nàng sẽ điên mất.

Nghe vậy, Lôi lạc tâm chấn động, một cảm giác bị người khác phản bội vút bỏ mình lại lần nữa xuất hiện, làm cho hắn trong lúc đó cảm thấy tức giận phần nộ cùng bất lực.

“mau rút lại lời em vừa nói đi” Hàm răng anh nghiến chặt, cổ kiềm nén tức giận muốn đối nàng rít gào cảm xúc.

“Tôi không muốn, tôi đã quyết định rồi” Cố ý tránh mặt hắn, không muốn tâm mình lại dao động. Nước mắt, chảy cả một buổi tối là đủ rồi, nàng không muốn về sau vô số đêm khác đều phải rơi nước mắt.

Lôi lạc cắn răng, cảm giác đau đớn cùng tức giận, làm cho anh cảm thấy toàn thân nồng đậm buồn đau, thật giống như ngày xưa, làm cho anh nghĩ đến khi cha anh nhẫn tâm bỏ anh lại, bỏ lại mẹ anh với bi thương cùng phần nộ...Không được! Không được có cảm xúc như vậy! Chẳng qua là một nữ nhân mà thôi, làm sao có thể giống như cha anh làm tổn thương đến anh được chứ?

Không thể nào...Anh không được rơi vào cái cảm giác đau đớn này, đó là ác mộng!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Tuyền Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

“Quý vân tranh, truyện này không thể như ý em nói được, hôn nhân của chúng ta vốn đã có hiệp ước, em đã quên?” Lôi lạc lãnh khốc nhắc nhở nàng. Anh bây giờ đã muốn không còn cách nào khác để bận tâm, làm nàng lại nghe anh nhắc đến hiệp ước tình hình đặc biệt ấy sẽ không chán ghét anh, anh chỉ biết nhất định phải bắt nàng ở bên anh. Đây mới là việc quan trọng.

“Vô dụng, Lôi lạc”

“Vậy là có ý gì?”

“Ý là...tôi đã biết hợp đồng kia căn bản không có hiệu lực”

Lôi lạc nheo mắt “Từ khi nào?”

“Từ trước lúc chúng ta đính hôn”

Lôi lạc không hiểu sao lại cảm thấy sung sướng, tức giận mới vừa rồi bỗng chốc tan thành mây khói.

“Em đã biết hợp đồng không có hiệu lực sao vẫn thuận lời lấy anh, điều đó chứng tỏ em yêu anh, không phải sao?”

Quả thực, anh đối với nàng dùng lời ngon tiếng ngọt quả rất hữu hiệu, nàng thực dễ dàng yêu thương anh, cũng bởi vì nàng tin tưởng anh yêu nàng, cho nên rõ ràng có thể thoát khỏi hôn ước này, lại vẫn lựa chọn ở bên cạnh anh.

“Là, tôi yêu anh” Quý vân tranh mở mắt, kín đáo xem biên môi của anh có nét đắc ý cười.

“Tôi yêu anh, nhưng từ giờ trở đi, tôi nghĩ là không muốn yêu anh nữa, là anh đem qua lựa chọn đi tìm Lị tử, tỏ ra cô ấy quan trọng hơn tôi”

“Quý vân tranh, em nói điều này là có ý gây sự”

“Đừng, tôi cố tình gây sự, tôi chính là cô gái như vậy, anh không cần chịu đựng tôi, hủy bỏ hôn ước về sau anh sẽ không phải chịu đựng nữa, anh sẽ cảm thấy vui mừng lớn.”

Anh trừng mắt nhìn nàng.

“Anh sẽ không đồng ý?”

“Đứa nhỏ trong bụng Lị tử kia phải làm sao bây giờ? Anh không phải là trước mặt cha mẹ anh đã thừa nhận đứa trẻ kia là của anh? Người con gái anh yêu thương nhất trên đời không phải Lị tử sao? Anh có thể nhìn Lị tử tự sinh tự nuôi một đứa trẻ mà đối diện với những ánh mắt nghi ngờ của người đời mà sống?”

“Em... là ai đã nói cho em? Lôi dương?” Chết tiệt, biết ngay hẳn tự nhiên xuất hiện ở khách sạn là không có gì tốt mà!

“Điều này không quan trọng, quan trọng là đứa trẻ trong bụng Lị tử có phải của anh hay không?”

“Không phải!” Lôi lạc bình tĩnh nhìn lại

“Nhưng anh sẽ quan tâm cô ấy, cũng quan tâm đứa trẻ trong bụng Lị tử, anh sẽ nghĩ ra một biện pháp đẹp cả đôi đường để giải quyết chuyện này, hãy cho anh chút thời gian.”

“Lấy Lị tử, tất yếu vấn đề sẽ được giải quyết”

“Em mới là vợ của anh”

“Nhưng người con gái anh yêu là cô ấy, không phải tôi”

“Điều đó không giống nhau!”

“Giống nhau, giống nhau!” Nàng kích động gào thét với anh: “Với tôi mà nói, cô gái anh yêu thương nhất không phải là tôi, tôi không thể chịu đựng được! Không được lừa dối tôi! Nếu anh không thương cô ấy, cần gì phải thừa nhận đứa nhỏ trong bụng cô ấy là của anh? Bảo vệ một người em gái, có cần phải hi sinh như vậy sao? Quái quỷ! Anh nếu như yêu cô ấy, thì hãy đến bên cô ấy đi, tôi không cần anh!” Mặc kệ Lị tử trong lòng anh là em gái hay tình nhân, Lị tử yêu anh là sự thật, anh biết rõ Lị tử đối với anh là tình yêu, lại vẫn quyết định lấy nàng... như vậy, thân là vợ của anh để làm gì? Đau khổ lắm, nàng không cần!

Buông tay để anh đi, như vậy nàng mới có thể giải thoát.

Bởi vì rất kích động, bởi vì gào thét hết sức với anh, Quý vân tranh cảm thấy khó chịu, đầu lại bắt đầu choáng váng, nàng vỗ vỗ đầu, khổ sở nhíu mày, lại nghĩ đến em bé trong bụng, nàng kích động như vậy, khó chịu như vậy, đối với em bé trong bụng là rất không tốt.

Lôi lạc nhìn bộ dạng khó chịu của nàng, mi phong cũng theo bản năng rối rắm

“Em làm sao vậy? Sao không thoải mái? Có cần anh đi tìm bác sĩ không?”

“Tôi không sao... anh đi đi!”

Anh nhìn nàng một lúc lâu, chậm lại âm điệu, khó khăn mở miệng nói: “Lị tử là vì lúc ấy nghe được tin anh kết hôn, buổi tối chạy đến quán bar uống rượu không cẩn thận bị thất thân, có đứa nhỏ, hơn thế nữa, cũng tại anh, cho nên mới...”

“Tôi không muốn nghe, chúng ta hủy bỏ hôn ước đi” nàng mệt mỏi quá rồi không muốn chịu đựng nữa.

Không khí trong phòng bệnh như ngưng kết, Lôi lạc đứng dậy, giơ tay lên, dấm một quyền vào cửa sổ kính của bệnh viện. Nháy mắt, máu đỏ chảy đầm đìa... Quý vân tranh sợ hãi, lập tức ngồi dậy, mắt nhìn chăm chăm vào máu đang chảy của Lôi lạc, đau lòng không nói ra lời.

Lôi lạc không thấy đau, bởi vì vết thương trên tay lúc này căn bản không đau bằng vết thương trong lòng anh.

Sợ bản thân không kiềm chế được làm tổn thương nàng, Lôi lạc quay đầu rời đi, xem Quý vân tranh trong đáy mắt như là không có chút quyền uy.

Nàng bất động một giây sau khóc rống lên thất thanh, hai tay gắt gao bịt chặt miệng, chỉ sợ tiếng khóc của mình làm bác sĩ và y tá kéo đến.

Anh thật sự cứ như vậy rời đi? Một chút cứu vãn cũng không có... chỉ cần anh mở miệng nói nàng là người con gái mà anh yêu nhất, không phải Lị tử. Chỉ cần anh mở miệng mắng mỏ nàng, nói anh sợ dĩ cưỡi nàng không phải vì anh sợ thua, thua không dậy nổi, mà bởi vì anh thật lòng yêu nàng.

Lừa nàng cũng được, dối nàng cũng được, lòng của nàng sẽ thanh thản sao?

Thật sự là mâu thuẫn quá! Vừa muốn chôn chùi, vừa muốn yêu, buông tay thì luyến tiếc, không buông tay thì đau khổ, ngay cả bản thân nàng cũng không biết nên làm thế nào cho đúng... Chia tay sao? Anh thật sự không cần nàng? Hai người cứ như vậy không còn quan hệ?

Nàng nên vui vẻ buông tay a, lại khóc không thành tiếng...

“Nếu yêu hẳn, tại sao lại nói ra như vậy?”

Lôi dương đang đứng ở trước cửa, chậm rãi đến gần giường bệnh, đem Quý vân tranh đang khóc đau đớn ôm vào trong lòng.

Nàng không nói gì, ôm chặt hân mà khóc.

“Anh trai cùng Lị tử có thể nhỏ từ nhỏ đã sống nương tựa vào nhau như anh em, cảm tình đương nhiên là có, hai người đều sống tá túc ở nhà tôi, tương lai có rất nhiều điểm lo lắng, bởi vì mẹ anh không phải là một người dễ dàng thân cận, ở công ty Á Thái Nhật bản to lớn này, mẹ anh so với nữ nhân khác có điểm thông minh và kiên cường, mới có thể có chỗ đứng nhỏ nhoi, cho nên sẽ xảy ra tâm trạng không an toàn, chỉ sợ anh trai trả thù, đem gia tộc anh hủy hoại... tiểu học muội, anh trai là yêu em, em tức giận muốn hủy bỏ hôn ước, đứa nhỏ trong bụng kia làm sao bây giờ? Hay là để anh lấy em cho xong?”

Vì để quên chìa khóa xe trong phòng bệnh Lôi lạc không thể không đi lấy, vừa đến cửa liền nghe thấy câu nói này—

“Em tức giận muốn hủy bỏ hôn ước, đứa nhỏ trong bụng kia làm sao bây giờ? Hay là để anh lấy em cho xong?”

Anh một cước đá vào cánh cửa, đập vào mặt là cánh hai người đang ôm nhau.

Nói chuyện như vậy, hình ảnh thân mật như vậy, làm cho Lôi lạc hoàn toàn mất đi lí trí, anh một bước tiến lại hai tay nắm lấy cổ áo Lôi dương, hung hăng một nắm giáng thẳng vào mặt Lôi dương, tiếp theo, một nắm không do dự giáng thẳng vào bụng Lôi dương... (khổ thân anh Dương quá!!! đúng là làm ơn mắc oán mà!!!)

“Dừng tay, mau dừng tay!” Quý vân tranh kêu to, hơi choáng váng, nhìn Lôi lạc mặt tức giận đang điên tiết đánh Lôi dương, nhìn Lôi dương hoàn toàn không thể kháng cự... đúng rồi, Lôi dương là bệnh nhân a, thể nào chịu được hết đấm này đến đấm khác của Lôi dương a?

Không được, cứ đánh như vậy “Tôi bảo anh dừng tay, Lôi dương sẽ bị đánh chết, Lôi lạc...”

Kêu không được Lôi lạc, nàng tự nhiên nhảy xuống giường, không nghĩ ngợi xen vào giữa hai người, muốn dùng thân thể của mình bảo vệ Lôi dương khỏi bị đánh... Không ngờ, Lôi lạc thu tay lại không kịp, nắm đấm kia hung hăng tiến đến nàng, Lôi dương nhanh chóng quay người chặn lại Lôi lạc, thân hình nhanh nhẹn uyển chuyển, nhảy mất đem Quý vân tranh bảo vệ ở trong lòng.

Không khỏi quá nhanh, làm cho người ta căn bản không kịp nhảy mất... có điều, Lôi lạc cũng không có rảnh để mà suy nghĩ xem có điều gì không ổn ở đây, ánh mắt anh vô cùng lo lắng nhìn cảnh Quý vân tranh đang được Lôi dương gắt gao ôm vào ngực bảo hộ.

Anh thiếu chút nữa đã đã thương nàng.

Không! Không đúng! Anh không chấp nhận nàng yêu thương nam nhân khác! Nhất là Lôi Dương!

Nhưng là... “Anh bị điên hay sao vậy? Trong bụng cô ấy có cục cưng của anh nha, nếu cô ấy bị thương, anh sẽ hối hận cả đời, hiểu hay không hả?” Lôi dương phát hỏa, hiếm khi thấy được trên mặt hân có chút nộ khí.

Đoảng một tiếng, lời nói của Lôi dương như là có sức công phá lớn, Lôi lạc trạng thái hoàn toàn sững sờ đứng bất động một bên, trong phút chốc đã quên mình có bao tức giận chuyện Quý vân tranh chạy đi lấy thân mình đi bảo vệ một nam nhân khác.

“Cục cưng... của tôi?” Lôi lạc kinh ngạc nhìn lại hân.

“Không phải của cậu?”

Cái gì? Lôi dương nghe xong thiếu chút nữa ngã ngửa.

Đúng là, nam nhân thông minh một thời, khôn khéo một thời, gặp tình yêu cũng sẽ trở nên ngu ngốc!

“Anh bị điên à!” Lôi dương thấp giọng rủa. Không nghĩ rằng con người ngu ngốc này là anh trai hân. Anh đỡ Quý vân tranh đứng thẳng dậy, để nàng nằm lại trên giường, trên khuôn mặt tái nhợt của nàng đều là nước mắt.

“Em nên nghỉ ngơi đi, anh ta bắt nạt em như thế, là đàn anh anh sẽ giúp em tính sổ.”

Nghe được Lôi dương muốn tìm Lôi lạc tính sổ, Quý vân tranh khổ sở nhăn mặt, nói nhỏ với hân “Không được, hai người không được đánh nhau nữa, đầu Lạc chảy máu rồi, anh dẫn anh ta đi gặp bác sĩ được không?”

Lôi dương trừng nàng, chắc chắn một tiếng, cố ý giương giọng nói “Bây giờ em còn thay hân đau lòng sao? anh đây hiện tại trên mặt, dưới bụng đều đang đau em tính sao? Đau quá, đau quá, hay là để anh đau chết nha?”

Tốt nhất, để nam nhân sau lưng nghe thấy mà áy náy. Không nghĩ tới người áy náy đầu tiên là Quý vân tranh...

“Thực xin lỗi... vậy anh cũng đi gặp bác sĩ được không?”

“Điều này còn có thể chấp nhận được” Lôi dương câu môi mỉm cười, miễn cưỡng xem như vừa lòng, quay đầu nhìn về phía anh trai Lôi lạc.

“Chúng ta đi ra ngoài nói chuyện đi”

Bị Lôi dương dẫn đi khoa ngoại băng bó vết thương xong, giờ phút này đang ngồi trên một băng ghế dài ở trong sân bệnh viện, anh anh tuần khuôn mặt

lạnh băng, trên người âu phục vừa được chỉnh trang lại.

“Cậu muốn cùng tôi nói chuyện gì?” Ngày thường hình tượng như núi băng không thay đổi, nay ở bệnh viện đã bị phá hủy, Lôi lạc đối với người em trai xa lạ này, vẻ mặt mang theo một chút ngưng ngưng chật vật.

Lôi dương cảm bị thương, hai má bị thương, nhưng trên mặt hắn lại luôn luôn có một nụ cười.

“Em rất vui mừng, rốt cuộc anh cũng đã có một người để yêu”

Khuôn mặt tuấn tú của Lôi lạc cứng đờ, ánh mắt không khách khí quét về khuôn mặt đang tươi cười của Lôi dương, không nói.

“Anh hận cha, hận mẹ em, cũng hận em, ngoại trừ Lị tử còn được anh yêu quý do cùng hoàn cảnh, chưa từng có người nào có thể tiến vào nội tâm của anh. . .Bây giờ đã có, anh vì đứa trẻ trong bụng chị dâu mà động thủ với em, động thủ để chứng minh anh yêu cô ấy bao nhiêu.”

Nghe vậy, nét mặt Lôi lạc thay đổi, khẽ hừ một tiếng: “Đừng có cho là đúng”

“Em không phải tự cho là đúng, trong lòng anh tự hiểu”

“Cậu rốt cục là muốn nói với tôi cái gì?” Lôi lạc đối với kiểu anh em tình thân như thù tặc thật không quen, cũng không có thói quen cứng Lôi dương đàm đạo việc nhà, hơn nữa, trong lòng anh đang nghĩ đến một người, muốn chạy nhanh quay lại phòng bệnh xem Quý vân tranh ra sao rồi.

“Được rồi, xem bộ dạng lo lắng muốn chạy nhanh đến xem chị dâu kia, tiểu đệ đây xin nhanh chóng vào vấn đề chính.” Lôi dương mỉm cười đôi mắt che đậy, lại tròn mắt khi đã rút đi giọng điệu bất cần đời trước kia.

“Buông tay đi anh, em sẽ làm cho mẹ công khai anh là người thừa kế duy nhất của tập đoàn Á thái Nhật bản, anh hãy dừng mọi hành động đối với tập đoàn Á thái cũng như gia tộc, cũng xin anh đừng làm điều gì làm tổn thương mẹ em.”

Lôi lạc mắt nhíu lại, không thể nghĩ rằng đây là người em trai Lôi dương không quản thế sự, ru rú trong nhà, buổi nói chuyện ngày hôm nay làm cho anh hết sức kinh ngạc.

Tuy rằng anh vẫn cho Lôi dương là huyết thống thuần khiết, là chướng ngại lớn nhất cho việc anh tiếp nhận Á thái, nhưng mà, Lôi dương so với tượng tượng của anh còn nguy hiểm hơn nhiều.

Bắt đầu từ thời điểm nào, anh đối xử với Lôi dương ngày càng không dùng tâm? Lôi lạc trầm tư, cái đầu tiên nghĩ trong đầu là bệnh tình Lôi dương được báo là càng ngày càng trầm trọng. . .Điểm này, Lôi lạc chợt nhận ra, ánh mắt một lần nữa dừng ở trên người Lôi dương, nghĩ mới vừa rồi hắn ở trong phòng bệnh thân thủ nhanh nhẹn gọn gàng bảo vệ Quý vân tranh, lại vẫn có thể đánh anh vài quyền và bây giờ vẫn có thể ngồi ở đây nói chuyện với anh một cách bình tĩnh, phải chăng Lôi dương bệnh. . .là giả?

Vì sao? vì sao hắn làm cho đối phương không đề phòng? Thật sự là đáng chết!

“Tôi không hiểu cậu đang nói cái gì?” Anh thật sợ xuất quá.

“Em biết anh đang làm gì, anh thừa dịp tổ chức đại hội tuyển thê nhằm đánh lạc hướng chú ý của mẹ, làm cho mẹ luôn nghĩ cách làm thế nào ngăn cản hôn sự của anh, nhân cơ hội này liên tục thu mua cổ phần của tập đoàn Á thái Nhật bản, vì muốn dùng phần trăm cổ đông lớn để bức mẹ em thoái nhượng, ổn định chỗ ngồi trong tập đoàn, đúng vậy không?”

Lôi lạc nở nụ cười, khuôn mặt lạnh lùng mang theo một chút tán thưởng.

“Cậu thực sự không đơn giản a, Lôi dương, so với mẹ cậu, cậu thật sự là thâm trầm khó đoán hơn vạn lần, chỉ là, tôi không hiểu được, cậu như vậy lại ưu thế là huyết thống thuần khiết, muốn đá tôi ra khỏi phạm vi quyền lực hẳn là không khó, cần gì phải giả bệnh lâu như vậy để tôi không cảnh giác làm gì?”

“Bởi vì, em vốn không muốn làm người nối nghiệp tập đoàn Á thái” Lôi dương nhún nhún vai, đối với việc Lôi lạc phát hiện ra con người thật của mình cũng không quan tâm, bởi vì từ đầu đến cuối hắn giả bệnh, là vì muốn gạt mẹ hắn, lừa các thành viên trong gia tộc, làm cho bọn họ chuyển ánh mắt hướng sang người thừa kế gia nghiệp là Lôi lạc, mà không phải gạt Lôi lạc.

Lôi lạc mỉm môi khó hiểu, cũng không tin.

“Vì sao?”

Lôi dương nhìn Lôi lạc, ánh mắt thâm trầm mà phức tạp, ẩn trong đó còn là một tia thống khổ cùng áy náy, có điều thống khổ cùng áy náy nhanh chóng biến mất khỏi mắt hắn, như là đã được huấn luyện.

“Đây là em nợ anh” Xem như bồi thường cho Lôi lạc đi.

Lôi lạc muốn gì, hắn đều nguyện ý cho, như vậy, hắn mới có thể giảm bớt áy náy lương tâm, không làm thất vọng người nào đó trên trời có linh thiêng.

Lôi lạc nhíu mày lại, đối với lời nói của hắn có chút khó hiểu.

“Nói rõ ràng đi!”

“Tóm lại... em chỉ là muốn anh hiểu được, anh làm tất cả những việc này đều là không cần thiết, em căn bản không có ý cạnh tranh với anh, và em cũng hi vọng ba mẹ không bị anh làm tổn thương, về điều này, em sẽ dùng hết sức để bảo vệ, cái khác, anh muốn gì cũng được. Anh hai, anh là người thông minh, em biết anh có thể làm tất cả để không chế mọi thứ làm phá hủy tập đoàn Á thái, buông tay đi, em cam đoan sẽ giúp anh thuận lợi trở thành người nối nghiệp tập đoàn Á thái, ngay cả mẹ cũng không thể không đồng ý.”

Phá hủy mọi thứ, Lôi lạc đương nhiên hiểu được, trừ khi vạn bất đắc dĩ, anh cũng không dùng đến hạ sách này.

“Cậu sẽ làm như thế nào?”

Mục đích cuối cùng của anh là làm người thừa kế tập đoàn Á thái, nếu không phải dùng ngoại lực để cầm quyền, đương nhiên là tốt nhất. Huống chi, anh đúng là muốn Long điền nhà từ đồng ý công khai duy trì anh là người nối nghiệp.

Nghe Lôi lạc nói như vậy, sự tình đã có chút sáng lên.

Lôi dương cười, khuôn mặt thâm trầm thoáng chốc biến mất: “Em sẽ gạt đầu đồng ý lấy vợ để xung hi, để sống lâu trăm tuổi, mẹ em bà ấy... nhất định chịu thỏa hiệp”

Không phải là hán nhiều năm giả bệnh là có mục đích đấy chứ?

Là sinh mệnh?

Là nhận thức sinh mệnh.

Lôi lạc không hề chớp mắt nhìn người em trai cùng cha khác mẹ của mình, nội tâm hỗn loạn, kinh ngạc, khó hiểu, mê hoặc, thậm chí tin tưởng cùng không tin tưởng trong lúc này có chút do dự, bồi hồi.

“Rốt cục cậu muốn tôi nghe ra điều gì, tin cậu sẵn sàng hi sinh dâng cho tôi mọi thứ?” Anh nên tin hán sao?

Tin hán vô điều kiện giúp anh, thực hiện ước muốn làm người nối nghiệp tập đoàn? Nếu tin, thì năng lực của Lôi lạc chẳng ra gì, còn nếu không tin, thì hán việc gì phải cùng Lôi lạc ngồi ở chỗ này tiết lộ mọi thứ?

“Coi như em nợ anh một phần tình yêu thương của cha mẹ đi. Nếu em làm như vậy có thể làm anh vui vẻ, có thể bù lại nỗi đau trong lòng anh kia, như vậy là đủ rồi” Về nguyên nhân chính, hán sẽ không nói.

Nói ra, việc này sẽ khó có thể theo ý muốn, hán ẩn nhẫn mười mấy năm đầu khổ cùng hối hận, chỉ sợ là không được. Chính hán thì không sao, nhưng là mẹ hán thì không được, nói cuối cùng, hán chỉ có thể làm điều này để bảo hiếu mẹ hán mà thôi.

“Như vậy sao?” Vấn đề đơn giản đến mức khó tin, nhưng lại không có điểm nào để bãi bỏ.

“Tin hay không, anh rất nhanh có thể quyết định, nói sau. Anh mới vừa rồi không phải nói, em nếu thật sự muốn cạnh tranh với anh, cũng không cần đến tận bây giờ mới làm, anh căn bản không có lý do gì để không tin em, mặt khác, khúc mắc về chuyện Lị tử, cũng nhất định giao cho em xử lý, anh chỉ cần chuyên tâm chăm sóc người anh thương yêu là được rồi.” Lôi lạc nhíu mày, cho dù anh có thể tạm thời tin Lôi dương không muốn cùng anh tranh đoạt, mà có thể ra lệnh dừng lại việc mua cổ phần ở bên ngoài của tập đoàn, nhưng thật khó tin hán có thể giúp được chuyện Lị tử mang thai xử lý tốt, huống hồ chính anh ở trước mặt cha là Lôi minh viễn cùng Long điền nhà từ đã thừa nhận đứa trẻ trong bụng cô là của anh.

“Anh yên tâm, em biết anh rất thương yêu Lị tử, em sẽ không làm cho cô ấy chịu ủy khuất...” Lôi dương câu môi, hiện lên một chút ý đùa cợt “Hơn nữa, em dùng danh dự của mình ra đảm bảo, cô ấy có thể yên ổn ở lại nhà Long điền, làm một đại tiểu thư.”

Dưới ánh trăng, trên giường bệnh, Quý vân tranh ngủ trầm tĩnh, trên mặt còn loang lổ nước mắt.

Bóng cây lay động ngoài cửa sổ, trong phòng, dưới những miếng kính của cửa sổ hình anh Lôi lạc hiện lên cao lớn mà cô đơn, anh lẳng lặng ngồi cạnh bên giường bệnh nắm bàn tay lạnh lẽo của Quý vân tranh, tràn ngập áy náy cùng hối hận trong lòng, ám ảnh không ngừng hướng hán mà đánh vào.

Bác sĩ nói, nang mang thai đã bảy tuần, dùng thời gian mà tính có thể khẳng định đứa trẻ trong bụng nang 100% là của Lôi lạc, quý quái làm sao không hiểu lúc ấy anh bị quý ám hay sao mới có thể nói nang có con với Lôi dương. Nang tại sao lại muốn hủy bỏ hôn ước? Đứa nhỏ trong bụng Lị tử làm anh hao tổn tâm khí, lại vô tình lạnh lùng với cô gái của chính mình, với đứa con của chính mình, còn tự cho là một người đàn ông trọng tình trọng nghĩa sao?

A, thật buồn cười cho một người đàn ông tự phụ, ngay cả người phụ nữ cùng con mình bảo vệ còn không được, còn có thể coi mình là một người đàn ông sao?

Cánh tay dài nhẹ nhàng lau nước mắt trên gò má tái nhợt của nang, tâm là trước nay chưa có đau, nữ nhân này thật kiêu ngạo a, nếu không phải vừa rồi anh không nghe Lôi dương nói chuyện, nang cứ như vậy mang đứa trẻ rời khỏi anh, làm cho anh cả đời hối hận không kịp?

Thậm chí, mang đứa nhỏ đi lấy một người đàn ông khác?

Hoang đường, khiến cho lồng ngực anh một trận chua xót nổi lên, tay nắm bàn tay mềm mại của nàng bất giác xiết chặt.

Nếu, anh thật sự cả đời mất đi nàng, có đau không? có đau không? Anh lại nghĩ nếu mình có thể bình thân đổi mặt, nghĩ đến anh có thể tồn tại trên thế gian này? Anh thật sự là ngu xuẩn mà! Nghĩ lại khi anh còn nhỏ đã từng ôm lấy cha mình, mong cha mình hãy ở lại bên cạnh mẹ con anh, lúc ấy, anh có thể thấy ánh mắt của cha mình lạnh lùng đứng đưng cùng tuyệt tình, anh không thể nào ngờ tới, xuyết chút nữa mình lại phạm phải sai lầm giống cha anh... Lôi lạc cắn răng, nắm hai bàn tay mềm mại của nàng.

“Em có thể tha thứ cho anh không?” Tiếng nói khàn khàn nho nhỏ vang lên trong đêm yên tĩnh, một giọt nước mắt rơi trên khuôn mặt tuấn mỹ của anh.

“Xin lỗi...anh yêu em, là anh yêu em, là thật lòng thật dạ...cho dù ngay từ đầu tính lấy em không phải là tình yêu, bây giờ không thể không yêu em...anh không dám thừa nhận, là vì anh lo sợ, lo sợ...Buồn cười không? Nhìn anh như một nam nhân cao cao tại thượng, thế mà lại sợ hãi khi yêu một người?”

Quý vân tranh từ lúc anh nắm chặt tay mình liền tỉnh dậy, kinh ngạc nghe anh nói, trên tay truyền đến một loại cảm giác lạnh lẽo không thôi, càng không nói đến những lời nói kia của anh, giống như chày gỗ từng nhát từng nhát đập vào lòng nàng.

Nước mắt rơi không chủ ý, nàng cắn răng lên phiến môi hồng để kiềm chế tiếng khóc.

Anh nói, anh yêu nàng.

Nàng cho tới bây giờ không có nghĩ tới, một nam nhân như vậy lại sợ hãi khi yêu một người.

Tâm buồn, khổ, đau tất cả là đều vì anh.

“Lạc...” Nàng cất tiếng gọi, nhìn thân thể nam nhân trước mắt cứng đờ, như là bị chấn động cùng kinh ngạc, đó là anh theo bản năng phản ứng phòng bị.

Tâm mềm nhũn, quyết định giả như không nghe thấy những lời anh vừa nói, cũng không phát hiện anh đang khóc, cẩn thận giữ lại vẻ kiêu ngạo của nam nhân này, cũng không nghĩ vì nàng mà nam nhân này phải chảy nước mắt, nàng sẽ trân trọng cả đời.

“Em...tình?” Trong bóng đêm, tiếng nói khàn khàn như cũ, sùnn mặt rất nhanh lau đi nước mắt, nhìn nàng với khuôn mặt dịu dàng ý cười.

“Tình khi nào vậy?”

“Vừa tình, thấy anh ở đây làm em giật cả mình” Nàng cố ý nói, đôi mắt quét về phía trên tay anh đang băng bó, bất giác nhíu mày.

“Tay anh có đau không? Bác sĩ nói như nào? Có ảnh hưởng đến thần kinh hay không?”

Lôi lạc nhìn nàng, ánh mắt sáng ngời, như là đang đoán cái gì, hoặc như là nghĩ trong lòng nàng đã xem thấu, hiểu trong lòng nàng đang nghĩ cái gì, có vẻ không có hậu cổ chỉ ưu.

Hé ra tuấn nhan xoay mình để sát vào mặt nàng “Quan tâm anh rõ ràng như vậy, như thế nào lại muốn rời anh ra đi?”

“Em...” Nàng muốn mở miệng, anh đã vờn mình hôn lên môi nàng.

Tình tế, chậm rãi, như là chậm rãi nhắm nháp mật ngọt, dường như rất lâu rất lâu mới chậm rãi buông nàng ra.

“Anh biết em kiêu ngạo, về sau, anh nhất định xếp em lên vị trí đầu tiên, là duy nhất trong lòng anh, như vậy có được chưa? sau này không được nói muốn rời xa khỏi anh chứ?” Giống như đau khổ, giống như khẩn cầu, trong tiếng nói của anh dường như mang một chút áp lực cùng tình cảm.

Điều này, anh nói khi nàng đang tỉnh táo, nói lên tình yêu sâu khuyệt nhất.

Nếu nàng cự tuyệt, điều đó khẳng định là nàng là cô gái ngốc.

Mới vừa rồi còn nén khóc, cuối cùng buông xuôi, nước mắt tùy ý trên mặt nàng rơi xuống.

“Đây chính là anh nói, không cho phép đổi ý.” Cái miệng nhỏ nhắn của nàng cất lời, vừa khóc vừa cười.

Ngón tay thon dài lau đi nước mắt trên mặt nàng.

“Anh sẽ không, nếu anh không làm được như vậy, thì Lôi lạc anh sẽ bị trời đánh...” Một bàn tay nhỏ nhanh chóng che đi miệng anh, Quý vân tranh tức giận trừng hai mắt nhìn anh.

“Anh không làm được, em sẽ bỏ anh đi, không cần phải nguyên rủa bản thân.”

Bởi vì, là nàng yêu anh như thế, cho dù một ngày nàng không còn yêu thương anh, nàng cũng không muốn điều gì xấu xảy ra với anh.

“Lạc, cho dù thật sự có một ngày em muốn rời xa khỏi anh, em cũng hi vọng anh sống tốt, vui vẻ”

Lúc này, Lôi lạc lại lấy tay chặn đi tiếng nói của nàng.

“Ngày đó, vĩnh viễn sẽ không xảy ra, cho nên, đừng nói nữa, anh một chút cũng không muốn nghe...”

Đời người, điều gì sắp mất đi mới cảm thấy đáng quý đáng trân trọng. Kinh nghiệm như vậy, như vậy đau lòng cùng sợ hãi, một lần cũng đã quá đủ...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Tuyền Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

Đại sảnh nhà Long điền, ít khi có đầy đủ mọi người, bao gồm cả người chưa chính thức vào cửa Quý vân tranh. Từ lúc vừa bước vào, Lôi lạc vẫn không buông tay quý vân tranh ra, còn đối với nàng luôn luôn mỉm cười, cái bộ dạng này chưa từng thấy bao giờ, như là muốn cười cho cả hơn hai mươi năm qua một thể.

Lôi dương thì không may mắn như vậy, từ lúc được quản gia đỡ vào cửa, sắc mặt tái nhợt không nói, chậm rãi đi đến chỗ ngồi yên một chỗ, đôi chân dài dường như bị tàn phế, thiếu chút nữa còn bị trượt chân ngã (ông này giả bộ giỏi ghê!).

Quý vân tranh thấy thế hoảng sợ, như thế nào cũng không nhìn ra mấy ngày trước còn có khí lực để bảo vệ nàng, đánh nhau cùng Lôi lạc, chỉ trong vài ngày đã biến thành cái bộ dạng như người sắp chết đến nơi, nàng nhìn không được muốn tiến lên hỏi thăm, lại bị Lôi lạc dùng ánh mắt ngăn lại.

“Nhưng mà...”

“Không việc gì đâu, ngoan” Lôi lạc một lần nữa vỗ vỗ tay nàng, dịu dàng mỉm cười với nàng.

Phúc son lệ từ nhìn thấy cảnh Lôi lạc cùng quý vân tranh cười nói ôn nhu cảm thấy trong lòng đau đớn, buồn khổ, bực tức muốn chạy đến ngăn cản. Cuối cùng nhìn không được anh anh khóc lên tiếng --

“Đi, đừng, hai người lấy lại công bằng cho con, Lạc ca ca chính anh ấy nói chịu trách nhiệm. Thế mà bây giờ lại vui mừng hoan hỉ lôi kéo một nữ nhân vào cửa, rốt cục là muốn đối xử với con như thế nào? Đứa nhỏ trong bụng con phải làm sao bây giờ? Không bằng con chết đi cho xong!”

Quý vân tranh tâm nhất ngưng, chân ý thức lùi lại sau, Lôi lạc vẫn không buông tay. Đi lên phía trước, anh đã muốn hợp tác với Lôi dương, việc này để Lôi dương toàn quyền xử lý, từ khi bắt đầu đi anh sẽ không nhúng tay vào.

Lôi minh viễn nhìn Long điền nhả từ liếc mắt một cái, không nói gì, ý muốn nói chuyện này ông cũng không quan, để tự Long điền nhả từ làm chủ, điều này nhiều năm qua đã được bồi dưỡng cho ăn ý.

Long điền nhả từ liền chuyển ánh mắt sang Lôi lạc.

“Anh nói đi xem nào, ngày đó, chính miệng anh nói sẽ chăm sóc cho Lệ từ cùng đứa nhỏ trong bụng nó, ta nghĩ anh đã quyết định được nên làm thế nào cho tốt.”

Lôi lạc còn chưa kịp trả lời, bên kia Lôi dương chợt ho khụ lên, hơn nữa ho như là muốn nôn cả lục phủ ngũ tạng ra ngoài (Khiếp)

Long điền nhả từ chạy nhanh về phía hắn, vỗ vỗ lưng, gọi người mang nước.

“Con có sao không? Không thoải mái như vậy thì lên giường nằm nghỉ ngơi đi, làm gì lại theo mọi người đến đây!”

“Mẹ à...” Lôi dương thân mật gọi bà một tiếng, cùng tiếng ho khù khù đứng lên.

“Con có việc muốn nói...” Long điền nhả từ đau lòng, nhìn con khổ sở như vậy, nước mắt mau chóng chảy xuống.

“Được, được, được, con nói đi, con nói trước đi, mọi người đang nghe”

“Con muốn lấy Lệ từ” Lôi Lôi dương vừa thoát ra khỏi miệng, toàn bộ mọi người trừng mắt nhìn hắn.

Lệ từ dừng khóc, choáng váng. Lôi lạc cũng ngoài ý muốn nhìn Lôi dương, như thế nào cũng không nghĩ đến biện pháp hắn nói là lấy Lệ từ.

Long điền nhả từ đình chỉ mọi động tác, miệng há ra, một lúc lâu không nói ra lời.

“Đứa trẻ trong bụng Lệ từ thực ra là của con, một chút quan hệ với anh hai đều không có” Lôi dương lại một lần nữa hù chết mọi người không cần đến mạng.

Nghe vậy Long điền nhả từ tức giận.

“Con nói hươu nói vượn cái gì vậy?”

“Con nói thật, đứa trẻ trong bụng cô ấy là của con—”

“Trong bụng nó căn bản không có đứa trẻ nào, làm sao có thể là của con?” (đúng là đầu đầu lòi đuôi =.=!!!)

Long điền nhả từ kích động nói ra tiếng, căn bản không chịu nổi khi đứa con đứt ruột để ra nói những lời như vậy, nói xong, mới thấy mình trong lúc cấp bách đã nói ra mọi chuyện, ngượng ngùng cúi đầu, sắc mặt lúc tối lúc đen.

“Cái gì?” Lôi lạc nhíu mày, nhìn Phúc son lì từ không thể tin được, không nghĩ tới cô lại lừa anh.

Phúc son cũng bị lời nói trong lúc cấp bách của dì mình dọa đến ngây người, không chỉ có kinh ngạc mà còn cả xấu hổ, cô quả không thể tin được chuyện này lại bị dì mình làm hỏng, nói muốn giúp cô thực hiện âm mưu, cuối cùng lại làm ra trò cười như vậy?”

Lén lút nhìn Lôi lạc, Lị từ nhìn ánh mắt sắc bén pha chút thất vọng của Lôi lạc, trong lòng tràn đầy đã kích. Như là nháy mắt bị đẩy xuống mười tám tầng địa ngục, cuối cùng không được siêu sinh.

Thật sự là nực cười! Nàng không những không chiếm được Lạc ca ca yêu, lại còn làm cho khả năng sau này Lạc ca ca không yêu thương nàng nữa... (Gọi là mất cả trì lẫn trái ý mà heeee). Còn nữa, cái vị anh họ sắp chết kia lại nói muốn lấy nàng, cho dù thật sự trong bụng nàng có đứa trẻ đi nữa, nàng thà đi phá đi còn hơn.

“Con đối bụng, đi tìm cái gì ăn đây, mọi người từ từ nói chuyện”

Phúc son lì từ thấy không thể lừa dối thêm nữa, liền nhanh chóng tìm cách chạy mất.

Nhân vật chính nói mang thai chạy đi rồi, thì còn diễn tuồng làm gì nữa.

“Gi? Trong bụng Lị từ không có đứa nhỏ?” Lôi dương giả bộ bộ dáng kinh ngạc, khoe môi cũng không tiết lộ ra nét mỉm cười, nụ cười đó, chỉ có Lôi lạc và quý vân tranh nhìn ra, còn những người khác vẫn còn đang chìm đắm trong vở kịch khôi hài này. (Anh Lôi dương nhà ta đúng là ngây thơ cụ, cáo già giả dạng nai tơ!!!!)

“Điều đó thật đáng tiếc, mẹ, con còn nghĩ sắp có con để bông bế, tin tức này thật làm cho con thương tâm quá a” Nói hết lời, Lôi dương lại tiếp tục dùng sức khụ khụ mấy tiếng giả đồ.

“Con muốn đứa nhỏ như vậy sao?” Bà thương con, đời này liệu còn có thể làm cha sao? Hốc mắt Long điền nhả từ đỏ đỏ như muốn khóc.

“Một khi đã như vậy, sao con không đồng ý lấy vợ xung hi cho mẹ? Không có vợ thì làm sao làm cha được?”

Trác, trác, trác...

“Mẹ...cho dù con có lấy vợ, cũng không có khả năng sinh con...”

“Không thử thì làm sao mà biết? Con ngay cả niềm hi vọng này cũng không đáp ứng mẹ sao, thật sự là bất hiếu mà!”

“Mẹ, anh hai cùng chị dâu đã có đứa nhỏ rồi!”

Lôi minh viễn ngẩn ra, Long điền nhả từ sùng sốt, đem ánh mắt dồn hết về phía Quý vân tranh cùng Lôi lạc.

Lôi lạc mỉm cười gật đầu, thâm tình nhìn về phía người con gái bên cạnh.

“Vâng, Vân tranh mang thai. Cha mẹ sắp làm ông bà nội rồi”

Lôi minh viễn thoát nhìn có điểm kích động.

“Chuyện này là thật sao?”

“Đương nhiên, cha”

“Thật sự là tốt quá...” Ông sẽ làm ông nội, nghĩ đến chính mình có thể bế một đứa bé oa oa, mỗi ngày đều đi dạo trong vườn, nghe bé kêu oa oa ông nội ông nội, trong lòng liền vui mừng không thôi.

Quả thật là khi về già, cũng đều ao ước ngâm kệ đùa chơi với cháu.

Long điền nhả từ thần nhiên bỏ qua một bên mắt, không thể nào cảm thấy vui vẻ với tin tức này, nhưng chuyện đã rồi, thân bà là trưởng bối, cũng phải tỏ vẻ một chút, đành phải nhẹ nhàng đối với họ nói một chút: ” chúc mừng a, các con động tác mau lẹ thật”

Trong giọng nói của bà, có chút chua, có chút xót, cũng có một chút tiếc hận.

“Mẹ...” Lôi dương đột nhiên cầm lấy tay Long điền nhả từ.

“Nếu con đồng ý lấy vợ xung hi, mẹ có đồng ý đáp ứng tâm nguyện lớn nhất của con không?”

“Con...” Long điền nhả từ kinh ngạc nhìn đứa con bà yêu thương nhất, trong thời gian ngắn không biết nên trả lời vấn đề của hắn như thế nào. Bà không muốn trả lời, bởi vì bà biết, tâm nguyện lớn nhất của Lôi dương là muốn đem tập đoàn Á thái nhật bản trao quyền cho Lôi lạc, mà đây là chuyện bà không muốn nhất.

Nhưng mà, sức khỏe Lôi dương ngày càng sa sút... có một số việc, có lẽ vẫn phải thỏa hiệp...

(Lễ cưới đây eeeeeeeeeeeee)

Khách sạn Á thái ở Tokyo hôm nay sắc đỏ tràn ngập. Từ trước cửa khách sạn đến tận bên cửa chính là những lẵng hoa san sát nhau, lại từ cửa lớn đến tận bên trong lễ đài, khắp nơi hoa hồng trải thảm đỏ, trong không khí tràn ngập mùi hương hoa hồng ngào ngạt, hạ phong khinh đưa, nháy mắt tràn ngập toàn bộ khách sạn.

Nơi này, đang cử hành một hôn lễ long trọng-khúc nhạc cho lễ kết hôn vang lên rộn ràng, cô dâu Quý vân tranh xinh đẹp trong váy lụa trắng nắm tay cha mình Quý phong tiến vào lễ đường, hai bên chậm rãi rải hoa, hoa tung lên nghênh đón nàng, bên trên lễ đường là một bóng dáng mặc áo bành tô màu trắng chú rể Lôi lạc đang đón nàng.

Lôi lạc hôm nay, thật sự là cứ rối tinh rối mù, luống ca luống cuống, khuôn mặt tuấn mã luôn mang theo nụ cười, đứng ở nơi cao nhất đội nàng, thật giống như là muốn đứng ở nơi đó cả đời.

Chỉ cần tiến thêm một bước, nàng đã có thể gặt gao cầm tay anh.

Đem cả đời mình giao cho anh, tính cả cực cung hạnh phúc... nghĩ đến, Quý vân tranh nhin không được nước mắt lưng tròng.

“Đừng khóc, con gái ngọc, hôm nay là ngày hạnh phúc nhất a” Quý phong nắm chặt tay con gái thủ thủ, nội tâm tuyệt đối không biểu hiện ra bên ngoài ông, ông hi vọng vợ ông trên trời có linh thiêng có thể nhìn thấy lễ cưới của con gái họ, giống ông đang chứng kiến giây phút hạnh phúc của con gái.

“Ba... mẹ trên trời có đang xem không?”

“Tất nhiên, bà anh đang xem, hơn nữa còn cười ôn nhu, con là bảo bối của bà ấy, vĩnh viễn là bảo bối.” Nói xong Quý phong nghẹn ngào đứng lên.

Quý vân tranh sống mũi cay cay, nước mắt lại rơi xuống.

“Ba... ba làm con càng muốn khóc, cha bảo con đừng khóc mà chính mình lại đang khóc đấy.”

“Ba đâu có khóc” Chết cũng không nhận, trưởng giả vĩ đại.

Quý phong cầm tay con gái gặt gao trao cho Lôi lạc, một khắc không muốn buông tay, hai người đàn ông trước mặt vị mục sư dường như đang đấu sức, làm tay nàng đau đớn.

“Ba, con sẽ yêu thương cô ấy cả đời, ba buông tay đi” Lôi lạc mỉm cười cất lời khuyên bảo.

“Thật vậy chứ?” Quý phong trừng mắt nhìn anh, trong một giây, ông cảm thấy hối hận lúc trước đã bán đứng con gái mình, ông thực không phải người cha tốt, đem con gái gả cho một nam nhân thâm trầm vậy có được không? Sẽ hạnh phúc chứ? Aiz!

“Con hứa, con sẽ yêu cô ấy lẫn cực cung trong bụng, yêu cả cuộc đời, dùng cả sinh mệnh của con để bảo vệ hai người họ”

Lôi lạc thâm tình chân thành nhìn Quý vân tranh. Hai tay nắm chặt tay nàng.

Chấp cho tay, cùng bách niên giai lão.

Giờ phút này trong đầu óc anh, hiện lên một câu này.

Chính là như vậy, hạnh phúc rất khó tìm sao?

Có thể cùng người phụ nữ mình yêu thương sống đến già, cả đời này còn mong muốn gì nữa?

Giống với cảm xúc hiện tại của anh, Quý vân tranh hạnh phúc nở nụ cười.

Khi mục sư nói xong bản thệ ước hôn nhân, bọn họ không hẹn mà cùng nói ra “Con đồng ý!”

Nháy mắt, trên không trung hàng ngàn vạn cánh hoa hồng tung bay, trời quang vạn dặm, dải băng bay khắp không gian, náo nhiệt không thôi... Hôn lễ đi qua, là một hồi vui vẻ sôi nổi.

Khách nơi từ khắp thế giới đến dự, tây trang hoa phục tham dự tiệc tùng, hôn lễ ngắn ngủi trong nửa giờ, các vị khách được đưa đến phòng tiệc của khách sạn. Nhân viên khách sạn từ lớn đến nhỏ tập nập phục vụ khách khứa, có thể nghe được tiếng Anh, Nhật, Pháp, Trung mọi góc ngách vang lên, mọi người luôn miệng chúc phúc cho cô dâu cùng chú rể, còn có, một số bàn tán xôn xao xung quanh. . .Nói, lúc trước trên truyền thông thái tử hàng không cùng thủy vận, chủ tịch tập đoàn Lôi lạc tổ chức đại hội tuyển thê, thế nhưng chỉ vài ngày sau liền công bố trở thành người nối nghiệp tập đoàn Á thái Nhật bản.

Tin tức này vừa đưa ra liền khiến mọi người ồ lên, nhất là những người gia tộc nhân sĩ khe khẽ nói nhỏ, họ vốn nghĩ rằng Lôi dương phải là người thừa kế gia nghiệp nhà Long điền thế nào lại trở thành Lôi lạc, làm sao con trai riêng của người giám đốc lại được chọn thành người thừa kế, tiếng sét này làm cho người khác không khỏi sững sờ.

“...Nghe nói là nhị thiếu gia không sống lâu được, nên Long điền nhà từ mới không thể không buông tay”

“Tôi cũng nghe nói, nếu Long điền nhà từ vẫn kiên trì trông đợi Lôi lạc, mà ban giám đốc không chịu chấp nhận nhị thiếu gia, chỉ sợ làm Long điền gia tộc mất đi tư cách, ba ta làm như vậy là sáng suốt, bằng không lúc đó hai bên đều trắng tay, mất đi quyền kinh doanh Long điền không phải tương đương mất đi hơn nửa giang sơn?”

“Đúng vậy, đúng vậy, nghĩ rằng dựa vào một người con bệnh đang hấp hối, chỉ bằng dựa vào sức lực tài cán của con nuôi. . .mà, rốt cục con bà ấy mắc bệnh gì? mới hơn hai mươi tuổi đầu mà đã vong mệnh?”

“Tôi nghe nói, là một bệnh truyền nhiễm đáng sợ...”

Người này có ý đề thấp tiếng nói, đeo kính râm che đi đôi mắt, nhìn xung quanh một cái bộ dạng lén lút thị phi, rồi mới nhỏ giọng nói: “Bọn họ đang tìm cho nhị thiếu gia một cô gái, nghe nói là để cưới vợ xung hi!”

“Cái gì? muốn tìm một cô gái gả cho một người sắp chết?”

Có người nhin không được kêu to: “Có nhầm hay không? chuyện vô nhân đạo thế làm sao có thể làm?”

“Hừ, nhỏ tiếng thôi” Người nói chuyện nóng nảy, dùng sức vỗ vai kêu quý người kia một chút.

“Ông muốn hại chết tôi à, hôm nay là hôn lễ của con trai lớn người ta, lại rửa người con thứ hai chết. . .phui phui cái mồm. Tóm lại, là xem có nhà nào giám gả con gái cho hần không, tôi đi đây.”

Nói xong, người nọ cúi đầu rất nhanh tránh đi, mấy người kia còn lại lại chụm đầu vào nhau tán chuyện. . .

“Thật hay giả vậy?”

“Thật là vô nhân đạo!”

“Không biết ai lại đem gả con gái cho một người sắp chết”

“Tôi nhất định phải đem tin này vụng chộm nói cho bạn bè, để họ không biết lại đem con gái gả cho nhị thiếu gia, rồi làm góa phụ cả đời...”

Cứ như vậy, lời đồn đại trong hôn lễ của Lôi lạc cứ thế truyền đi truyền lại khắp nơi a. . .không biết rằng, người tung ra tin đồn này đích thị là nhị thiếu gia của tập đoàn Á thái nhật bản Lôi dương, hần mặc quần áo tây trang màu trắng lên vào hội trường, tung ra tin đồn, nhưng chả có một người nào có thể nhận ra hần.

Lại nói, hôm nay nhị thiếu gia Lôi dương bệnh nặng phải nằm trên giường không thể đi dự hôn lễ quan trọng của anh trai, không có người nào có thể đoán ra hần là ai nên cũng chẳng quan tâm.

Một khi như vậy, hần cứ thông thả mà đi dạo một hồi nhí!

Toàn thư hoàn

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Tuyển Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.